

မိုးကျော်သူ

သိမ်းငုတ်

ကြီးယုခ်အင်းလှစုယန်ဖေ

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

သိမ်းငှက်

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၅၆၅၁၀၀၀
မျက်နှာခုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၄၃၅၁၀၀၀

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေသိုင်း (ချိုထေသံစာပေ)
ရွှေစုံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စက္ကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
ဥ(H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာခုံပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်မိုး (ပုံနှိပ် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စု ဖြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖြိုကွဲရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ ထုတ်ဖော်နိုင်ခြင်း

မို့အရေး
မို့အရေး
မို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိုးမြင်ဝါဒများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ ဗိုလ်မာသည့် ပွဲစဉ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ဆင်လာရေး
- ★ ပြင်ဆင်လာသည့် ပွဲစဉ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ပွဲကြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြားမီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ပွဲကြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဓမ္မာက္ခရာမီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ပြင်ဆင်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ပွဲကြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ဝမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် ထိန်းချုပ်သော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုစုရေး
- ★ အမျိုးကွဲ၊ ဇာတိကွဲ၊ မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အထူးအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ခေယျာဉ်မျက်နှာအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ★ ပျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုပြုစုရေး

ဝံ့ဝုလွေ့ ဘယ်မှာလဲ

မောင်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။
စွန့်ကီဆန်ဆိုင်၏နောက်ဘက်ရှိ ဥယျာဉ်ထဲသို့ အရိပ်တစ်ခု
သည်ခန့်၍ ဝင်ရောက်လာလေသည်။
လူရိပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။
အလွန်ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး အသံများပင် မကြားရပါ။
ထိုလူကား...
မျက်နှာဖြူမူစန့်ဖြစ်သည်။
မူစန့်သည် ဘေးဘီသို့ တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။
သူသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် အဆောက်အဦရှိရာသို့
လျှောက်သွားသည်။

၆ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

သူ၏ဟန်ပန်မှာ မိမိ၏အိမ်ဝင်းထဲသို့ပြန်လာသော လူတစ်ယောက်၏ပုံဟန် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းလာလိုက်သည်နှင့်... ရုတ်တရက် သူ၏အနီး၌...

လူ(၄) ယောက်ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူများ၏လက်ထဲတွင် အရောင်များ ဝင်းလက်သော ဓားများ ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြလေသည်။

မုစန့်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခြင်းမရှိပါ။

“ဝံပုလွေ ဘယ်မှာလဲ”

သူ၏အသံသည် အေးစက်သည်။ ~~အော်~~ထန်သည်။

“မင်းက ဝံပုလွေကိုတွေ့ချင်တယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါက ဆန်ဆိုင်ကွ၊ ဝံပုလွေတွေ့ချင်ယင် တောထဲသွားရတယ်ဗျ”

မုစန့်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆန်ဆိုင်က ဝံပုလွေနေတဲ့ နန်းတော်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လားကွ”

ထိုလူလေးယောက်သည် စကားမဆက်တော့ပါ။

လူလေးယောက်သည် ဓားလေးလက်ဖြင့် သူ့အား လျှပ်တပြက် ဟိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သိမ်းခွက် (၃-သိမ်း) ❖ ၇

သို့သော် တိုက်ပွဲသည် အချိန်ကြာကြာမဖြစ်ပါ။

မုစန့်၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် လျင်မြန်လှသည်။

သူ၏လက်နှင့်ခြေထောက်များမှာလည်း အလွန်လျင်မြန်သည်။ သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သော လူလေးယောက်မှာ...

“အား...အွန်”

ဟုအော်လိုက်ပြီးနောက်...

အသံမထွက်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ တစ်ဏှာမှ သတိမေ့လဲလျောင်းကုန်ကြလေသည်။

မုစန့်သည် လက်နှစ်ဘက်အား ပွတ်လိုက်ပြီး မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်နေသည်။

သူသည် ဝံပုလွေအား မတွေ့ရပါ။

သို့သော် ဝံပုလွေသည် သူ့အားတွေ့မြင်နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဝံပုလွေသည် သူ့ထံသို့ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေသည်...

တိုက်ခိုက်သောအခါ အများအားဖြင့် တိတ်တဆိတ်ချောင်း၍ တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဝံပုလွေသည် အော်ဟစ်ပြီး အသံပေးလေ့ရှိပါ။

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူတို့၏ခြေသည်းများသည် မြေပေါ်၌ နင်းနေသောအခါ
မည်သည့်အခါမှ အသံမထွက်ပါ။

မုစန့်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်သည် မှန်ကန်နေ၏။ ယခု...
ဝံပုလွေသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မုစန့်ရှေ့သို့ရောက်ရှိနေ
သည်မဟုတ်ပါလော။

“ဟင်...လူလေးယောက်ကို မင်းက သတ်လိုက်တယ်ပေါ့”
ဝံပုလွေ၏အသံသည် တိုးတိုးကလေးဖြစ်နေသည်။

“သူတို့ မသေသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ခဏအိပ်ခိုင်း
ထားတာပါ”

“ထားပါတော့ မင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် မေးပါ”

“ခင်ဗျားက ‘သန်းခေါင်ယံကြက်တွန်ဆေးလုံး’ တစ်လုံးဝယ်
တယ်ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုအသုံးချမှာလဲ”

“ဒါတော့ မစဉ်းစားသေးဘူး”

“ကျုပ် မယုံဘူး”

“ဒါတော့ မင်းမယုံချင်ယင်နေပေါ့”

မုစန့်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမပြောယင်တော့ မြေပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ထပ်

ပြီးလဲကျသွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားယုံသလား”

သိမ်းငှက် (စု-သိမ်း) ❖ ၉

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ်လည်းယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လဲကျ
တဲ့လူဟာ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်”

မုစန့်သည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေကလည်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြလေ
တော့သည်။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဝံပုလွေနှင့်မုစန့်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ထားကြသော်လည်း

မည်သူကမှ စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါ။

သူတို့သည် တစ်ဘက်သားအား အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မယူ
ဆဝံ့ကြပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ
ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မုစန့်...မင်း အေးအေးဆေးဆေးသွားယင် ကောင်းမယ်”

ဝံပုလွေက စတင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မုစန့်သည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ကျုပ် သွားဖို့လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေးစရာရှိလို့ လာတာ

ပါဗျ”

“ကျုပ်ပြောပြီးပကော၊ မင်းကို ကျုပ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

မုစန့်သည် ဝံပုလွေအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ..ကျုပ် တစ်ခုမှာနဲ့ပါရစေ၊ ခင်ဗျားကချန်းချင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ယင်တော့ ကျုပ်က သည်းမခံနိုင်ဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည့်နောက် ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယိုလိမ်လုံသည် ကြေးမုံရှေ့တွင် အလှပြင်နေ၏။

ရုတ်တရက်...

ကြေးမုံထဲတွင် လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

မုစန့်သည် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူမသည် မုစန့်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ...

ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

“မနေ့က လုံးဝမလာဘူးရှင့်”

“ဒီနေ့ကော လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ”

မုစန့်သည် သေတ္တာဗူးကလေးတစ်ဗူးကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ ဆေးလုံး”

ယိုလိမ်လုံသည် သူ့အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီဆေးလုံးကို ရေဈေးကြမ်းထဲထည့်လိုက်ယင် (၂၄)နာရီ လောက်တော့ အိပ်ပျော်နေမှာပဲ”

ယိုလိမ်လုံသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဓားကျန်ကို သတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်ထပ်ကော ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့..အချိန်တန်ယင် ကျုပ်က ပြောပြပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

မုစန့်သည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်...

မုစန့်သည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်သို့ ကပျာကယာသွားရောက်ပုန်းလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲရှင့်”

ယိုလိမ်လုံက မေးလိုက်သည်။

၁၂ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

“ကျုပ်ပါ...မားကျန်ပါ”

“တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်...ဝင်ခဲ့ပါရှင်”

မားကျန်သည် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့်...

“ယိုလိမ်လုံ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်မနက်မှ ခီကနေထွက်ကြမယ်၊ မြင်းလှည်းကိုလည်း ငှားထားလိုက်ပါ”

ယိုလိမ်လုံ အံ့သြသွားသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပါ...မနေ့က ကျုပ်နဲ့ထောက်လှမ်းရေးမှူးတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ...ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ် ဝီကင်းကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်...တော်ကြာကျယ် ကျန်မအားလုံး အဆင်သင့် အစီအစဉ်လုပ်ထားပါမယ်ရှင်”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ဟိုကပေးမယ့်ငွေကိုလည်း သွားယူဖို့ မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချပါရှင်...ကျွန်မ အားလုံးကို အဆင်သင့်ရှိစေရပါမယ်”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားပြီ...ကျုပ် အဝတ်အစားလေး နည်းနည်းပါးပါတော့ သိမ်းဆည်းလိုက်ဦးမယ်”

မားကျန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလျှင်...

ယိုလိမ်လုံသည် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှင်”

မုစန့်သည် အခန်းစီးနောက်ကွယ်မှ ထွက်လာလေသည်။

ယိုလိမ်လုံက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အခြေအနေကတော့ တော်တော်လေး ကောင်းသွားပါပြီ

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...သူက ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်လာမယ်လို့ ပြောတာ ရှင်မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ်”

“ကဲ...ရှင်ဆေးလုံးကို ရှင်ပဲပြန်ယူသွားတော့၊ သုံးဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

မုစန့်က မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက သူ့ရဲ့စကားကို ယုံနေသလား”

“ဘာလဲ...ရှင်က မယုံလို့လား”

“ဒီမှာ ယိုလိမ်လုံ မားကျန်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ မင်းမသိပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရယ်င် သူက အများသိအောင် ပူးတင်းမြို့ကနေ ထွက်သွားပေမယ့် လမ်းကျမှပဲ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောရပါတယ်”

ယိုလိမ်လုံက ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မုစန့်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီဆေးလုံးကို မင်းအသုံးချရလိမ့်မယ်...ဒီလူဟာ အတော်ပါးနပ်ပြီး ဉာဏ်များတဲ့လူပဲ...အစစအရာရာကို သတိထားရလိမ့်မယ်”

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ သတိထားပါမယ်”

“ပူးတင်းမြို့က ထွက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်နောက်ကနေ တိတ်တဆိတ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်... ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

သူသည် ယိုလိမ်လှံ၏နားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်ပြီး...

“မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိပါတယ်”

“ကဲ... မှတ်မိယင် လှုပ်ရှားဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

မုစန့်သည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက်...

အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် အခန်းတံခါးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်၍သွားလေတော့သည်။

အခန်းဝတွင် မားကျန်သည် ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ရပ်နေလေ၏။

“မုစန့်... မင်းသေသွားပြီလို့ မှတ်နေတာ... အခုတော့ မင်းက မသေသေးဘဲကိုး”

မုစန့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

မားကျန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့စကားနဲ့နဲ့ ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သိမ်းငုတ် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၅

သူသည် ပြောယင်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လှံသည် မားကျန်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောကြပါ... ကျွန်မ ကိစ္စရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူမသည် မားကျန်၏အပြေကိုဖိင် မစောင့်ဘဲ..

အခန်းထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

သိမ်းငှက်သတင်း စုံစမ်းပေးမလား

မားကျန်သည် အခန်းတံခါးအား ပိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက်
မုစန့်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...မုစန့် ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြမှ
ဖြစ်တော့မယ်”

မုစန့်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မုစန့်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ၊
ဘာအထူးပြောစရာရှိသေးသလဲ”

မားကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒီလိုစကားလွှဲမပစ်နဲ့လေ...ကျုပ်မေးနေတာက
မင်းဟာ ဘယ်သူ့အတွက် ကိုယ်စားပြုပြီး ဘာတွေလှုပ်ရှားနေသလဲ
ဆိုတာကို မေးနေတာဗျ”

မုစန့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားပါတော့လေ...အခု ခင်ဗျားက ဘာအကြံလိုချင်
တာလဲဆိုတာ ပြောပါဗျာ”

“ကျုပ်က သိမ်းငှက်ကို မမိမိအောင် လိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆို
တာ မင်းလည်းသိသားနဲ့ မေးစရာလိုသေးသလား”

“ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းချင်တယ်ဆိုယင် ဖြစ်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

“ဒီမှာ မုစန့် ကျုပ်ကို လိုးလွှဲပြီးမပြောနဲ့ သိမ်းငှက်ဘာတွေ
လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ ပြောမလား ဒီလိုမဟုတ်ယင် မင်းဘာတွေ
လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ ပြောမလား ဒါပဲပြော”

“ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲဗျာ”

မားကျန်က ခွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းနဲ့ယိုလိမ့်လုံဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ
ပြောပါ”

“ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးဗျာ... လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်
ကပဲမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးလို့ သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာပါ”

“အခု မင်းကသူနဲ့ပေါင်းပြီး ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ”

“ငွေရှာနေကြတယ် ဆိုပါတော့”

“ငါတို့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့မဟုတ်ဘူး ဆိုပါတော့”

“အို..မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို နှောင့်
ယှက်ယင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

မားကျန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အေးလေ..ဒီလိုဆိုယင်လည်း မင်းကိုငါ ခိတ်ဆွေတစ်

၁၈ ❖ မိုးခကျော်သူ

ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ မုစန့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်အတွက် သိမ်းငှက်သတင်းကို စုံစမ်းပေးပါလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် ခင်ဗျားကပူးတင်း မြို့က ထွက်သွားတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဆက်သွယ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွာ..ကျုပ်တို့ ဌာနမှူးနဲ့ ဆက်သွယ် ပေါ့ ကျုပ်လည်းပြောထားပါ့မယ်”

မုစန့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့..ကျွန်တော်က သိမ်းငှက်ရဲ့သတင်းရတာနဲ့ ဌာန မှူးကို သွားဆက်သွယ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် မုစန့်၏ပန်းကို အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး

“ကဲ..ဒါဖြင့် ကျုပ်စိတ်ချသွားမယ်”

“မိတ်ချပါဗျာ”

မားကျန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မားကျန် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက်...

မုစန့်သည် လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး..

ထိုင်ရာမှထမည်အပြုတွင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြန်၏။

သိမ်းငှက် (စု-သိမ်း) ❖ ၁၉

လူနှစ်ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မုစန့်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်

“ကျုပ်တို့က ယိုလိမ်လုံနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

“ယိုလိမ်လုံအပြင်မှာ ရှိပါတယ်ဗျာ...သူ့ကိုတွေ့ချင်ယင် အ

ပြင်မှာသွားရှာကြပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားနဲ့ ယိုလိမ်လုံက ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ”

“မိတ်ဆွေပါ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်စာတစ်စောင် သူ့ကိုပေးစရာရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကိုပေးထားခဲ့လို့ရမလား”

“ရပါတယ်...ပေးထားပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ချဉ်း

ကပ်လာပြီးလျှင် အိတ်ထဲသို့နှိုက်လိုက်သည်။

အိတ်ထဲမှ လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ အလွန်ထက် မြက်သော ဓားတစ်လက်ပါလာလေသည်။

ထိုဓားသည် လျှပ်တပြက် မုစန့်၏လည်ပင်းကို ထောက် ထားလိုက်လေသည်။

သိုင်းလောကတွင် အလွန်ဝါရင့်သော မုစန့်ပင်လျှင် အိုင်ကိ မိသွားရလေသည်။

“ဒီမှာ မျက်နှာဖြူမုစန့် ခုခံဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့”

မိုးကျော်သူ

မုစန့်သည် လေပူတစ်ချက်မှတ်လိုက်သည်။
 ထိုလူများက သတ်ရန်ဆန္ဒမရှိ၍ သူ့အဖို့ သက်သာရာရ
 လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။
 “မင်းတို့ ဘာလိုချင်လို့”
 “ကျုပ်တို့နဲ့ မားကျန် တွေ ဆုံဖို့ ဆက်သွယ်ပေးပါ”
 မုစန့်က ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဒါများ ဓားနဲ့ခြိမ်းခြောက်ရသေးသလား”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ လူမျိုးကိုတော့ ဒီလိုလုပ်မှဖြစ်မယ်
 ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိထားတယ်”
 “ထားပါတော့လေ၊ မင်းတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”
 “ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို မားကျန်နဲ့ မနက်ဖြန်ည
 တွေ့ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ၊ ဒါပဲ”
 မုစန့်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”
 “တာဖြစ်လို့လဲ”
 “မနက်ဖြန်မနက်ပဲ သူက ခရီးထွက်သွားတော့မလို့ဗျ”
 “မင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်”
 “မဖြစ်ဘူးဆိုယင်ကော”
 “မင်းရဲ့မျက်နှာမှာ ဓားဒဏ်ရာတွေဖြစ်လာမှာပေါ့”
 “ကျုပ်က အခုကတိပေးပြီး နောက်လုပ်မပေးယင်ကော”
 “ဘယ်ရမလဲ၊ နောက် တို့နဲ့တွေ့ယင် မသာဖြစ်သွားမှာပေါ့”
 “အင်းလေ...ကျုပ် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုမှပေါ့...သေသေချာချာ နားထောင်၊ မနက်ဖြန်ညနေ
 စုယန်းဖင်ယုန်သားရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင် အရောက်လာဖို့ ပြော
 ပေးပါ”
 ထိုလူများသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်
 ခွာသွားလေတော့သည်။

မုစန့်သည် လက်မြှောက်အရုံးပေးတတ်သော လူတစ်
 ယောက် မဟုတ်ပါ။
 သူသည် ဓားမှ ဓားမြှောင်တစ်လက် ထုတ်လိုက်ပြီး...
 ထိုလူများနောက်သို့ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားသည်။
 သူ၏ဓားသည် လျှပ်တပြက် ထိုလူ၏ နောက်ကျောသို့ထိုး
 သွင်းလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...
 ထိုလူက လှုပ်ရှားလိုက်သည်။
 မုစန့်၏ဓားကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်အား ဖမ်း
 ဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။
 သူသည် မုစန့်အား မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...
 “ဒီလိုမရဘူးလေ မုစန့်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ယင်
 မင်းသေဖို့သာ ကြိုတင်ပြင်ထားလိုက်စမ်းပါ”
 ထိုလူသည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ မုစန့်၏လက်
 ကောက်ဝတ်အား လွှတ်လိုက်လေသည်။

၂၂ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

မုစန့်သည် ငေး၍ ထိုလူများထွက်ခွာသွားသည်အထိ ရပ်လျက်နေလေတော့သည်။

“ကျုပ် ခရီးစဉ် ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲကွ”
မားကျန်သည် မုစန့်က ခရီးထွက်မည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းရန် လာရောက်ပြောပြသဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားတယ်”

“သူ ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ ခရီးထွက်မယ့်အချိန် ပြောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ သူက မနက်ဖြန်ညနေ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်လို့ပြောတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“စုယန်းဖင် ယုန်သားရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“လာပြန်ပြီ စုယန်းဖင် ယုန်သားရောင်းတဲ့ စားသောက်

ဆိုင်”

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ JR

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီနေရာတွေဟာ မှုခင်းအများဆုံးဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုမတွေ့လို့မရဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားက သွားမတွေ့ယင် သူတို့က ကျုပ်ကို သတ်မှာဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မုစန့်က မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲဗျ”

“ဪ...ဒီလူဟာ ကျုပ်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပြီဗျ”

“ဘယ်လိုအခွင့်အရေးလဲ”

“ဒီလိုလေ...အခု ကျုပ်က မင်းကိုသိချင်တာတွေ မေးမယ်မင်းက အဖြေမပေးယင် ကျုပ်က စုယန်းဖင်ကို မသွားဘဲနေလိုက်ယင် မင်းသေသွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အို...ခင်ဗျားကလည်း အရေးထဲ ရယ်စရာ ပြောနေပြန်ပြီ”

“အကောင်းပြောတာပါ၊ ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာမေးမလို့လဲ”

“စကားတစ်ခွန်းထဲပါ၊ မင်းက အဖြေပေးယင် ကျုပ်သွားမယ်၊ အဖြေမပေးယင်တော့ မသွားဘူး”

“မေးပါ”

“သိမ်းငှက် ဘယ်မှာလဲ”

“ပူးတင်းမြို့မှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

မားကျန်က အံ့သြသွားခြင်း မရှိပါ။
 အကြောင်းမှာ...
 ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းတို့လည်း ယင်းကဲ့သို့ ယူဆ
 ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 သို့သော်...
 သူသည် အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။
 မုစန့်က ယင်းသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့်...
 မုစန့်သည် သိမ်းငှက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိထားသည်မှာ ထင်
 ရှားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 “ကောင်းပြီ၊ မ နက်ဖြန် ကျုပ်ခရီးစဉ်ပြောင်းလိုက်ပါ့မယ်”
 “ကျေးဇူးပဲ”
 “မလိုပါဘူး၊ က မင်းသွားနိုင်ပြီ”
 မုစန့်သည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့
 သည်။

ယင်မယားထိုလို

ညတာသည် ရှည်လျားလှသည်။
 သို့သော် ညတာသည် မည်မျှပင် ရှည်လျားစေကာမူ...
 မိုးသောက် အရက်လင်းမည်မှာ မလွဲပေ။
 မိုးသောက်၍ အလင်းရောက်သည်နှင့် မားကျန်သည် ယို
 လိမ်လုံထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ယိုလိမ်လုံမှာမူ ခရီးထွက်ခွာရန်အတွက် အဝတ်အစားများ
 ကို သိမ်းဆည်းနေ၏။
 “ကနေ့ ကျုပ်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”
 “ရှင်”
 ယိုလိမ်လုံက အံ့အားသင့်သွားသည်။
 “မနက်ဖြန်မှ ထွက်မယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”
 “ကိစ္စတစ်ခု မပြတ်သေးလို့ပါ”
 “ကနေ့ မသွားလို့ မရဘူးထင်တယ်ရှင်”

ယိုလိမ်လုံ၏မျက်ခုံးမွှေး သေးသေးသည် ကုန်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ကျွန်မက သွားမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ”

“အို...မသွားဘူးလို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ...မနက်ဖြန် မသွားလည်း ဘာထူးမှာလဲ”

“ထူးတာပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မရဲ့ အခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီ၊ ကနေ ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ”

“ဪ...ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ တည်းခိုခန်း ကြောင်းသွားရုံပေါ့”

“မားကျန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမ၏ ဝန်စည်စလှယ်များအား ကူညီ၍ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့၏လုပ်ဆောင်ချက်မှာ ဇနီးမောင်နှံနှင့် တူလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည် လာရောက်သောက်နေကြသော လူများသည် သူတို့အား အံ့သြစွာဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုလူစုများကြား၌ မိမိ၏အခြေအနေကို လာရောက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေသော လူများ ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု မားကျန်က ထင်မိလိုက်သည်။

သူသည် အေးဆေးစွာဖြင့် ဝန်စည်စလှယ်များကို တင်ပေးပြီးနောက် ခြံရှင်အား နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

မားကျန်သည်...

ယိုလိမ်လုံအား တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် နေရာချထားပေးပြီးနောက် စုယန်းမင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

မှစန့် ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်သို့ မရောက်ရှိသေးပါ။

သို့သော် ပြစ်မှုများကို အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်အား ကြိုတင်လေ့လာအကဲခတ်ရန် လိုအပ်သည်ဟု မားကျန်က ယူဆသဖြင့်...

ကြိုတင် လာရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်လုလင်သည် သူ့အား ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

“အခန်းရှိသလား”

ဆိုင်လုလင်သည် မားကျန်အား သိကျွမ်းနေသဖြင့် မားကျန်က အခန်းမေးလိုက်သည်ကို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မလှောင်ပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ အခန်းကို ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ နေပါမလားဗျာ”

“ကျုပ်က လိုချင်လို့ မေးနေတာကွ”

မားကျန်သည် မျက်နှာထား တင်းမာသွားသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ရ...ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အခန်းလိုက်ပြ”

ဆိုလေလင်သည် ယင်းသို့ပြောပြီး မားကျန်အား အခန်းရှိ ရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် မားကျန်သည် ဆိုင်လှ လင်၏ လည်ကုပ်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“ပြောစမ်း...အခု မင်းတို့ဆိုင်မှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်လာ ပြီး တည်းခိုနေသလဲ”

“ခုနစ်ယောက်ပါ”

“ယောက်ျား ဘယ်နှစ်ယောက်၊ မိန်းမ ဘယ်နှစ်ယောက် လဲ”

“ယောက်ျားတွေချည်းပဲ”

“အသက်ကြီးတာက ဘယ်နှစ်ယောက်၊ အသက်ငယ်တာ က ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“အားလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ လူတွေပဲ”

“သူတို့ ဘယ်အခန်းတွေမှာ နေကြသလဲ”

“သူတို့က မြင်းလာရောင်းတဲ့လူတွေပါ။ ခုနစ်ယောက်စလုံး အခန်းကျယ်တစ်ခုထဲမှာ အတူနေကြပါတယ်”

“ကောင်းပြီ သူတို့ဆီကို လိုက်ပို့စမ်း”

“အခု သူတို့ မရှိကြပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ဘယ်ကို သွားကြသလဲ”

“မြင်းအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ဈေးကို သွားနေကြပါတယ်”

မားကျန်သည် ဆိုင်လှလင်က မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောသည် ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူသည် ဆိုင်လှလင်အား လွှတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...သွားနိုင်ပြီ၊ ကျုပ်မေးတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြော နဲ့”

ဆိုင်လှလင် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မားကျန်သည် ဆိုင် တစ်ခုလုံးအား အနှံ့လျှောက်၍ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

သူသည် မြင်းစောင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ...

တစ်ချိန်တုန်းက ထိုမြင်းစောင်းတွင် ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းအား တွေ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်၍ သတိရလာမိတော့သည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ထိုနေ့က တုအင်း အဘယ်ကြောင့် မြင်းလှည်းမောင်းသ မားတစ်ယောက်အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ပြီး ဤနေရာသို့ လာရောက်ရပါသ နည်း။ နောက်ပိုင်းတွင် တုအင်းကလည်း သူ့ကိုရှင်းမပြပါ။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျ ဖြစ်နေ လေသည်။ သူသည် သူ၏အထက်အရာရှိကို သံသယရှိနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်...

တုအင်းက မိမိအား ဤကိစ္စကိုလျှို့ဝှက်ထားရန် မသင့်ဟု သူယူဆလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှာပင်...

“ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က မားကျန်ဟုတ်လား”

သူ့နောက်က လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ နေရာမျိုးတွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်က မိမိ

နောက်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ...

မိမိအတွက် အန္တရာယ်မကင်းဟု သူသိထားသည်။

သူသည် ကုန်ရောင်းရင်း ရပ်နေသည်။

အဖြေ မပေးပါ။ လှည့်၍လည်းမကြည့်ပါ။

“နေပါဦး...ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမျိုးလာနေရတာ

လဲချ”

ယခု မားကျန်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေပါသည်။

“အင်...ကျုပ်မလာလို့ရမလားဗျာ...အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိ

ယင် ဒီမှာပဲချိန်းတာဗျ”

“အင်...ဘယ်သူကများ ခင်ဗျားကို ချိန်းလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

ဆိုင်ရှင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ...ကောင်းတဲ့ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ပါစေလို့ပဲ ကျုပ်

ဆုတောင်းရမှာပဲ။ အခုတလော ကျုပ်ကဆိုးနေတယ်ဗျ”

ဆိုင်ရှင်သည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာ

သွားလေသည်။

မားကျန်သည် သူ၏အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်လျှောက်သွား

ပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။

ယခု သူ့အားတွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသောအချိန်သည်အများ

ကြီး လိုနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော...

ခြင်းပေါ်မှအလောင်း

မားကျန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ...

မီးထွန်းချိန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အချိန်နောက်ကျ သွားပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အခန်းထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်လာပြီး...

ဧည့်ခန်းဆောင်ဘက်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ယခု ဧည့်ခန်းတွင် လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးမျှသာရှိသည်။

ခါတိုင်းချထားသော စားပွဲများသည် အားလုံးမရှိတော့ပါ။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

စားပွဲရှိရာသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

“ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ”

ဆိုင်လှလင်က သူ့အားကြိုဆိုလိုက်လေသည်။
 သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
 ထိုစဉ်မှာပင်...
 အပြင်ဘက်၌ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။
 ထိုမြင်းခွာသံများသည်...
 စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။
 မားကျန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဆိုင်တံခါးဝသို့ ရောက်သွား
 လေသည်။
 မြင်းတစ်ကောင်သည် ဆိုင်၏တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်နေ
 သည်။ မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသောလူ မရှိပါ။
 သို့သော် သူသည် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ...
 မြင်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။
 ထိုလူသည် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။
 မြင်းပေါ်၌ ကနီလန့်ဖြတ် လဲလျောင်းနေပြီး ခြေလက်များ
 တွဲလောင်းချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မားကျန်သည်..
 လျင်မြန်စွာဖြင့် မြင်းထံသို့ ပြေးလွှားသွားသည်။
 သူသည် ရင်ထိတ်သွားသည်။ အကြောင်းမှာ မြင်းပေါ်၌ရှိ
 သောလူသည် အသက်မရှိတော့ပါ။

သူ၏ကျောပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကပ်ထားသည်။
 စာရွက်ပေါ်တွင်...
 “ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ယဉ် အခုလိုသေရမယ် မှတ်”
 ဟုရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူအများသည်...
 ထိုအလောင်းအား ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။
 ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်ကို
 မားကျန်သတိပြုမိလိုက်သည်။
 သူသည် ဆိုင်ရှင်အား လူရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်
 သွားပြီး..
 “ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”
 ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ ပြော”
 ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြန်သည်။
 မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲ”
 “ဒီလူကိုတော့ ကျုပ်မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ့ဘယ်
 ဝါဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး”
 “ခင်ဗျား သူ့ကိုမှတ်မိတယ်ဆိုတာ သူက ဒီဆိုင်ကဖောက်

သည်ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ မနေ့ကရောက်လာပြီး ဆိုင်ကို ဘယ်သူ့က မှမငှားပါနဲ့လို့လာပြီး အခန်းအားလုံး ငှားထားတယ်၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အခန်းအားလုံးငှားရသလဲလို့ မေးတော့ သူက ပထမတော့ မပြောဘူး၊ ကျုပ်က မပြောယင်မငှားဘူးလို့ပြောတော့ သူက ခင်ဗျားနဲ့ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆို ဒီလူဟာ ကျုပ်ကိုချိန်းတဲ့လူပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း...ဒီလိုဆို သူက ကျုပ်ကိုလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ပြော အဲဒါသတင်းပေါက်ကြားလို့ သူ့ကိုသတ်ပစ်တာနဲ့တူတယ်”

မားကျန်သည် အတွေးရခွက်နေ၏။

သူ့အားတွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသောလူသည် အသတ်ခံရပြီ ဖြစ်သည်။ မည်သူက ထိုလူအား သတ်လိုက်ပါသနည်း။

ထိုလူသည် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ထုတ်မည် မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်...

မိမိနှင့်မတွေ့ဆုံစေရန် နှုတ်ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူက ဖော်ထုတ်မည့် လျှို့ဝှက်ချက်သည် မည်သို့သော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်ပါသနည်း။

မားကျန်သည် လူသေအလောင်းအား ဆိုင်ရှင်လက်သို့ ခေတ္တအပ်နှံလိုက်ပြီးနောက်...

မြင်းကိုစီး၍ မြို့ထဲ အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မားကျန်၏ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ဟန်ပန်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ သည်နှင့် ယိုလိမ်လုံက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟင်...အစ်ကို ဘာတွေရေးကြီးသုတ်ပြာ ဖြစ်နေတာလဲ”

မားကျန်သည် သူမအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ယိုလိမ်လုံ မင်းကို ငါမေးစရာတွေ ရှိနေတယ်...မင်း အမှန်အတိုင်းပြောမှဖြစ်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် ဒါတွေဟာ မင်းအဖို့အကြီးနေတယ်၊ မင်းရဲ့အသက်ကိုပါ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ် ကွယ့်”

“မေးပါရင်...ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းဖြေပါမယ်”

“ပထမမေးခွန်းက မင်းနဲ့မှစနဲ့ သိကျွမ်းတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“သုံးလလောက်ကြာပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုသိကျွမ်းကြတာလဲ”

“သူက ကျန်မဆီလာတာပါ”

“သူက ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ...”

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးတွေ အများကြီးရှိလို့ ဆက်သွယ်

ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“မင်းက လက်ခံလိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက် လက်ခံလိုက်သလဲ”

“နှစ်ယောက်ထဲပါ သူတို့က ပိုက်ဆံတော်တော် ရှိကြတယ်”

လေ”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“တစ်ယောက်ကတော့ ပီကင်းကလာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ပါ”

ယောက်ပါ”

“နောက်တစ်ယောက်ကကော”

“နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်မ မပြောရဲဘူး အစ်ကို”

“ပြောပါ၊ ပိုပြီး အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်”

ယိုလိမ်လုပ်သည် အနည်းငယ် ချင့်ချိန်လိုက်ပြီးမှ...

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ တလောက အသတ်ခံရတဲ့”

ဘုရင်ခံပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် မားကျန်က ရင်ထိတ်သွား

သည်။ မစန့်သည် ဘုရင်ခံနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေသည်ဟု သူလုံး

မထင်ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မျက်နှာဖြူမစန့်သည် နယ်နယ်ရရ လူတစ်

ယောက် မဟုတ်မှန်း သူနားလည်လိုက်လေသည်။

“မင်းနဲ့မစန့် ဘယ်လိုဆက်သွယ်သလဲ”

“သူကသာ ကျွန်မဆီကိုလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ သူ့ဆီကိုတစ်

မှမရောက်ပါဘူး”

“တကယ်လို့ မင်းက သူ့ကိုတွေ့ချင်ယင် ဘယ်နှယ်လုပ်မ

လဲ”

“သူက ဆက်သွယ်တဲ့နည်းတစ်ခု ပြောထားပါတယ်၊ ဒါပေ

မယ့် ကျွန်မ ကပ်မိမှအသုံးမပြုခဲ့သေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ ဘယ်လိုနည်းလဲ”

ယိုလိမ်လုပ်သည် ပြောပြသင့် မသင့် ချိန်နေ၏။

“ဒါမှာ ယိုလိမ်လုပ် ကျုပ်အခု မေးနေတာက မင်းအတွက်

ပဲအရေးကြီးလို့ပါ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်မက ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြယင် မစန့်က ကျွန်မ

သတ်ပစ်မယ်လို့ သတိပေးထားပါတယ်”

“ယိုလိမ်လုပ်-မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောယင် အကောင်းဆုံးပဲ

ကံစိုးထားယင် မင်းဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုရယ် ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန် တကယ် ခရီးလွှက်မယ်

ရတဲလား”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မ စိတ်ချပြီး ပြောလိုက်မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ပြောမှာသာပြောပါ”

ယိုလိမ်လုပ်သည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“မြို့ရဲ့တောင်ဘက်မှာ အမွှေးတိုင်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်

၃၈ ❖ နိုးကျော်သူ

ရှိပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ နာမည်က 'ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ' တဲ့။ အဲဒီဆိုင်ကိုသွားပြီး အမွှေးတိုင်သုံးတုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်သုံးစုံ ဝယ်ရမယ်။ ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ကလူတွေကို လိုချင်တဲ့နေရာ လိုချင်တဲ့အချိန် ပြောလိုက်ပါ။

“နောက်ကော”

“နောက်တော့ ကျွန်မတို့ချိန်းတဲ့အချိန်၊ ချိန်းတဲ့နေရာမှာ သွားစောင့်နေရပေါ့”

“ဒီလိုဆို မင်းအခု ချက်ချင်းပဲ သွားလိုက်ပါ။”

“ရှင်..ကျွန်မက မစန့်ကို သွားချိန်းရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ညနေမြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့တုံကျောင်းကိုချိန်းလိုက်ပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်”

“အို..မကြောက်ပါနဲ့ ယိုလိမ်လုပ်ရယ်၊ ဘယ်သူမှ မင်းကိုအန္တရာယ်မပြုရပါဘူး”

ယိုလိမ်လုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ...

“မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ အစ်ကို့ကို တစ်ခုဖွင့်ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါ”

“မစန့်က ကျွန်မကို ဆေးလုံးတစ်လုံးပေးထားတယ်”

“ဆေးလုံး ဟုတ်လား၊ အဲဒီဆေးလုံးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သူက ကျွန်မကို ပူးတင်းမြို့ကထွက်တာနဲ့ ဒီဆေးလုံးကို ရေခွေးကြမ်းထဲထည့်ပြီး ရှင်ကိုတိုက်ပါလို့ မှာထားပါတယ်”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဆန်းတင် (၃-သိမ်း) ❖ ၃၉

“အခု အဲဒီဆေးလုံးကော”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

ယိုလိမ်လုပ်သည် မိမိသိမ်းဆည်းထားသော သေတ္တာဗူးကလေးကို ယူပြလိုက်သည်။

မားကျန်သည် ထိုဗူးကလေးအား ဖွင့်လိုက်ပြီး..

ဆေးလုံးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ဤဆေးလုံးသည် မည်ကဲ့သို့ဆေးလုံးမျိုး ဖြစ်သည်ကိုမူ သူမသိပါ။

သို့သော်...

ယိုလိမ်လုပ်မှာ အသက်အန္တရာယ် အလွန်ကြီးမားနေသည်ကို သူရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လုပ်သည် မစန့်၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို တော်တော် ဈာနများ သိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

မားကျန်သည် ဆေးလုံးကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး ယိုလိမ်လုပ်၏လက်ဖဝါးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်၏။

“ကဲ..ယိုလိမ်လုပ် သွားပေတော့”

ယိုလိမ်လုပ်သည် နှင်းကာတစ်ထည်ယူ၍ ခြံလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဖယောင်းတိုင်နဲ့ အမွှေးတိုင်

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အေးစိန်သောလေသည် တိတ်ဆိတ်သော လမ်းမပေါ်၌
မင်းမူနေ၏။

ယိုလိမ်လုံသည် ဘေးဘီသို့အကဲခတ်ယင်း လျှောက်သွား
လေသည်။

သူမ၏နောက်မှ မလှမ်းမကမ်းတွင် မားကျန်သည် အ
မှောင်ရိပ်ကွယ်၍ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေလေသည်။

မကြာပါချေ။

သူမသည် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာအမည်ရှိသော အမွှေးတိုင်
ရောင်းသောဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူမသည် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...

တံခါးမ၏ဝဲဘက်တွင် လေးထောင့်အပေါက်ကလေးတစ်ခု

ရွှင့်သွားလေသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

အတွင်းဘက်မှ လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်သောအသံ
ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မကို ဖယောင်းတိုင်သုံးစုံနဲ့ အမွှေးတိုင်သုံးထုပ်
ရောင်းပါရင်”

ယိုလိမ်လုံက ငွေပေး၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲခင်ဗျာ”

“သန်းခေါင်ယံမှာ မြို့တောင်ဘက်ဘုံကျောင်းကို ပို့လိုက်
ပါရင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပေါက်ကလေးသည် ပိတ်သွားပြန်လေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာလေ၏။
လမ်းနှိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ထု၌အရိပ်

နေသော မားကျန်သည် အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဘုံကျောင်းကိုဆက်သွားပါ..တည်းခိုခန်း မပြန်ပါနဲ့”

ဟုမှာကြားလိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဆက်
ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

မြို့တောင်ဘက်မှ ဘုံကျောင်းသည်...
 အလွန်စည်ကားသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။
 သို့သော် ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့်လူသူများ ရှင်းနေ၏။
 ညဈေးတန်း ရောင်းချနေသော ဈေးသည်များမှာလည်း
 သိမ်းသွားပြီဖြစ်ရာ တိတ်ဆိတ်လှပေသည်။
 သို့သော်...
 ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် ထန်းလျက်၊ ဂျင်းရေရောင်းသော ဈေး
 သည်တစ်ယောက် ရှိနေသေးသည်။
 ယိုလိမ်လုံသည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဘေး
 ဘီသို့ တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ထန်းလျက် ဂျင်းရေရောင်းချသော ဈေးသည်
 ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။
 “မိုးချုပ်လှချည်လား မိန်းကလေး”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ဂျင်းရေပူပူနွေးနွေး သောက်ပါဦးလား”
 ဂျင်းရေရောင်းသော အဘိုးအိုက ဈေးခေါ်နေ၏။
 “ဟုတ်ကဲ့...ဂျင်းရေတစ်ခွက်ပေးပါရင်”
 ထိုစဉ်...
 မားကျန်သည် ဘုံကျောင်းနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်အ
 ကွာအဝေးရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းနေ၏။
 ကနေည သူသည် မုစန့်အား လက်ရဖမ်းမိရန် ဆန္ဒပြင်း
 ထန်နေ၏။

“ဒေါင်...ဒေါင်”
 အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်တိတိထွက်ပေါ်လာ
 လေ၏။
 ယိုလိမ်လုံသည် ဂျင်းရေနှစ်ခွက်ပင် သောက်ပြီးပြီဖြစ်
 သည်။ သို့သော်...
 မုစန့်၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါ။
 မုစန့်ပေးထားသောနည်းသည် မမှန်ကန်၍လော။
 သူမသည် သံသယဖြစ်လာလေသည်။
 ထိုစဉ် အဝေးမှ ခြေသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။
 ယိုလိမ်လုံသည် ရင်ထိတ်သွားသည်။
 သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ပုန်းအောင်းနေသော မားကျန်ပင်
 လျှင် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေ၏။ မကြာပါချေ။
 လူတစ်ယောက်သည် ဂျင်းရေရောင်းချသော ဆိုင်သို့
 လျှောက်လာလေသည်။ ဂျင်းရေရောင်းသော ထမ်းစင်ပေါ်တွင် မီး
 အိမ်တစ်လုံးရှိသည်။
 မီးရောင်သည် ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။
 ထိုလူ၏မျက်နှာကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် တွေ့လိုက်ရသည်။
 “ဟင်...သူ..သူက မုစန့်မှ မဟုတ်ပဲ”
 ယိုလိမ်လုံ၏ရင်ဝဉ် ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများဖြစ်
 သည်။
 “ဂျင်းရေတစ်ခွက်”
 ထိုလူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် အိုးအဖုံးကိုလှုပ်ပြလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... ကုန်သွားပြီဗျ”

“ဟောဗျာ”

ထိုလူက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများသည် ယိုလိမ်လုံအား မကြည့်ဘဲ အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ယိုလိမ်လုံ မစန့်ကို ချိန်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ယိုလိမ်လုံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုလူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟိုသစ်ပင်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ပုန့်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ကျွန်မ... မသိ... မသိပါဘူးရှင်”

“အဲဒီလူက ထောက်လှမ်းရေးကပါ”

“ဟုတ်လား”

ယိုလိမ်လုံက မသိဟန်ဆောင်နေ၏။

ထိုလူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းက မသိလို့လား ဒါမှမဟုတ်ယင် မစန့်ကိုထောင်ပြီး ဖမ်းမလို့လား”

“ကျွန်မ... မ... သိလို့ပါရှင်”

“နားထောင်... မစန့်ကမှာလိုက်တယ်၊ ဒုက္ခမရောက်ချင်ယင် သူ့မှာထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ကိုးယွိုကားယား ဖြစ်ယင်တော့ သေဖို့သာပြင်ထားပါတဲ့”

ထိုလူသည် ဤသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မားကျန်သည်...

သစ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ထိုလူက ယိုလိမ်လုံအား ပြောလိုက်သည့်စကားကိုမူ သူလုံးဝမကြားပါချေ။

“ဟောဒီမှာ”

ယိုလိမ်လုံသည် ရုတ်တရက် အချက်ပေးလိုက်ရာ...

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ပြေးလွှားသွား၏။

အခြေအနေ ထူးခြားသည်ဟု မားကျန်သဘောပေါက်လာသဖြင့်...

သူသည် သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ပြေးထွက်လာပြီး ထိုလူသွားရာလမ်းကို ဖိတ်၍ရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် စကားမပြောပါ။ ခါးမှစားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

မားကျန်အား တိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော်...

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီဖြစ်သော မားကျန်က လုံးဝမမူပါ။ သူသည် အနည်းငယ် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး သူ၏ဝဲဘက်လက်

၄၆ ❖ ဦးကျော်သူ

သည် ထိုလူ၏စားကိုင်ထားသော လက်အား တင်းကြပ်စွာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် ထိုလူအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

မားကျန်သည် ထိုလူမှာ မုစန့်နှင့်ပတ်သက်နေသည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့...ပြောစမ်း...မုစန့် ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး၊ မုစန့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်မသိဘူး”

မားကျန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“မသိဘူး ဟုတ်လား၊ မင်းလက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်မယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျုပ်မသိလို့ မသိဘူးပြောတာပေါ့”

“မင်းမပြောယင် ကျုပ်ကပြောတဲ့ နည်းသုံးရမှာပေါ့ဗျာ”
ထိုစဉ်မှာပင်...

အမှောင်ထု အုပ်ဆိုင်းနေသော လမ်း၏နံဘေးတွင် အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်...ဒီမှာရှိပါတယ်ဗျ”

ထိုအသံသည် မုစန့်၏အသံဖြစ်၍ မားကျန်က အံ့သြနေ၏ သူသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

သူသည် မုစန့်အား အလွန်အံ့သြနေခြင်းဖြစ်သည်။

မုစန့်သည် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သနည်း။

မိမိကိုပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ရင်ဆိုင်ဝံ့သည်မှာ ထူးခြားနေသည် မဟုတ်ပါလော။

သိမ်းငှက် (၉-သိမ်း) ❖ ၄၇

သူသည် ထိုလူအားလွှတ်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မုစန့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်လို့ကြားတယ်”

မုစန့်သည် အမှောင်ထုတွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ထားတုံးပင်...

“မင်းက ငါ့ကိုမတွေ့ဝံ့လို့ အမှောင်ထဲမှာနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

“မင်းကို မေးစရာရှိနေလို့ပါ”

“မေးပါ...ကျွန်တော်သိယင် ပြောမှာပါ”

“တချို့စကားတွေကို တခြားလူတွေ မကြားသင့်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်ခဲ့ပေါ့”

မားကျန်သည် အသံလာရာဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဘာဆေးလုံးလဲ

ယခု...မားကျန်သည် မုစန့်အား တွေ့မြင်လိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။

သူ့နောက်တွင် လူလေးယောက် ရပ်လျက်နေ၏။

မားကျန်သည် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

မုစန့်က ယခုကဲ့သို့ မိမိနှင့် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံဝံ့သည်မှာ သူ့တွင် ကိုယ်ရံတော်များပါရှိလာ၍ဖြစ်သည်။

“မင်းက အဖော်တွေနဲ့ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...ခင်ဗျား ကိစ္စရှိယင် ပြောပါ”

“ကျုပ်က မရှင်းတဲ့မေးခွန်းနည်းနည်း မေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ”

“ခင်ဗျားက ဘုရင်ခံကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“သူ့ကိုသတ်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိမ်းငှက်လို့ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ...အခု ကျုပ်က သိမ်းငှက်ကို တွေ့ချင်တယ် ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သိမ်းငှက်လို ကျော်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာလဲဗျ”

“ဘာလဲ...မင်းက မကူညီချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် အကူအညီပေးမယ်ပေါ့”

“ဒီလိုပါ မားကျန်၊ သိမ်းငှက် ဒီမြို့မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ သိတယ်၊ တခြားဘာမှ မသိရိုးအမှန်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းရရခြင်း ကျွန်တော်လာပြီး အကြောင်းကြားပါမယ်”

“မနက်ဖြန်ကျယ် ကျုပ်ကပူးတင်းမြို့က ထွက်တော့မယ်လေ”

“ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ သွားတော့မလား”

“မုစန့် မင်းသိပါတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျား တကယ်ပဲ မနက်ဖြန်သွားဖြစ်ယင် ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒါတော့...နောက်တစ်နေ့ သိလာပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလာပြီး-

“တစ်ခုပြောရဦးမယ်...ကျုပ် စုယန်းဖင်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်

၅၀ ❖ စိုးကျော်သူ

ကိုချိန်းထားတဲ့လူဟာ အသတ်ခံရပြီကွ”

“ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူသတ်သွားသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲဗျ”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

မားကျန်သည် မုစန့်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဆေးလုံးကိစ္စ၊ မင်းယိုလိမ်လုပ်ကို ပေးလိုက်တုဆေးလုံး”

ဘာဆေးလုံးလဲ”

မုစန့်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

မားကျန်သည် မုစန့်နှင့်စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ယိုလိမ်

၏စူးရှသောအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မားကျန်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ..

ယိုလိမ်လုံအား မတွေ့ရတော့ပါ။

သူသည် မုစန့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ..

သူသည် အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ..

မုစန့်နှင့်သူ၏အဖော်များသည် ပျောက်ဆုံးသွားသည့်

သိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်သည် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယိုလိမ်လုံအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။

ဝို၍ ခံပြင်းလာသည်မှာ..

မုစန့်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ကမိမိကဲ့သို့သောထောက်

လှမ်းရေးတာဝန် ဆောင်ရွက်နေသော လူတစ်ယောက်အား ယခုကဲ့သို့စိန်ခေါ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ မုစန့်တို့လူစုနောက်သို့ လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်..

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရုတ်တရက် ရယ်မောသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ..

ဂျင်းရေရောင်းသော အဘိုးအို၏ ရယ်မောသံဖြစ်သည်။

ဗထမတွင် သူကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူသည် ထိုအဘိုးအိုမှာ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ချက်ချင်းရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် အဘိုးအိုသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။

“ဘဘကို လေးစားပါတယ်”

အဘိုးအိုက လက်ကာ၍ ဟန်တားလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးကွာ မင်းဘာမေးချင်လို့လဲ မေးပါ”

“ဘဘ က ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ”

“ဟား...မင်းကို ရယ်နေတာပေါ့”

၅၂ ❖ စိုးကျော်သူ

“ဘာဖြစ်လို့”

“မင်းက ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ မစန့်လိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူပွေလူတေတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့မိတာလဲလို့ပေါ့”

“ဘာက မစန့်ကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် ပြောပြပါဦးဗျာ၊ သူက ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ”

“မစန့်ဟာ ဝံပုလွေထက် ရက်စက်တယ်၊ မြေခွေးထက် ကောက်ကျစ်တဲ့လူမျိုးကွ၊ အို..ကုန်ကုန်ပြောရယင် မစန့်ဟာ လူတ ကာကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့လူမျိုးပါ”

“ခုနက အမျိုးသမီးကို သူတို့ဖမ်းဆွဲသွားတာလားဗျာ”

“ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဒီအမျိုးသမီးက မစန့်တို့နဲ့ တစ်ဖွဲ့ထဲလို့ ဘာဆိုချင် တာလား”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားပါလေ၊ အခု မင်းအဖို့ အရေးအကြီးဆုံးက သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းမိဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

မားကျန် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ဤအဘိုးအိုသည် မိမိအကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် ဤ ဖျှအတွင်းသိ သိထားရသနည်း။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ဆက်၍မေးနေပြန်သည်။

သိမ်းငှက် (၉-ဆိမ်း) ❖ ၁၃

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သိမ်းငှက်ကို ဘယ်လိုရှာရမှာလဲဗျာ”

“မနက်ဖြန်စောစော ဒီကိုလာရဲ့၊ ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ဗေဒင်ဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့ဆီ အကူအညီ တောင်းယင် သိရပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ ဘာက ဒီမှာညတိုင်း ဂျင်းရေရောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညနေမှ ဆိုင်ထွက်ပါတယ်၊ ညဉ့်နက်မှဆိုင် သိမ်းတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘာ”

စာသိမ့်ရာ

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော
မားကျန်သည်...

မမျှော်လင့်ဘဲ ဧည့်ခန်း၌ ဝါးရွှေဖုံးက လာရောက်စောင့်
နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းသမီးပါလား၊ အချိန်မတော် ဘာကိစ္စများ အရေးကြီး
လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်လောက်တဲ့အထိ
အရေးကြီးနေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ကျွန်မဆီ ခြိမ်းခြောက်စာတစ်စောင်
ရောက်လာတယ်”

— မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်က ခြိမ်းခြောက်စာလဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“စာကော”

“ကျွန်မဆီမှာ ပါလာပါတယ်”

ဝါးရွှေဖုံးသည် လက်ထဲမှ အထုပ်ကလေးအား ဖြေလိုက်ရာ
အထုပ်ကလေးထဲ၌ ဝင်းလက်နေသော ဓားမြှောင်တစ်
လက်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

မားကျန်သည် စာကိုယူကြည့်လိုက်ရာ...

အလွန်ညှဉ်းပျင်းသော စာရွက်ပေါ်တွင် လက်ရေးမည်မညာ
ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

မင်သမီး...

မနက်ဖြန် အရုဏ်ဦးအချိန်မှာ စုယန်းဖင်ယုန်သားစား
သောက်ဆိုင်ကိုလာခဲ့ပါ။ မလာယင် စာနဲ့အတူပါလာတဲ့ ဓားဟာ မင်း
သမီးရင်ဝကို စိုက်ဝင်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိပါစေ
နဲ့...သတင်းပေါက်ကြားယင် မင်းသမီးရဲစွာကိုယ်ဟာ အပိုင်း
ပိုင်းဖြစ်သွားနိုင်တယ်...ဒါပဲ”

စာဖတ်ပြီးနောက် မားကျန်၏မျက်နှာသည် လေးနက်
တည်ကြည်လာသည်။

“မင်းသမီး...ဒီလောက်ပြင်းထန်တဲ့စာကို မင်းသမီးက
ကျုပ်ဆီလာပြဖို့ သတ္တိတော်တော် ကောင်းတယ်နော်”

“ကျွန်မ မသွားဝံ့လို့ ရှင့်ဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းချာ
ပေါ့ရှင့်”

“ဟေ...ဒီစာဟာ မင်းသမီးရဲ့ချစ်သူ ရှောက်လူများ ဖြစ်နေ
မလား”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်မရက်စက်
ဘူး”

မားကျန်သည် အနည်းငယ် တွေးတောလိုက်ပြီး...

“မင်းသမီး...သူ့ချိန်းတဲ့အတိုင်း သွားလိုက်ပါ”

“ရှင်”

ဝါးချွေဖုံး၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သူတို့ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း သွားလိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်မ ကြောက်စာယ်...မသွားဝံ့ဘူး”

“မကြောက်ပါနဲ့ ကျုပ်က မင်းသမီးနောက်က လိုက်ခဲ့မှာ
ပါ။ သူတို့မတွေ့အောင်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“မဖြစ်ဘူး...ကျွန်မကြောက်တယ်...အခြားအမျိုးသမီး တစ်
ယောက်ကို ငွေပေးပြီး ကျွန်မကိုယ်စား လွှတ်ယင် မရဘူးလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သူတို့က မင်းသမီးကိုတွေ့ကချင်နေတာ
အဲဒီတော့ ရဲရဲသာသွားပါ။ သူက မင်းသမီးကို သတ်ချင်မှတော့ ဒီစာပို့
မှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါထဲ သတ်လိုက်မှာပေါ့ မဟုတ်လား”

ဝါးချွေဖုံးသည် တွေဝေသွားသည်။

မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မင်းသမီး သူတို့က မင်းသမီးဆီက တစ်ခုခု
အလိုရှိနေတာနဲ့ တူတယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သူတို့ ဘယ်လို အကူအညီမျိုးပဲ တောင်းတောင်း ပေး
လိုက်ပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးက တကယ် တိတ်တိတ်လိုက်ခဲ့မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဒီမှာပဲထိုင်နေမယ်၊ မိုးလင်းမှ ဒီကနေသွား
မယ်”

“မဖြစ်ဘူး မင်းသမီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“မင်းသမီးက ဒီမှာနေယင် သူတို့က ဘယ်လိုထင်မလဲ၊
ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး သတင်းပေးတယ်လို့ ယူဆသွားမှာပေါ့”

“အခု ကျွန်မလာတာကို သူတို့သိသွားမလား မသိဘူး”

“သူတို့သိသွားယင် ပွဲခွန်လာဆောင်တယ်လို့ ပြောလိုက်
ပေါ့”

ဝါးချွေဖုံး ပြန်သွားပြီးနောက် မားကျန်သည် တစ်ရေးမျှ
အိပ်ရန် လဲလျောင်းလိုက်၏။ သို့သော်...

မေးခွန်းတစ်ခုက သူ၏ဦးနှောက်အား အလုပ်ပေးနေသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယင်းမေးခွန်းမှာ...

ဖြစ်မှုဖြစ်ပွားတိုင်း အဘယ်ကြောင့် စုယန်းဖင်မှာ ဖြစ်ပွား
ကြသနည်း။

နံနက်..

နေရောင်ခြည်သည် ခေါင်းဖြူစထွက်နေ၏။

ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်မှ အလုပ်သမားများသည် တစ်

နေ့တာ ရောင်းချရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

မြင်းလည်းတစ်စီးသည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆိုင်ထဲမှ ကုလားထိုင်များသည် စားပွဲပေါ်၌ မှောက်ထား
တုန်းပင်။

ဝါးရွှေဖုံးသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

သူမသည် စားပွဲပေါ်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ချထား
လိုက်ပြီး မပြောမဆိုဘဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းသမီး...ဆိုင်ထဲမှာ ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါ
ဘူးခင်ဗျာ”

အလုပ်သမားများက ပြဇာတ်ကြည့်ဖူး၍ ဝါးရွှေဖုံးကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသောအခါ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...ရေခွေးပဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏလေး စောင့်ပါဦး။ ရေခွေးဆူခါနီးပါပြီ”

အလုပ်သမားသည် ပြောယင်း ရေခွေးကရားနှင့် ပန်းကန်
လုံးများကို ဆေးကြောနေလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ လင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲတွင် မှောင်နေတုန်းပင် ဝါးရွှေဖုံးသည် ဆိုင်ထဲသို့
တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ အလုပ်သမားသုံးယောက်မှလွဲ၍ တခြားလူ မရှိ
ပါ။ သူမသည် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းမပေါ်၌လည်း လူသွားလူလာပင် မတွေ့ရပါ။

မားကျန်က တစ်နေရာရာတွင် စောင့်နေမည်ဟုလည်း သူ
မယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ပထမတွင် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်ခဲ့သော
စိတ်သည် အနည်းငယ် သက်သာရာရရှိသွားလေသည်။

“မင်းသမီးက အချိန်မှန်သားပဲ”

လူတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်လေသည်။

ဝါးရွှေဖုံးက ထိတ်လန့်သွားပြီး ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်
ကြည့်လိုက်လေသည်။ လူရိပ်ပင် မတွေ့ရပါ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ မင်းသမီး...ကျုပ်က မင်းသမီးရဲ့စားပွဲ
အောက်မှာပါ”

ဝါးရွှေဖုံးသည် မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရလေ၏။

“မင်းသမီးကို အခုလို ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းက မင်းသ
မီးကို စကားတစ်ခွန်းမေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါရင်”

“မင်းချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်”

ဝါးရွှေဖုံးသည် ယင်းသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဘူမ၏ခြေ

ထောက်နှစ်ဘက်အား အလွန်သန်စွာ အားကောင်းသော လက်နှစ်
ဘက်ကလာရောက် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်”

သူမက လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အသံ မထွက်ပါနဲ့”

“ရှင်...ရှင်...ဒါတာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ သတိပေးနေတာပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင် စိတ်မတိုပါနဲ့ရှင်”

“ကျုပ်က အရမ်းစိတ်မတိုတတ်ပါဘူးကွပ်...တစ်ခုတော့ရှိ
တယ်၊ ကျုပ်ကို မှန်မှန်ပြောမှ ကြိုက်တယ်၊ ကဲ ကျုပ်ထပ်မေးမယ်၊
ရှောက်လူ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ တကယ်မသိလို့ပါ”

“ဒီမှာ မင်းသမီး...ကျုပ်က စကားကိုနှစ်ခါ ဘယ်တော့မှ
မပြောတတ်ဘူး၊ အခု ကျုပ်မေးတာ နှစ်ခါရှိသွားပြီနော်၊ ဘာလဲ
မင်းသမီးက ခြေထောက်ကျိုးသွားချင်လို့လား”

“ကျွန်မ တကယ်မသိလို့ပါ”

ဝါးချွေဖုံးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သော
ကြောင့် သူမ၏အသံသည် မသိမသာ ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

သူမ၏ခြေထောက်သည် ရုတ်တရက် အပေါ်သို့မြှောက်
တက်သွားကာ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကုလားထိုင်နှင့်အတူ နောက်
သို့ ပက်လက်လန်သွားလေသည်။

“အမယ်လေး”

ဝါးချွေဖုံးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်လေ၏။
ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် လျှပ်တပြက် သူမထံသို့ ပြေးဝင်
လာလေသည်။

မားကျန် မဟုတ်ပါ။ ရှောက်လူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါးချွေဖုံးက မမျှော်လင့်ဘဲ ရှောက်လူအား တွေ့မြင်လိုက်
ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

စားပွဲအောက်မှ လူကလည်း အံ့သြသွားသည်။

စားပွဲသည် မြှောက်တက်သွား၏။

လူရိပ်တစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးလွှားကာ ခုန်
ထွက်သွားလေသည်။

ရှောက်လူသည် လဲကျနေသာ ဝါးချွေဖုံးအား ဖေးမနေရ၍
ထိုလူ၏နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ပါ။

ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှားလည်း အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် သူ
လိုက်၍မီမည် မဟုတ်ဟုလည်း နားလည်ထားလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီမရယ်”

ရှောက်လူက ဝါးချွေဖုံးအား ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌
ထိုင်စေပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးချွေဖုံးသည် ရှောက်လူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝှေ့ကာ ငို
ကြွေးယင်း ဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြလေသည်။

“ဟင် မားကျန်လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

၆၂ ❖ နိုးကျော်သူ

“အခု သူ့ကိုမတွေ့ပါလား”
 “အစ်ကိုက ကျွန်မကို လာကယ်တင်တာတွေ့လို့ ထွက်မ
 လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”
 ရှောက်လူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 “ဟုတ်ပြီ ညီမ သူ့သူက..ဟိုလူရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွား
 တာ ဖြစ်ရမယ်”
 ဝါးရွှေဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်လိမ့်မယ်”
 “ဒီလူက ကျုပ်ကိုမေးပြီး ကျုပ်ကိုတွေ့တော့ ဘာဖြစ်လို့
 ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ အံ့ဩစရာပဲ”
 “ဟုတ်တယ် အစ်ကို”
 “ညီမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”
 “မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို”
 “ဒါဖြင့် အပြင်ဘက် သွားကြည့်ကြရအောင် မားကျန်ကို
 တွေ့ချင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ရှောက်လူနှင့်ဝါးရွှေဖုံးတို့သည်...
 မြင်းစောင်းမှာပင် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။
 မြင်းစောင်း၏ တိုင်တစ်လုံးတွင် အလွန်ထွေးကြိုင်းသော
 လူတစ်ယောက်ကို ကြိုဖြင့်တုတ် နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သိမ်းနုတ် (၃-သိမ်း) ❖ ၆၃

လေသည်။

“ဆရာ...မားကျန်”
 ရှောက်လူက ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
 မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “အေး...မင်းက ရှောက်လူ ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 မားကျန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ဒီလူဟာ သိပ်လျင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လက်က မ
 လွတ်ပါဘူးကွာ”
 “သူက ဘာမှမပြောဘူးလား”
 “မပြောဘူး၊ ကျုပ်က ဘယ်လိုပဲမေးမေး မရဘူး”
 “ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မေးပါရစေ”
 “မေးပါ”
 ရှောက်လူသည် ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ကဲ...မိတ်ဆွေ မင်းက ကျုပ်ကိုမေးတယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စ
 ရှိလို့လဲ”

“ကျုပ် မမေးဘူး”
 ထိုလူက ငြင်းဆိုလိုက်သည်။
 ဝါးရွှေဖုံးက စိတ်တိုသွားသည်။
 “ရှင်...ရှင်က မေးပါတယ်”
 “ကျုပ်က ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ”
 “ရှင်က မင်းချစ်သူဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မေးတယ်လေ”

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မင်းချစ်သူကိုမေးတာပဲ၊ ရှောက်လူ
ကိုမေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှောက်လူက ကျွန်မချစ်သူရှင်”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ...မင်းချစ်သူက အများကြီးပါ”

ဝါးချွေဖုံးသည် ဒေါသထွက်လွန်း၍ ထိုလူ၏ပါးအား ရိုက်ချ
ရန် လက်မြှောက်လိုက်လေသည်။

ရှောက်လူက သူမ၏လက်အား ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ညီမ...ဒေါသမကြီးပါနဲ့”

သူသည် မားကျန်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကြီး ညီမကို ဟိုဘက်ဧကခေါ်သွားပေးပါဗျာ၊ ကျွန်
တော်သူ့ကိုမေးပါရစေ”

မားကျန်သည် ဝါးချွေဖုံးအား အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်
သွားလေတော့သည်။

သိမ်းနက် (၃-သိမ်း) ❖ ၆၅

ဘယ်သူ့သွားတွေ့ရမှာလဲ

မြင်းစောင်း၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူရိပ်မရှိပါ။

ရှောက်လူသည် မျက်နှာထားချို့ချို့ဖြင့် ထိုလူအားကြည့်ပြီး

“ကဲ...နောင်ကြီး ကျုပ်ကိုပြောစရာရှိယင် ပြောပါ ဘယ်သူ့
ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ထိုလူသည် သူ့အားအတန်ကြာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ရှောက်လူ မင်းကိုတော့ ကျုပ်တို့လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မင်းရဲ့အမျိုးသမီးက တော်တော်အသုံးမကျဘူးကွ”

“နေပါဦးဗျာ၊ သူက ဘာတွေအမှားလုပ်မိလို့လဲ”

“သူ့ကို တစ်ယောက်ထဲလာပါလို့ ချိန်းထားတယ်၊ သူက
ထောက်လှမ်းရေးကိုပါ ခေါ်လာတယ်ကွ”

“သူက မိန်းမသားဆိုတော့ ကြောက်တာပေါ့”

“ကျုပ်က သူ့ကိုဘာလုပ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ကဲပြောပါ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ”

“မင်းကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သိမ်းငှက်”

“ဗျာ...သိမ်းငှက် ဟုတ်လား”

ရှောက်လူက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပါဦး ကျုပ်က သူနဲ့မှမသိကျွမ်းတာ”

“သူက မင်းကိုအကူအညီတောင်းချင်လို့နဲ့ တူတယ်”

“ကျုပ် မသွားလို့ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မင်းက

မငြင်းသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ရှောက်လူ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

ထိုလူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရှောက်လူ မင်း သေချာစဉ်းစားပါ၊ သိမ်းငှက်လိုလူ

မျိုးကို တချို့ကလိုက်ပြီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်လို့တောင် အခွင့်အ

ရေးမရဘူး”

“ကျုပ်က သူ့ကိုမပေါင်းချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတောင်း

တဲ့အကူအညီကို ကျုပ်မှာ ပေးနိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိမလား စဉ်းစား

မိလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဟိုကျယ် ကိုယ်မနိုင်ယင် မနိုင်တဲ့အ

ကြောင်းပြောလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကျုပ်သူ့ကို ဘယ်သွားတွေ့

ရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် နံနက် ဒီကိုလာခဲ့ပါ”

“ဒီနေရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ...အခု မားကျန်ကမေးယင် ကျုပ်က ဘယ်လိုပြောရ

မှာလဲ”

“ဒါတော့ မင်းပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောပေါ့ကွာ”

ရှောက်လူသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့လှမ်း

၍...

“အစ်ကိုကြီး မားကျန်၊ လာနိုင်ပါပြီခင်ဗျာ”

ဟုလှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ သူက ဘာပြောသလဲ”

မားကျန်က ဝင်လာယင်း မေးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒါကို ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ ကျန်

တော်စကားတစ်ခွန်း မေးချင်ပါတယ်”

“မေးပါ”

“အစ်ကိုကြီးတို့က သိမ်းငှက်ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ

မှန်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“အခု သူ့သတင်းရပြီလား”

“မရသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် သုံးရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်က သိမ်းငှက်သတင်း ပေးမယ်၊ ဒီလူကိုလွှတ်လိုက်ယင် ဖြစ်မလား”

“ရပါတယ်”

ရှောက်လူက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော့်ကို အခုလိုပုံကြည်စိတ် ချတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

မားကျန်သည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု တော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကို လိမ်ညာဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ဒုက္ခ လှလှ ကြီး ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ပါ”

သူသည် ပြောပြီးနောက် ဝါးရွှေဖုံးဘက်လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ...မင်းသမီး မြို့ထဲပြန်မှာလား၊ သူ့နောက် လိုက်သွား မှာလား”

ဝါးရွှေဖုံးက ရှောက်လူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောက်လူက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ညီမက သူ့နောက်လိုက်သွားပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ...

ဝါးရွှေဖုံးသည် မားကျန်နှင့်အတူ မြင်းလှည်းဖြင့် မြို့ထဲသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

❖ သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၆၉

“မင်းက စုယန်းဖင် သွားပြန်ပြီ ဟုတ်လား”

မားကျန်သည် ရုံးခန်းထဲသို့လှည့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် တူအင်း က ဆီး၍မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

မားကျန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဘာတွေ သတင်းထူးလာသလဲ”

“သိမ်းငှက်ကိုတွေ့ဖို့ အချိန်နီးလာပါပြီ ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီမှာ မားကျန်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ သိမ်းငှက်ဟာ မြို့ထဲမှာရှိ နေသေးတယ်လို့ ယူဆနေသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက သူလုပ်ချင်တာတွေ အောင်မြင်သွားပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကသူ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာ သူလည်းသိမှာပဲ၊ သူက ဘာဖြစ် လို့ မြို့ထဲကနေ မသွားသေးတာလဲ”

မားကျန်က မဖြေနိုင်ပါ။

တူအင်း၏မေးခွန်းသည် အလွန်မှန်ကန်သည့် မေးခွန်းဖြစ် သလို သဘာဝကျသော မေးခွန်းလည်းဖြစ်သည်။

ဤမေးခွန်းအား တူအင်းကပဲ ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော သူ့မှာ အခြားအကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေ မယ်ထင်တယ်”

မားကျန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

၇၀ ❖ ဇိုးမကျော်သူ

“အင်း...ဆရာရယ် ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိမ်းငှက်ဟာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေသလိုပါပဲလား”

“ကျုပ်တို့က ဥပဒေဘက်တော်သားတွေပဲ၊ တူတူပုန်းတမ်း ကစားဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်”

“ဆရာသဘောက”

“ကျုပ်တို့က ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့ လိုပြီလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် လုပ်ပါ၊ ဒီအမှုမှာ မင်းကတာဝန်ခံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါပေမယ့် ဆရာက ကူညီမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချ...ဒါကျုပ်တာဝန်ထား၊ အခု မင်းက ဘယ်လိုလှုပ်ရှားမလဲ”

“ပထမဆုံး ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ချွန်းချင်းပါ”

“စွန်ကီဆန်ဆိုင်က ချွန်းချင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက ကုန်သည်တစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး မြို့မျက်နှာပိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းချင်ယင် အထောက်အထားရှိမှ ဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ပုဒ်မတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

သိမ်းငှက် (စု-သိမ်း) ❖ ၇၁

“ပြောစမ်းပါဦး မင်းက သူ့ကို ဘယ်လိုပုဒ်မတပ်ပြီး ဖမ်းလေ”

“အစိုးရအလိုရှိနေတဲ့ တရားခံကို လက်ခံထားတဲ့ပုဒ်မ”

“တကယ်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဝရမ်းပြေး ဓားပြပုံပုလွေပါ”

“အခုကော သူ့ဆီမှာရှိနေသေးသလား”

“တုအင်းသည် တွေဝေသွားလေတော့သည်။”

◆ ◆ ◆

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မားကျန်ကလည်း စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

တုအင်းက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ချွန်းချင်းကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖမ်းရသလဲ”

ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...သိမ်းငှက်ကို အမှောင်ထဲကနေ အလင်းထဲ ရောက်လာအောင် မောင်းထုတ်ချင်လို့ပါ”

“အင်း...ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဘုရင်ခံကို သတ်တဲ့လူဟာ သိမ်းငှက်ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်

၇၂. ❖ မိုးစက်သံ

သတ်ခိုင်းတဲ့လူက ချန်းချင်းဖြစ်ရမယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်သလဲ”

“ဘုရင်ခံ သတ်ဖို့ဟာ ငွေနဲ့ ဘယ်သူမှသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေအဆမတန် အကုန်ခံနိုင်မှဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်”
တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...ကတိတယ်၊ မင်းအတွေးအခေါ် မဆိုးဘူး၊ ဆက်ပြော”

“ချန်းချင်းဟာ အစိုးရဌာနများကို ဆန်တွေပေးသွင်းရတယ် ဒါကြောင့် သူနဲ့ဘုရင်ခံဟာ အလွန်ရင်းနှီးနေရမယ်”

“ဒါလည်း ဟုတ်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမယ့်...ငွေဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသုံးဆုံးရှုံးလောက်အောင် ဒုက္ခပေးတတ်ပါတယ်”

“မင်းဆိုလိုတာက ဘုရင်ခံနဲ့ ချန်းချင်းတို့ဟာ ပေါင်းပြီး မဟုတ်တာလုပ်ယင်းနဲ့ ကိုယ့်စီးပွားရေး ထိခိုက်လာလို့ ချန်းချင်းက သိမ်းငှက်ကို ငွေပေးပြီး ဘုရင်ခံအား သတ်ခိုင်းတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုရဲ့ အဓိက အချက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွေးနဲ့ ဥပမာ ပြရမယ်ဆိုယင် ချန်းချင်းနဲ့ဘုရင်ခံတို့ဟာ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာများကို ရိက္ခာပို့ပြီး အပြစ်နေကြလိမ့်မယ်၊ နောက် သူတို့ဟာ လောဘတက်လာပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသေသတ်ဖို့ကြံစည်နေယင်း ချန်းချင်းက လက်ဦးသွားတာဖြစ်ရမယ်”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သိမ်းငှက် (၇-သိမ်း) ❖ ၇၃

“အင်း...ဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ငွေများများပေးနိုင်တိုင်းလည်း သိမ်းငှက်နဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ မဆွယ်ဘူး၊ ချန်းချင်းကတော့ လွယ်တယ်၊ သူဟာ လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်သွယ်မှုလုပ်နေတယ်၊ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကိုလည်း ငွေပေးပြီး ထောက်ပံ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူက သိမ်းငှက်နဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ဟာ မခဲယဉ်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“အခု ကျွန်တော်က ချန်းချင်းကိုဖမ်းလိုက်ယင် သိမ်းငှက်ကသူ့အကြောင်း ပေါ်တော့မယ်ဆိုတာ သိသွားနိုင်တယ်၊ သူသိသွားယင် ကျွန်တော်တို့ကို ပုန်းရှောင်လို့ မရမုန်းသိပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်လာလိမ့်မယ်”

တုအင်းသည် စာမဲ့အား တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်...မင်းအတွေးအခေါ် မဆိုးဘူးက...ချန်းချင်းကို တရားဝင်ဖမ်းဖို့ ကျုပ်အာဏာကုန်လွှဲလိုက်မယ်”

ချန်းချင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား ဖမ်းဆီးရန်မှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ဤသည်လည်း မားကျန်က သိထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အဖွဲ့ဝင်သုံးဆယ်ခန့် လက်ရွေးစင် အဖြစ်ရွေးပြီးနောက်...

သူသည် တစ်နေရာထဲ စုရုံးပြီး စွန့်ခွာဆန်ဆိုင်သို့ ချီတက် သွားကြလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သားများသည်...

စွန့်ခွာဆန်ဆိုင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ

၏။ ထို့နောက်...

မားကျန်သည် အဖော်တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ငြိမ်းတံခါး အား ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

သူသည် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဘယ်သူလဲ...အချိန်မတော်”

“ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က”

“ထောက်လှမ်းရေး...ဘာကိစ္စလဲ”

“သူဌေးမင်းနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ချွေးနွေးချင်လို့ပါ”

ခေတ္တမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။

ထို့နောက် တံခါးဖွင့်သွားသည်။

မားကျန်သည် တံခါးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သန်မာထွားကြိုင်းသော လူများသည် ရပ် လျက်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူများအား တစ်ချက်စောင့်ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသူအား...

“ကျုပ် ဘယ်မှာစောင့်ရမှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်ပါဗျာ...ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရ မှာလဲ”

“ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က မားကျန်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ခဏစောင့်ပါဗျာ ကျွန်တော် လူဌေးမင်းကို သွား ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

မားကျန်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

သူ၏အဖော်သည် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

ချန်းချင်း၏တပည့်များသည် ဧည့်ခန်းတံခါးဝသို့လာရောက် ကာ ဝဲယာမှနေရာယူ၍ ရပ်နေကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ...

ချန်းချင်းထံသို့ သတင်းသွားစို့သောလူသည် မောကြီးပန်း ကြီးဖြင့် ပြန်လာသည်။

“သူဌေးမင်း...အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ နို့လို့မရဘူးခင်ဗျာ”

“သူ ဘယ်မှာ အိပ်နေတာလဲ”

“ခါတိုင်းတော့ သူ့အိပ်ခန်းမှာ အိပ်နေကြပါ၊ အခုသုံးလေး ရက်မှာတော့ သူ စာဖတ်ခန်းမှာလာပြီး တစ်ယောက်ထဲ အိပ်ပါ တယ်”

“သူက စာဖတ်ခန်းမှာ မအိပ်ဘူးနဲ့တူတယ်ကွ”

“အိပ်ပါတယ် ကျွန်တော် ညကပဲ သူ့ကိုအိပ်ဖို့ ပြင်ပေးရ

၇၆ ❖ မိုးတော်သူ

သေးတယ်”

“အခု...တံခါးခေါက်လို့ သူမနီးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သိပ်ကျယ်ကျယ်
မခေါက်ခံဘူး”

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုလိုက်စို့ပါ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နှိုးပါမယ်”

ထိုလူသည် မည်သို့လုပ်ရမန်းမသိ အခက်ကြုံနေ၏။

မားကျန်သည် သူ၏ပန်းအား အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး..

“မင်းသူဌေး စိတ်ဆိုးမှာကို မပူပါနဲ့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါ

တယ်”

ထိုလူသည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လိုက်စို့ပါမယ်”

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

မားကျန်က တံခါးခေါက်နေ၏။

အခန်းထဲ၌ မည်သို့မှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

မားကျန်က ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ပင်...

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သိမ်းနက် (၅-သိမ်း) ❖ ၇၇

သူသည် ထိုလူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူဌေး ဒီအခန်းထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မားကျန်သည် တံခါးအား တွန်းဖွင့်ကြည့်သည်။

တံခါးသည် အခန်းတွင်းမှ မင်းတုပ်ချထားသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးအား တွန်းဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။

အတွင်းဘက်မှ မင်းတုပ်ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူအား လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီအခန်းမှာ တခြားပြတင်းပေါက်များ ရှိသေးလား”

မားကျန်သည် ပန်းဥယျာဉ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ထိုပန်းဥယျာဉ်ဘက်မှာရှိသော အခန်းပြတင်းပေါက်သည်

တံခါးပွင့်နေ၏။ မားကျန်က မှီပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဟင်..မင်း ဒီပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးတာကို လွတ်မယ်

များထင်သလား”

ဟုစိတ်ထဲ၌ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

သူသည် ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် မှောင်မည်းနေသည်။

မားကျန်သည် မီးခြစ်လိုက်ပြီး စားပွဲမှ မီးအိမ်အား ထွန်း
ညှိလိုက်သည်။

ယခုမှ ကုတင်ပေါ်၌ ချန်းချင်းလဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ချန်းချင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

အကြောင်းမှာ ချန်းချင်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူမဆို မျက်လုံးပြူး၍ အိပ်ပျော်နေမည် မဟုတ်ပါ။

ချန်းချင်း သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

ချန်းချင်း၏အလောင်းကိုလည်း စစ်ဆေးရန်မလိုဘဲ သူ၏

အတွေ့အကြုံအရ ချန်းချင်းသေသည့်အကြောင်းမှာ...

အဆိပ်မိ၍သေဆုံးရသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ သူ့အားလိုက်ပို့သောလူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြူးကြည့်နေ၏။

“သူဌေးမင်း ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ”

မားကျန်သည် သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူဌေးမင်းကို မင်းကပဲ အိပ်ပျော်ပေးထားတယ်လို့ ပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မားကျန်သည် စားပွဲပေါ်မှ ရေနွေးကရားအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီရေနွေးကြမ်းအိုးကို မင်းပဲလာချပေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက ဒီရေနွေးကရားကို လာချပေးပြီး ထွက်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက်ကော ဘာအသံများကြားလိုက်သေးလဲ”

“ဘာအသံမှ မကြားပါဘူးခင်ဗျာ”

မားကျန်သည် ထိုသူထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ မင်းသူဌေးမင်းကို အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်လိုက်ပြီကွ”

“ဗျာ”

ထိုလူမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“တိုးတိုး...အသံမထွက်နဲ့...မင်းသူဌေးကိုသတ်တဲ့ လူသတ်ကောင်ကို ရအောင်ဖမ်းဖို့ မင်းလိုလားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ဆရာရယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကိုဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ပါဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်မေးတာကို မင်းအမှန်အတိုင်းပြောပြမှ လူသတ်ကောင်ကိုမိမှာ”

“မေးပါဗျာ”

“ကဲ အခုတလော မင်းတို့ဆန်ဆိုင်မှာ လူစိမ်းအဝင်အထွက်ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“မသိဘူးခင်ဗျာ၊ သူဌေးမင်းက အပေါင်းအသင်းများတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ”

“ထားပါတော့ ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူကော မင်းတွေဖူးသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်”
 “သူ ဒီမှာရှိနေသလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”
 “ဘယ်အခန်းမှာ ရှိသလဲ”
 “သူဌေးမင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာ နေပါတယ်”
 “ကောင်းပြီ ကျုပ်ကိုလိုက်ပြပါ”
 ထိုလူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “သူဌေးမင်းကို သူကသတ်လိုက်တာလားဗျာ”
 “ဒါတွေ မမေးနဲ့ ငါ့ကို သူ့အခန်းသာလိုက်ပြီ”
 မားကျန်သည် စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး
 ပြတင်းပေါက်မှ နုနဲထွက်လိုက်သည်။
 ထိုလူက ဦးဆောင်၍ သူ့အားခေါ်သွားလေသည်။
 စင်္ကြံလမ်း၏ညာဘက်တွင် အခန်းလေးခန်းရှိသည်။
 ထိုလူသည် ဒုတိယအခန်းကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...
 “ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူက ဒီအခန်းမှာပဲ နေပါတယ်၊ ကျန်တဲ့အခန်းတွေမှာတော့ သူ့လူတွေရှိနေပါတယ်”
 “သူ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”
 “ခြောက်ယောက်ရှိပါတယ်”
 မားကျန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...
 ထိုလူအား လက်ဝှေ့ပြလိုက်သည်။ ထိုလူသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ကံပျက်ကယာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မားကျန်သည် အခန်းဝဌ် ခေတ္တရပ်နေ၏။
 သူသည် အခန်းတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်နေ၏။
 သို့သော် အခန်းတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါ။
 သူသည် တံခါးမခေါက်တော့ဘဲ အသာအယာ တွန်းကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးမင်းတုပ် ထိုးမထားဘဲ ပွင့်သွားလေသည်။
 သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
 ဝံပုလွေက ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီဟု သူထင်မိလိုက်လေသည်။
 သူသည် မီးခြစ်ယူ၍ ခြစ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မီးညှို့လိုက်လေသည်။
 အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝံပုလွေသည် ကုတင်ပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 သူသည် ကပျက်ကယာ နံရံဘေးသို့ကပ်၍ အကာအကွယ်ယူထားလိုက်လေသည်။
 သို့သော် ဝံပုလွေသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။
 “ဒီမှာ ဝံပုလွေ မင်းအသာတကြည် အဖမ်းခံပါ”
 သူသည် ယင်းသို့ပြောလိုက်လေသည်။ သို့သော်...
 ဝံပုလွေသည် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ...
 မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်...
 ယခုမှ မားကျန်သည် သေမင်း၏အနံ့အသက်ကို ခံစားလိုက်လေသည်။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့် သူသည် ဝံပုလွေအား သေသေချာချာ ကြည့်
လိုက်ရာ...ဟုတ်ပါ၏။

ဝံပုလွေသည် မျက်လုံးပြူး၍ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့
လေတော့သည်။

အခြေအနေသည်...

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့်...

အတော်ဦးနှောက် ခြောက်သွားလေသည်။

သူသည် ကမန်းကတန်းထွက်လာပြီးလျှင်...

သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများကို ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ရှိသမျှ အခန်းအားလုံးကို ရှာဖွေစစ်ဆေးရသည်။

ယင်းသို့ ရှာဖွေစစ်ဆေးသောအခါ...

ဝံပုလွေ၏တပည့်ခြောက်ဖယာက်တို့မှာလည်း အားလုံး

သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မားကျန်သည် အခြေအနေ အတော်ဆိုးဝါးနေသည်ကို
ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် လူလွှတ်၍ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းထံသို့
သတင်းပို့လိုက်ရလေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၈၃

တုအင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ...

အလောင်းများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် မားကျန်အား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မားကျန်..ဝံပုလွေနဲ့ သူတပည့်တွေတော့ သေကုန်ကြပြီ”

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ..သူတို့ဘယ်လိုသေဆုံးကြတယ် ဆိုတာ

ဘာ သိပါသလား ဆရာ”

“ကျုပ်အထင်ကတော့ အဆိပ်မိသွားတယ်ထင်တယ်၊ ဒါ

တော့ စစ်ဆေးကြည့်မှပဲ အမှန်အတိုင်းသိရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“မင်းကို ငါအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“ချန်းချင်း မသေသေးဘူးကွ”

“ဗျာ”

မားကျန်၏အသံသည် ကျယ်လောင်သွားလေသည်။

တုအင်းက သူ့အား အသံမထွက်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။

“ရှု...တိုးတိုး မင်းက ဒီကိစ္စကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ

ဦးမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ရဲ့လားဆရာ သူ့မှာ အသက်လည်းမရှိတော့ဘူး၊

နဲ့လုံးလည်း မခုန်တော့ဘူးဗျ”

“မားကျန် မင်းက အတွေ့အကြုံနည်းသေးတာကိုး၊ သူက

အာသေသွားတာပါ”

“ကျွန်တော် မရှင်းဘူး ဆရာရယ်”

“ဒီမှာ မားကျန် ဆေးလုံးတစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဒီဆေးလုံး သောက်လိုက်ယင် သုံးရက်လုံးလုံး သတိမေ့သွားတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်တော့ မသေနိုင်ဘူးကွ”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် တုအင်းအား အစဉ်လေးစားသည်။ တုအင်း၏ စကားကိုလည်း ယုံကြည်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ယင် အခုလိုဖြစ်ရတာ ချန်းချင်းရဲ့အကြံလားမှ မသိတာ”

“မားကျန် ဘာကိစ္စမဆို ဆန္ဒမစောနဲ့ သတိဝီရိယနဲ့ အကဲခတ်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

တုအင်းသည် လိုအပ်ချက်များကို ညွှန်ကြားပြီးနောက် ရုံးသို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

တစ်ညလုံး ပင်ပန်းသွားသဖြင့်...

မားကျန်သည် နေထွက်သည်အထိ အိပ်ရာမှ မနိုးသေးပါ။

“ဇာပါ ဆရာ”

သူ၏တပည့်တစ်ယောက်က လာနှိုးတော့မှ မားကျန်က

အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

“ဟေ့..ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုနိုးရတာလဲ”

“ဧည့်သည်က ဆရာကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“မသိဘူးဆရာ သူက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

မားကျန် မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်သည်။

“အခု ဧည့်သည်ကော”

“ရှိပါတယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်”

မားကျန်သည် ကပျာကယာထ၍ မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲ၍ ထွက်လာလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ရှောက်လူအား တွေ့လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး..ကျွန်တော် မနေ့က သိမ်းငှက်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား”

မားကျန်က စိတ်ဝင်စားလာ၍ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့်..ပြော...သူကမင်းနဲ့တွေ့ပြီး ဘာတွေပြောသွားသလဲ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“သူက ဘုရင်ခံကိုသတ်တာ သူပါလို့ ဝန်ခံပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သူက ငွေရလို့သတ်တာဖြစ်ပေမယ့် ဘုရင်ခံဟာ ပြည်သူ

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လူထုအပေါ် မကရားခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး လူထုအပေါ် အမျိုးမျိုးခုက ပေးလို့ သတ်ပစ်တာပါတဲ့”

မားကျန်က နားစွင့်နေသည်။

ရှောက်လူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူ့ဟာ အဝေးကိုတိမ်းရှောင်သွားလို့ ရပါတယ်၊ ဒါမှမတုတ် ဌာနမှူးဆီလာပြီး အဖမ်းခံလို့လည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမလုပ်ဘဲပုန်းနေတာကို အစ်ကိုကြီးသိသလားဗျ”

မားကျန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘယ်သိမလဲ”

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး ဘုရင်ခံကိုသတ်ခိုင်းတဲ့လူက အခုတော့ ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားတွေကို ငှားပြီး သူ့ကိုလိုက်သတ်ခိုင်းနေလို့ပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နူတိပိတ်တဲ့သဘော ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူ့ကို ငွေပေးခိုင်းတဲ့လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သူလည်း မသိဘူးတဲ့”

သူပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၏စည်းကမ်းသည် ဤအတိုင်းသာဖြစ်သည်။

များစွာသော ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားတို့သည် ငွေလက်ခံ၍ လူတစ်ယောက်အား သွားရောက်သတ်ပေးရသောအခါ မည်သူကခိုင်းသည်ဟု မည်သူမှစောဒကမတက်ကြပါချေ။

မည်သူကမှည်း မမေးပါ။

သိမ်းငှက် (၄-သိမ်း) ❖ ၈၇

“ဒါဖြင့် သူကဘာလိုချင်လို့လဲ”

“သူက အစ်ကိုတို့ဆီမှာအခွင့်အရေးတစ်ခုကို တောင်းဆိုခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

“သူ့ကို အစ်ကိုကလိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးဖို့မကြိုးစားပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်၊ သူလုပ်စရာတွေပြီးယင် ကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံပါ့မယ်တဲ့”

“ဘာလဲ သူက နောက်ထပ်လူတွေသတ်ဖို့ကို ကျုပ်တို့က စောင့်နေရမှာလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“နေပါဦး မင်းက သိမ်းငှက်အတွက် ဒီလောက်ဝန်ခံပြီးတော့ ပြောနေတာ အရင်ထဲက မင်းနဲ့သိမ်းငှက်က သိကျွမ်းနေလို့လား ပြောစမ်းပါဦး”

“မသိခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ယင် ဘာကြောင့်သူက မင်းကိုလာပြီး မေတ္တာရပ်ခံခိုင်းရတာလဲကွ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ဟိုနေ့က ဝါးရွှေဖုံးကို စုယန်းဖင်သွားခိုင်းတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ မင်းသိလား”

“သူက သိမ်းငှက်ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပါ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစား လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ရှောက်လူ မင်း ငါ့ကိုကူညီမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာဆိုယင် ကူညီဖို့ ဝန်ခံလေးပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုပါ မင်းက သိမ်းငှက်ဆီကို စကားပြန်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း သူ့ကိုပြောပါ။ ကျုပ်နဲ့ခဏပေးတွေ့ပေးပါလို့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကိုမဖမ်းဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါမယ်”

“ဘယ်တော့ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောမှာလဲ”

“ညနေ”

“ကောင်းပြီလေ...ကျုပ်စောင့်နေပါမယ်”

“စိတ်ချပါ”

ရောက်လူက ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယခု မားကျန်သည် လုပ်ကိုင်ဖွယ်ရာများစွာ ရှိနေသည်။

သို့သော် သူသည် မည်သည့်အလုပ်ကို စလုပ်ရမည်ကို ဝေခွဲမရရှိနေလေသည်။

အထူးသဖြင့် ယိုလိမ်လှ ပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စ...

သူသည် သူ၏တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင်..

တုအင်းသည် အပြင်မှ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းကို ငါတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

တုအင်းသည် အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အတွေးထွန်နေသော မားကျန်အား ပြောလိုက်လေသည်။

မားကျန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“စွန့်ကီဆန်ဆိုင်က ချန်းချင်းသေဆုံးတဲ့ အသုဘအခမ်းအနားမလုပ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ချန်းချင်းက မသေသေးဘူးလေ”

မားကျန် အတွေးရခက်သွားသည်။

အသက်မရှူ နှလုံးမခုန်သော လူတစ်ယောက်က အသက်ပြန်ရှင်လာလိမ့်မည်ဟု သူက မမျှော်လင့်မိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာကိုလည်း သတင်းတစ်ခုရှိရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မားကျန်”

“သိမ်းငှက်က လူလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်တယ်”

တုအင်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...သူ့မှာကိစ္စရှိသေးလို့ သူ့ကိုမဖမ်းပါနဲ့ဦးတဲ့၊
နောက်သုံးလေးရက်လောက်ဆိုယင် သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံ
မယ်လို့ ကတိပေးတယ်”

တုအင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲကွ၊ ဒါက သူ့ရဲ့နည်းပရိယာယ်တစ်ခု ဖြစ်
လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကိုယုံကြည်တယ်”

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ...မင်းက သူ့ကိုယုံကြည်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ကျွန်တော် သိမ်းငှက်ကိုမတွေ့မှပေ
မယ့် သူ့ရဲ့သတင်း သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကြားရတွေ့မြင်ရလို့ သူဟာ
အာဇာနည် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် သူ့လိုမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်
ယုံကြည်တယ်”

တုအင်းသည် မားကျန်အား အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိ
လေသည်။ အတန်ကြာမှ...

သူသည် မားကျန်၏ပခုံးအား အသာအယာပုတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ မားကျန် ငါဟာ မင်းထက်ရာထူးကြီးတာ မှန်တယ်
အပေမယ့် ငါဟာ မင်းကိုညီအစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထား
တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်၊ ကျုပ်တို့လိုထောက်
လှမ်းရသမားတွေအဖို့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိစေရဘူး၊ သူက
လူကောင်းလား လူဆိုးလားဆိုတာ တို့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူက
ဥပဒေကိုကျူးလွန်ယင် ဥပဒေရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရမှာပဲ၊ နောက်
ပြီး လူတစ်ယောက် ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကို ဥပဒေကသာ အရေးယူ
နိုင်တယ်၊ သူက ဘာမှလိုက်သတ်စရာမလိုဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်
တော့ရဲ့အမြင်ကို ပြောပြတာပါ”

“အေး မင်းရဲ့ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ဟာ မင်းထမ်းဆောင်ရမယ့် တာ
ဝန်ကိုထိခိုက်စေတယ်ကွ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုလည်း ကျွန်တော်
သူ့ကိုဖမ်းမိနိုင်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားပါတယ်”

တုအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား မင်းရဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြစမ်း”

“ကျွန်တော်က သူ့နဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ သူ့ကိုမှတ်
မိထားယင် ဖမ်းဖို့ အများကြိလွယ်သွားမယ် မဟုတ်လား”

“အေး...မင်းက သူ့ကိုတွေ့ခွင့်ရလိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုဖမ်းမိ

၉၂ ❖ နိုးကျော်သူ

အောင်ကြိုးစားပါ။ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ပြန်ဖမ်းဖို့က မလွယ်ဘူး။
ကဲ ကျုပ်လည်း ကိစ္စရှိလို့ သွားဦးမယ်”
တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မားကျန်သည်...

တုအင်း၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ မကြည်မလင်ဖြစ်နေရ
လေသည်။

သူသည် သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ကြိုးစားလာခဲ့ရာ မ
မျှော်လင့်ဘဲ သိမ်းငှက်မှာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု သိရှိလိုက်
ရသည်။

ထို့ကြောင့် သိမ်းငှက်အား မတွေ့ဖူးသော်လည်း သူ၏
စိတ်ထဲ၌မူ ကြည်ညိုမိလေသည်။

သူသည် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာလေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းအတိုင်းခြေဦးတည်ရာ လျှောက်
သွားသည်။ ရုတ်တရက်...

သူ၏မျက်လုံးအနံ့သည် သမားတော်တစ်ဦး၏ ဆိုင်းဘုတ်
ထံရောက်သွားလေသည်။

“သမားတော်ကြီးကုန်”

ထိုသမားတော်ကြီးသည် ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်
ကျွမ်းကျင်ပြီး ဗဟုသုတလည်း ကြွယ်ဝသည်ဟု လူသိများလေသည်။

သိမ်းငှက် (၅-ပိုင်း) ❖ ၉၃

မားကျန်သည် အတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး သမားတော်
ကြီးဆေးခန်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးကုန်အား အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရလေ
သည်။ သမားတော်ကြီးက မားကျန်အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲဟေ့”

သူက နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“လမ်းကြိုလို့ဆိုပါတော့ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ဆေး
လုံးတစ်လုံး ပြချင်လို့ပါ”

မားကျန်သည် ပြောပြီး အိတ်ထဲမှဗူးလေးတစ်လုံးအား ထုတ်
၍ပေးလိုက်သည်။

“ဘာဆေးလုံးများပါလိမ့်”

“ဒီဆေးလုံးသောက်လိုက်ယင် သုံးရက်တိတိ အသက်မရှူ။
နှလုံးမခုန်ဘဲ ဓဏသေသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“အို..ကြံကြံဖန်ဖန် လူတစ်ယောက်က အသက်မရှူ။ နှလုံး
မခုန်ဘဲ ရှင်လာနိုင်ပါ့မလားကွ”

“ဟုတ်တယ်..ဒါကြောင့် ဒီဆေးလုံးလေးကို စစ်ဆေးပေး
စမ်းပါ။ နောက်နေ့မှ ကျွန်တော် သတင်းလာယူမယ်”

“ကောင်းပြီလေ..ထားခဲ့ပါ”

မားကျန်သည် သမားတော်ကြီးကုန်ထဲမှထွက်လာပြီးလျှင်
ဆက်၍လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ယိုလိမ်လုံ...

ယခု ယိုလိမ်လုံသည် မုစန့်လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီလော။ သို့မဟုတ် သူမသည် မုစန့်တို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းပင်လော။

ဤမေးခွန်းသည် မားကျန်၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အမြဲကိန်းအောင်းနေလေသည်။

မားကျန်သည် ယင်းသို့တွေးယင်း လျှောက်လာရာ...

သူ့နောက်တွင် လူတစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံ၍လိုက်လာနေသည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်လာသောလူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ သူ့ထံသို့လျှောက်လာသည်။

“ထောက်လှမ်းရေးက ဆရာမားကျန် ဟုတ်လားဗျာ”

ထိုသူကပင် အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလေသည်။

မားကျန် အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျား အကူအညီလိုအပ်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မုစန့်”

မုစန့်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မားကျန်၏ ခန္ဓာကိုယ် မသိမသာတုန်ခါသွားသည်။ ထိုလူအား သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုလူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သာမန်ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

“မုစန့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုအကူအညီပေးမလား”

“ပေးမယ်”

“ဒါဖြင့်ယင် ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဒဏ်ရာကုသနိုင်တဲ့ သမားတော်တစ်ယောက်ပင့်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုစန့် ဒဏ်ရာရနေလို့ပါ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာအခြေအနေက..”

“အတော် ဆိုးဝါးနေပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အမြန်သွားကြမယ်”

မားကျန်သည် သူနှင့်သိကျွမ်းသော သမားတော်တစ်ယောက်အား သွားရောက်ပင့်ဖိတ်ပြီး ထိုလူနောက်သို့ ကုပ္ပာကယာလိုက်ပါသွားလေသည်။

အလွန်ချောင်ကျသော လမ်းကြားကလေးအတွင်းရှိ တဲအိမ်လေး တစ်အိမ်တွင် သူသည် မုစန့်အား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မုစန့်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်း၍ သတိပင်မကတော့ပါ။

သူ၏ကျောနှင့်ဝမ်းဗိုက်တွင် ဓားဒဏ်ရာသုံးချက်ရှိသည်။

၉၆ ❖ စိုးကျော်သူ

သွေးထွက်လွန်နေသဖြင့် နဂိုဖြူဖွေးသော မျက်နှာသည်
ဝိ၍ဖြူဖွေးနေသည်။

“ဆရာ...သူ့သေနိုင်သလားဗျာ”

မားကျန်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် သမားတော်ကြီးအား မေးလိုက်
သည်။ သမားတော်ကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အခုတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး”

မားကျန် စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“သူက သေနိုင်တယ်ဆိုယင် ကျွန်တော် သူ့ကိုစကား မေးစ
ရာရှိလို့ပါ”

“အို...ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲဗျ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

သမားတော်ကြီးသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် မုစုန်
ဒဏ်ရာများအား စတင်ကုသပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာ”

ဆေးဝါးများ ထည့်ပြီးနောက်....

မားကျန်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ကနေညကျော်နိုင်ယင်တော့ သူ့အသက်ချမ်းသာရာရလိမ့်
မယ်ဗျ”

“သူ့ကို အခုဘာမှ မေးလို့မရသေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဆိမ်းငှက် (၃-ဆိမ်း) ❖ ၉၇

မားကျန်သည် သူ့အားခေါ်လာသူဘက်သို့ လှည့်၍မေး
လိုက်သည်။

“မင်းက သူ့ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ သိလား”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူးဗျ”

“တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မုစုန်ကမပြောပြဘူးလား”

“ကျွန်တော် မေးပါတယ်၊ သူက မပြောဘူး”

“မင်းနာမည်က”

“ငေါစွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့မုစုန်က ဘာပတ်သက်လဲ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“မရှိပါဘူး တစ်နှစ်မှတစ်ကြိမ် တွေ့ကြတာပါ”

“မုစုန်က ဘာတွေလုပ်ကိုင်လဲဆိုတာ သိသလား”

“သေချာတော့မသိဘူး၊ ငွေရယင် အကုန်လုပ်တတ်တယ်
လို့တော့ ကြားပါတယ်”

“ဒါက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်ပါ”

“ဒါဖြင့် အခုလည်း မုစုန်က မင်းဆီကိုလာတာပေါ့ ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ် သူ့ဒဏ်ရာရတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီရောက်
အောင်လာခဲ့တာနဲ့တူတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် သမားတော်ကြီး၏အသံ ကြားလိုက်ရသည်။
 “ဟေ့...ဘယ်သူလဲ”
 “မသိဘူး...တံခါးလာတွန်းတဲ့ အသံကြားလို့ မေးလိုက်တာ”
 မားကျန်သည် အခန်းတံခါးကို လျှပ်စက်ဖြင့် တွန်းဖွင့်လိုက်
 ရာ လူတစ်ယောက်သ် အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာဝင်လာလေသည်။
 ထိုလူအား မားကျန်က အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
 အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိလေသည်။
 ထိုလူသည် အခန်းထဲသို့ရောက်လာသည်နှင့် မုစန့်ထဲသို့
 လျှောက်သွားလေသည်။
 မားကျန်က ဟန်တားလိုက်ရာ...
 “မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 မားကျန်အား အေးဆေးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
 “ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေကို လာကြည့်တာဗျ”
 မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။
 “မင်းက သူ့မိတ်ဆွေဆိုတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုယုံကြည်ရ
 မှာလဲကွ”
 “ကျုပ်က သူ့သူငယ်ချင်းမဟုတ်ယင် ဒီနေရာကို လာတတ်
 ပျံ့မလားကွ”
 ထိုလူသည် မားကျန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မားကျန်ပါ မူခင်းထောက်လမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ကပါ”
 ဪ...ဆရာမားကျန်ကိုး”
 ထိုလူသည် လေးစားသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လာသည်။
 သူသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး..
 “ခင်ဗျားဟာ နာမည်ကြီးတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်
 ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”
 မားကျန် သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 “မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
 ထိုလူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “မုစန့်ဟာ ဒီလောက်ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေရဲ့နဲ့ ဘာကြောင့်
 အထိရောက်လာနိုင်တာလဲကွ”
 မားကျန်က မဖြေနိုင်ပါ။
 ထိုလူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။
 “ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုရန်မူတဲ့သူကို အဲသေ
 သတ်နိုင်ခဲ့လို့ပေါ့”
 ဟုတ်ပါ၏။ အကယ်၍သာ..
 မုစန့်အား ရန်မူသောသူသည် အသက်မသေခဲ့သော် မုစန့်
 ကို ယခုကဲ့သို့ လက်လွှတ်ခံမည် မဟုတ်ပါ။
 မားကျန်သည် ထိုလူအား အထင်မသေးဝံ့တော့ပါ။
 “ထားပါတော့ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”
 ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဘာလဲ...ဒါက ကျုပ်ကိုစစ်ဆေးတာလားဗျ”

၁၀၀ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

“မုစန့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မှန်သမျှ ကျုပ်ကစစ်ဆေးရမှာပဲ”

“ဒါ လိုအပ်သလားဗျာ”

“ဟုတ်တယ်..လိုအပ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မုစန့်ကို ရန်မူတဲ့လူဟာ မုစန့်နဲ့သိကျွမ်းရမယ်”

ထိုလူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ဥပမာပြောရယင် သိမ်းငှက်က ဘုရင်

ခံကိုသတ်တဲ့ကိစ္စမှာ သိမ်းငှက်က ဘုရင်ခံကိုသိလို့လား”

မားကျန် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် မားကျန်အား သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ..ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ကြည့်နိုင်ပြီလားဗျာ”

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် မုစန့်အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မုစန့်၏နဖူးအား လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ခွံအားလှန်၍ ကြည့်သည်။

မုစန့်၏သွေးကြောကိုလည်း စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ပြုမူမှုမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်ထစ်ဦး

နှင့်တူလှပေသည်။

သူသည် ယင်းသို့စမ်းသပ်ပြီးနောက် သမားတော်ကြီးဘက်

သို့လှည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သမားတော်ကြီးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

“အခု ဆရာကြီးက သူ့ကိုဘာဆေးထည့်ပေးထားလဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ သူသွေးထွက်မလွန်အောင် နောက်ပြီးဒဏ်ရာမပုပ်သွားအောင် ဆေးထည့်ပေးထားပါတယ်”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းဆိုယင် အချိန်သိပ်ကြာသွားမလားလို့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဘောရလို့လဲ”

“ကျုပ်မှာတော့ ဆေးလုံးတစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဒဏ်ရာကို အမြန် ဆုံးပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ဆေးလုံးပါ”

“ခင်ဗျားဆေးလုံးက ဘာဆေးတွေနဲ့ ဖော်စပ်ထားတာလဲ”

“ဒါကတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ပြောလို့မဖြစ်လို့ပါ”

သမားတော်ကြီးသည် မားကျန်အားကြည့်လိုက်သည်။

မားကျန်၏သဘောထားကို မေးမြန်းသည့်အကြည့်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်စိတ်မချသေးဘူးဗျ”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုစိတ်ချပါဗျာ၊ ဒီဆေးသောက်ပြီးမှ မသက်သာယင် ကျုပ်ကိုဖမ်းပါ”

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ..ခင်ဗျားဆေးလုံးရဲ့ အစွမ်းကို ကြည့်စုသေးတာပေါ့ဗျာ”

၁၀၂ ❖ မိုးတက်သူ

ထိုလူသည် ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် မုစန့်၏
 ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်....
 ရေအနည်းငယ် ပါးစပ်ထဲသို့လောင်းပေးလိုက်သည်။
 သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှပေသည်။
 ထို့နောက် သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချ
 လိုက်ပြီး...

လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခူးကိုဝိုက်ကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ အေး
 ဆေးစွာဖြင့် အနားယူလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။ မုစန့်သည် မျက်လုံးဖွင့်လာလေသည်။
 သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
 မျက်လုံးပြန်လည်မှိတ်သွားလေသည်။
 မားကျန်သည် ထိုလူအပေါ် လေးစားလာသည်။
 “မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားရဲ့ဆေးလုံးက ဖောက်တော်အစွမ်းထက်
 လှချည်လားဗျ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျ”
 “နေပါဦး ခင်ဗျားမှာ ဒီဆေးလုံး အယင်က ဘယ်လောက်
 တောင်ရှိလို့ပဲဗျ”
 “ဒီဆေးလုံးမျိုး ဆယ်လုံးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်အဘိုးလက်ထဲက
 နေပြီး ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့”

ဆိမ်းမှန် (၅-ဆိမ်း) ❖ ၁၀၃

ထိုစဉ်မှာပင် မုစန့်သည် ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။
 သူ၏မျက်နှာသည် သွေးရောင်များသန်းလာသည်။
 သမားတော်ကြီးသည် မုစန့်၏အခြေအနေထပ်မံစစ်သတ်
 ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မားကျန်အား ကြည့်လိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားလူကတော့ အခြေအနေကောင်းသွားပါပြီဗျာ”
 မားကျန်သည် ထိုလူအားကြည့်လိုက်သည်။
 “ကဲ...မိတ်ဆွေ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။
 “ကဲ..ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”
 မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားက မုစန့်နဲ့စကားမပြောတော့ဘူးလား

ဗျ”

ထိုလူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။
 “မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိနေ
 လို့ပါ သွားခွင့်ပြုပါဦး”
 ထိုလူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာဖြင့်
 ထွက်သွားလေတော့သည်။

မားကျန်သည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့်...
 ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ မျက်လုံးကိုမှိတ်

ထားလိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးမှာမူ မစန့်အနီးတွင်ထိုင်၍ စောင့်ရှောက်နေသည်။ မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

မားကျန်သည် မျက်လုံးပြန်လည်ဖွင့်လိုက်သောအခါ... အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် နေရောင်ခြည်များ ထိန်းညှိလင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ကပ္ပာကယာထ၍ မစန့်အားလှမ်းမှည့်လိုက်လေသည်။ မစန့်သည် ကုတင်ပေါ်၌ထိုင်နေပြီး ဆန်ပြုတ်ဘောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ငေါ့စွန်းက ဆန်ပြုတ်တိုက်ကျွေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သမားတော်ကြီးကမူ ကျေနပ်စွာဖြင့် မားကျန်အားကြည့်နေလေသည်။

မားကျန်သည် အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီ မစန့်ရှေ့သို့တိုးကပ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ”
မစန့် ပြုံးလိုက်သည်။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ ကျွန်တော် အရမ်းကိုသက်သာသွားပါပြီ”

မားကျန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
“မင်းက ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုဘူးကွ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“မင်းကိုကယ်တဲ့လူက မင်းမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

မစန့် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“သူက နာမည်ပြောမသွားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးလုံးမျိုး သူ့မှာတစ်လုံးထဲပဲ ကျန်တော့တယ်လို့ပြောသွားတယ်”

မစန့်က အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူးဗျ”

“ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့မင်းကိုဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်တာလဲကွ”

“တစ်နေ့က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းပေးပါဆိုတဲ့လူပေါ့”

“အဲဒီလူက စုယန်းဖင်မှာ သေသွားတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ သူက မသေသေးဘူး”

“တစ်နေ့က သူ့ရဲ့အလောင်းကို မြင်းပေါ်မှာ ငါသေချာတွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဒီလူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့တူပါတယ်”

“နေပါဦး သူက မင်းကိုဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သူခိုင်းတာ ပြီးမြောက်အောင်မလုပ်လို့တော့ ပြောပါတယ်”

“နေပါဦး မင်းချိန်းတဲ့အတိုင်းပဲ ငါသွားပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် သူက မယုံဘူးဗျ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဆို သူက မင်းကိုသတ်ဖို့အကြောင်းရှာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲယူဆပါတယ်”

“အခု အဲဒီလူကော မင်းက သူ့ကိုသတ်လိုက်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာရပြီးလဲအကျမှာ ကျုပ်က သတ်တဲ့လူက ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားတာပဲလို့ ကျွန်တော် သတ်ရလိုက်တယ်”

“အဲဒီနောက်ကော”

“ကျွန်တော် ငေါ့စွန်းအိမ်ကို ရောက်အောင်ကြိုးစားပြီးလာခဲ့ရတာပေါ့”

“ဪ...ဒါနဲ့ ငါမင်းကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“စွန်ကီဆန်ဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင် ချန်းချင်းသေသွားပြီကွ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

မုစန့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သေချာရဲ့လား ဆရာ”

“သေချာပါတယ် ငါ သူ့ရဲ့အလောင်းကို သေချာတွေ့တာပဲ”

မုစန့် အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဝိပုလေ့ရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် ဝိပုလေ့ကလည်း အသတ်ခံလိုက်ရလို့ပဲ”

မုစန့်၏မျက်လုံးအစုံသည် အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

မားကျန်သည် မုစန့်အား လေးနက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မုစန့် မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

မုစန့်သည် မားကျန်အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကိုပြောရမှာလဲ ဆရာ”

မားကျန်မျက်နှာ တည်လိုက်သည်။

“မင်း သိထားတဲ့အကြောင်းအရာတွေ အားလုံးကိုပြောပြရမှာပေါ့ကွ”

မုစန့်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် ပြောပြယင် ကျွန်တော့်ရဲ့လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား”

“စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့တာဝန်ယူပါတယ်”

မုစန့်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆရာမားကျန် သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရှိနေတယ်၊ ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မသိကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ ငွေရှိတယ်၊ အာဇာရှိတယ်၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်ကို သေစေချင်ယင် ချက်ချင်းသေစေနိုင်တယ်၊ ချမ်းသာစေချင်ယင်လည်း ချက်ချင်းပဲ ချမ်းသာစေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားယုံပါ့မလား”

“ဆက်ပြောပါ”

“ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ တော်တော်ကို ကြီးကျယ်ပါတယ်၊

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခုခုခိုင်းတယ်ဆိုယင် ခိုင်းသလိုလုပ်ပေးရတယ်။ သူခိုင်းသလိုလုပ်ယင် ငွေကိုလည်း ပေးဖော်သိသိရမယ်။ အဲ သူခိုင်းတာကို ငြင်းပယ်ယင် ဒါမှမဟုတ် မအောင်မြင်ခဲ့ယင်တော့ အော်ခတ်ခြင်းခံရတယ်ဗျ”

မားကျန်က နားစွင့်နေသည်။

မုစန့်က ဆက်ပြောသည်။

“အခုတလောမှာ သူတို့က လူတွေကို အများကြီးခေါ်နေတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ငွေလိုချင်နေတော့ သူတို့ကခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်တယ်လေ”

“နေပါဦး သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကိုခေါ်ပြီးဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“ဒါကိုတော့ ကျုပ်ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ပြောပြတာကို သူတို့သိသွားယင် ကျုပ်ကိုသတ်မှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဒီမှာ မုစန့် မင်းပြောစရာရှိတာတွေကို သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါ။ မင်းရဲ့အသက်လိုခြံရေးကို ကျုပ်အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

မုစန့်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“သူတို့က သိမ်းငှက်ကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ မရောက်မီမှာ အသေသတ်ရမယ်လို့ ခိုင်းလိုက်တယ်”

မားကျန်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထိုအဖွဲ့အစည်း၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကိုလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာမိသည်။

“ကဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး မင်းတို့ရဲ့အဖွဲ့က လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါသလဲကွ”

“လူသုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်လို့တော့ ပြောကြတာပါပဲ”

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက သူတို့ဆီကငွေကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

“ငွေ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

“သုံးရာပါ”

“ငွေကို ဘယ်သူကထုတ်ပေးတာလဲ”

“စွန်ကီဆန်ဆိုင်ကပါ”

“နေပါဦး စွန်ကီဆန်ဆိုင်က မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သိပြီးငွေပေးတာလဲ”

“သူတို့က လျှို့ဝှက်စကားတစ်လုံး ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစကားလုံးကို ပြောပြလိုက်ယင် သူတို့က ငွေကိုပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုယင် မင်းက သိမ်းငှက်နောက်ကို လိုက်နေတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သိမ်းငှက် အခုဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကော သိပြီးပြီလား”

“တိတိကျကျတော့ မသိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပူးတင်းမြို့
ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

“မင်းသိထားတာ ဒါပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ ဒါပေမယ့် သတင်းတစ်ခုတော့ ကြားလိုက်ရသေး
တယ်”

“ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သိမ်းငှက်ကလည်း အဲဒီအဖွဲ့အစည်းကို သုတ်သင်ရှင်း
လင်းမယ်လို့ ကြုံးဝါးထားပါတယ်”

“ဟုတ်လား”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားနေလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ကဲ..မှစန့် မင်းကိုဒီမှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ကျုပ်တို့ဌာန
ကိုပြောင်းမှဖြစ်မယ်”

မှစန့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာတို့ကောင်းသလိုသာ စီမံပါတော့”

မားကျန်သည် ချက်ချင်းမြင်းလှည်းတစ်စီးကူးပြီးလျှင် မှစန့်
အားထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

မိဘောင်စိမ်း

“မားကျန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မှစန့်ရဲ့စကားတွေကို မင်းယုံကြည်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်တာလဲ”

မားကျန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

“သိမ်းငှက်ကပြောတယ် သူ့မှာကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ
တွေ မပြီးပြတ်သေးလို့ အချိန်ပေးပါ၊ သူ့ကိစ္စပြီးယင် ကိုယ်တိုင်လာ
ပြီး အဖမ်းခံမယ်လို့ ရှောက်လှူကပြောတယ်၊ မှစန့်လည်း ဒီအတိုင်း
ပြောတယ်၊ သူတို့ရဲ့စကားတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ယင် တူညီနေ
တာတွေ့ရလို့ပါ”

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“မဟုတ်သေးဘူး...သိမ်းငှက်၊ ရောက်လူနဲ့မှစန့်တို့ပေါင်းပြီး
လိမ်ယင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မားကျန် အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာက မယုံဘူးဟုတ်လား”

တုအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်က ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်
ပါ ဥပဒေကို ကျောခိုင်းတဲ့လူမှန်သမျှကို ဘယ်တော့မှမယုံကြည်တတ်
ဘူး”

“ဒါကတော့ ဆရာက တစ်ဘက်စွန်းရောက်နေတယ်လို့
ကျွန်တော်...”

သူ၏စကား မဆုံးသေးပါ။

တုအင်း၏လက်ညှိုးသည် မားကျန်၏နှာခေါင်းနှင့် ထိလှလှ
ညွှန်လိုက်ပြီး...

“တော်စမ်း မားကျန်၊ မင်းကိုသတိပေးရဦးမယ်၊ သိမ်းငှက်
ကိုသူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို မင်းသဘောထားနေယင် ဒီအမှုကို
မင်းကဘယ်လိုလုပ် ထမ်းဆောင်နိုင်မှာလဲကွ”

မားကျန် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူသည် တုအင်း ယခုကဲ့သို့ ဒေါသထွက်နေသည်ကို တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဘူးချေ။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

တုအင်းသည် ဒေါသမပြေသေးပါ။

“ပြောစမ်း...မင်းဘယ်လို ဆက်လုပ်မလဲ”

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

“ဆရာက ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အဓိန်ရှိပါ”

“မားကျန် မင်းဘယ်သူ့စကားမှ မယုံနဲ့ မင်းရဲ့တာဝန်က
သိမ်းငှက်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲ နားလည်ပြီလား”

“နားလည်ပါပြီ ဆရာ”

တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်း
ကျဲ့ကျဲဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

မားကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲ”

တုအင်း၏စကားသည် သူ၏နားထဲ၌ စွဲကျန်နေခဲ့လေသည်။

သို့သော် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းမိရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ

မဟုတ်မှန်း နားလည်ထားလေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

မုစန့်ထံမှသာလျှင် သိမ်းငှက်၏သတင်းကို သိလွန်စေရန်

မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့တွေးယင်း မုစန့်၏အခန်းရှိရာသို့လျှောက်
သွားလိုက်လေတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် မုစန့်သည် အိပ်ပျော်နေသည်။

ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်အတွင်း ထားရှိသည့်အတွက်

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မုန့်သည် လုံခြုံမှုရှိမည်မှာ မလွဲချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မုန့်က စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် အိပ်
ပျော်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မဟုတ်ပါ။ မားကျန်သည် မုန့်အားနှိုးလိုက်သည်။

“မုန့်...ခဏထစမ်းပါ”

သူသည် လက်ဖြင့် ယင်းသို့ခေါ်ယင်း တွန်းလိုက်ရာ...

ချက်ချင်းပင် သူက မဟုတ်မှန်းသိလိုက်ရသည်။

သူသည် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအနံ့သည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

မုန့် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

“လာစမ်း...တစ်ယောက်”

မားကျန်သည် ထိတ်လန့်သွားပြီး အခန်းဝမှစောင့်နေသော
အစောင့်အား ခေါ်လိုက်သည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဒီအခန်းကို မင်းက တာဝန်ကျစောင့်နေတယ်မဟုတ်လား”

အစောင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက တံခါးဝမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေသလား”

“ရှိပါတယ်”

သိမ်းငှက် (၃-ဆီမ်း) ❖ ၁၁၅

“ဘယ်သူလာသွားသေးလဲ”

“ခုကပဲ ထောက်လှမ်းရေးမှူး လာသွားပါတယ်”

“တခြားလူကော လာသေးလား”

“မလာပါဘူး”

“သမားတော်ကြီးကော”

“သူက တစ်ညလုံး မအိပ်ရလို့ ရေချိုးခန်းသွားနေပါတယ်”

“သူ့ကို အမြန်ဆုံးသွားခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

သမားတော်ကြီးသည်...

ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများပင်မသုတ်နိုင်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် မုန့်၏ခန္ဓာကိုယ်အား သေချာစွာ

စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သောအခါ မုန့်၏လည်ပင်းတွင် လက်ချောင်းရာ

များ ပီပီပြင်ပြင်တွေ့ ရှိလိုက်ရသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မားကျန်အားမော

ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်

တာပဲ”

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သမားတော်ကြီးအား သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား”

သမားတော်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သေချာပါတယ်”

မားကျန်သည် အခန်းဝ၌ အစောင့်တာ ဝန်ကျသော တပ်ဖွဲ့
ဝင်ထံသို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှမလားဘူးဆိုတာ မှန်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမှန်ပါပဲ”

မားကျန် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။

ဤအခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသောလူ နှစ်ယောက်သာရှိ၏။

တစ်ယောက်မှာ သမားတော်ကြီးဖြစ်ပြီး...

ကျန်တစ်ယောက်မှာမူ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းဖြစ်
သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူသတ်တရားခံမဟုတ်သည်မှာ
သေချာပေသည်။ သို့မဟုတ်...

အစောင့်ချထားသော တပ်ဖွဲ့ဝင်က သတ်သည်လော။

မဟုတ်နိုင်ပါ။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဟုတ်သည်ကို မားကျန်တွေးမိ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

မည်သူက အတင့်ရဲပြီး ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ထံသို့
လာရောက်၍ မုစန့်အားသတ်သွားသနည်း။

မားကျန်သည် လက်မှိုင့်ချကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းထံသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအား

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

အမြန်ဆုံးလွှတ်၍ သတင်းပို့လိုက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

တုအင်းသည် မုစန့်အသတ်ခံရသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်နှင့်...

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်လောက်
အောင်ဒေါသရောင်သန်းနေ၏။ အတန်ကြာ စစ်ဆေးပြီးနောက်...

သူသည် မားကျန်အား လေးနက်သောအသံဖြင့်...

“မားကျန် ကျုပ်တို့အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်သူနဲ့
ရင်ဆိုင်နေရပြီကွ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...မုစန့် အသတ်ခံရတဲ့အပေါ် မူတည်ပြီး
ကျွန်တော် အချက်နှစ်ချက် တွေ့လိုက်ရတယ်ခင်ဗျာ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ပထမအချက်က မုစန့်ပြောပြတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်ဖြစ်
ဘယ်ဆိုတာရယ် ဒုတိယအချက်က သိမ်းငှက်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်
စွဲမရောက်မီ သတ်ပစ်ဖို့ လူတစ်စုက ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာရယ်
ပါ ဆရာ”

မားကျန်၏တင်ပြချက်ကို တုအင်းက လက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မားကျန်၊ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ အချက်တစ်
ခုကလိုနေသေးတယ်”

“ဟုတ်လားဆရာ ဘာများလဲ”

“ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ သူလျှို့ရှိနေတယ်”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၁၈ ❖ စိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဒါပေမယ့်...ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ရှိတယ် စုံစမ်းဖို့ဟာ အလွန်ခက်ခဲပါတယ် ဆရာ”

“ကျုပ်မှာ နည်းရှိပါတယ်”

“ဆရာ..”

တုအင်းသည် မားကျန်အနီးသို့ ကပ်၍ ဘီးတိုးပြောလိုက် ပြီး..

“ဒီအတိုင်းလုပ်ယင် ဘယ်သူဟာ သူလျှို့ဝဲဆိုတာ ဘူးပေါ် သလိုပေါ်လာမှာပေါ့”

မားကျန်သည် သံသယဖြစ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တုအင်း အားကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဖြစ်ပါတယ်နော် ဆရာ”

“ဖြစ်ပါတယ် ကျုပ်ပြောသလိုသာ လုပ်ကြည့်စမ်းပါ”

တစ်နာ ခန့်ကြာပြီးနောက်...

သတင်းတစ်ခုသည် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ သည်။ ယင်းသတင်းကား..

“မုစန့်ကို အမည်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က လည်မျိုညှစ်

သိမ်းငှက် (စု-ဆိမ်း) ❖ ၁၁၉

သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဘဲ သမား အော်ကြီးက အချိန်မီ ကယ်တင်လိုက်ရတယ်”

ဆေးဝါး အစာရေစာများကို မုစန့်နေထိုင်သောအခန်းသို့ အဆက်မပြတ် ပို့ဆောင်ပေးသည်။

အခန်းဝတွင်မူ အစောင့်များ ပို၍တင်းကြပ်စွာ ချထားလိုက် လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တုအင်းနှင့်မားကျန်မှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ဝင်ခွင့်မပြုချေ။

တုအင်း၏အကြံကား ရှင်းလှပေသည်။

မုစန့်အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသောလူသည် မုစန့်မ သေသေးသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် သတ်ရန် ကြိုးစားလျှင် ဖမ်းမိနိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် လူသတ်ကောင်သည် ထပ်မံ၍လာရောက်ပါမည် လော။

ထောင်ချောက်သည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် မားကျန်သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ထောင့်နေသည့် တိုင်အောင် လူသတ်ကောင်ကား ပေါ်မလာပါချေ။

မားကျန်သည် စိတ်မရှည်တော့ပါ။

သူသည် တုအင်းအား မပြောတော့ဘဲ ဌာနချုပ်မှတွက်လာ

လေသည်။ သူသည် ထိုင်၍စောင့်မည့်အစား ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် မစန့်သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကွင်းဆက်များပြတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သို့ဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

နောက်ဆုံး သူသည် ဝါးချွေဖုံးထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဝါးချွေဖုံးက စင်မြင့်ပေါ်တက်ရန် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်လေသည်။

မားကျန်သည် ခရီးရောက်မဆိုက်...

“မင်းသမီး ခင်ဗျား အချိန်မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ စကားတစ်ခွန်းလောက် မေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါရင် အားမနာပါနဲ့”

“ခင်ဗျား ရောက်လူနဲ့တွေ့သေးလား”

ဝါးချွေဖုံးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခုတလော သူ့ကိုမတွေ့တာ ကြာပါပြီ”

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ကျုပ်က သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ကိုတယ်မှာတွေ့ရမလဲ”

“မသိဘူးရှင် သူ့နဲ့ကျွန်မ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာသွားပြီ၊ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာ ရှင်က သူ့ကိုတွေ့ယင် ပြောလိုက်စမ်းပါရင်”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“အခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ပါဘူးလို့ သူ ကျွန်မ

တို့တကယ်ချစ်ယင် အမြန်ဆုံးအဖမ်းခံလိုက်ပါလို့၊ သူ ထောင်ကျယ်ထဲ ကျန်မစောင့်နေပါမယ်လို့”

မားကျန်သည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တွေ့ယင်တော့ ပြောလိုက်ပါမယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ညနေဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။

စုယန်းဖင်စားသောက်ဆိုင်တွင်...

စားသောက်သောသူများ ပြည့်ကျပ်နေလေသည်။

မားကျန်သည် မြှင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

ခုန်ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှလူများသည် သူ့အား

လှမ်းကြည့်ကြလေသည်။

သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ...

ဆိုင်ရှင်က သူ့အားပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ...ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုမှတ်မိရဲ့လား”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဟာ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့

က မားကျန်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ချိန်းထားလို့ လာတယ်ဆိုတာ

ကော သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“နောက်တော့ ကျုပ်ကိုချိန်းထားတဲ့လူ အသတ်ခံရပြီး သူ့အလောင်းကို မြင်းပေါ်မှာတင်လာတယ်ဆိုတာကော မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်”

မားကျန်က...

“အခု...အဲသည်အလောင်းက ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်ရှင်က...

“လူတစ်ယောက်က အဲသည်အလောင်းကို သယ်ယူသွားပါတယ်”

“ဪ”

မားကျန် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီးမေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်လည်း မသိပါဘူးဗျာ”

ရုတ်တရက် မားကျန်သည် ဆိုင်ရှင်၏အကျိုးရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

“သည်မှာ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ပြဿနာတော်တော်ကြီးကြီး ဝင်နေတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

ဆိုင်ရှင် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ကျုပ်...ကျုပ်ဆိုင်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲဗျာ”

“သည်မှာ ခင်ဗျား မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ လူ

သတ်မှုဖြစ်တိုင်း ခင်ဗျားဆိုင်မပါယင် မပြီးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိပါနော်”

“ဒါကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျုပ်မေးတာ မှန်မှန်ဖြေယင်တော့ ခင်ဗျားသက်သာလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်...ကျုပ်သိထားတာဆိုယင်တော့ အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်”

“ကောင်းပြီ...ကျုပ်ကို ချိန်းထားတဲ့လူဟာ မြင်းပေါ်မှာ သေသွားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်သိထားပြီဗျ”

ဆိုင်ရှင်သည် သူ့အားမော့ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေ၏။

မားကျန်က မှူးမြူးပြီးလိုက်သည်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီး ချိန်းထားတဲ့လူက ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုင်ရှင်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူ့အားဆွဲထားလိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်က လက်သီးဆုပ်ကာ ထိုးရန်ရွယ်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမေးနေတာ ခင်ဗျားမပြောဘူးလား”

ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာသည် မြူဖပ်မြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်ပြောပါမယ်”

“ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပြော ဟိုလူဘယ်မှာရှိသလဲ”

“နောက်...နောက်...နောက်ဘက်မြင်းစောင်းထဲမှာပါ”
 ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 မားကျန်သည် လက်လွှတ်လိုက်ပြီး...
 နောက်ဘက်မြင်းစောင်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်း
 သွားလေသည်။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ....
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်မည်းနေ၏။
 ဆိုင်၏နောက်ဘက်မှာ မီးထွန်းညှိထားခြင်း မရှိပါ။
 မားကျန်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ။
 မြင်းစောင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။
 မြင်း၏အနံ့အသက်များသည် သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့ ဖူးရှာ
 တိုးဝင်လာသည်။

မြင်းစောင်းထဲ၌ မြင်း ၁၄-၅ ကောင်ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။
 ထိုမြင်းများသည် လူဝင်လာသည်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား
 ကြသည်။

“အထဲမှာ လူရှိသလား”
 မားကျန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။
 “ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က မားကျန်ဟုတ်လား ခင်ဗျာ”
 မြင်းတစ်ကောင်၏အတွင်းဘက်မှ အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်

လာလေသည်။ သို့သော်...
 မြင်းများက မငြိမ်မသက် လှုပ်ရှားနေသောကြောင့်...
 ထိုလူသည် မည်သည့်နေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေသည်ကိုမူ
 ခန့်မှန်း၍မရပါ။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်
 တစ်ခု တောင်းပန်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုဖမ်းဖို့ သိပ်လော
 မကြီးပါနဲ့လို့”

ထိုလူ၏အသံသည် ပျော့ပျောင်းနေ၏။

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေလို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းဆယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောစ
 ရာလိုသေးလို့လားဗျာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“မိတ်ဆွေ ဒါတွေထားလိုက်ဦး ကျုပ်မေးစရာတစ်ခုရှိနေ
 တယ်”

“မေးပါဗျာ”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မုစန့်ကိုသတ်လိုက်တာလဲ”

“ကျုပ် မသတ်ရပါလားဗျာ”

“မင်းမငြင်းနဲ့ကွ မုစန့်က ငါ့ကိုပြောတယ်”

“ဒါတော့ ကျုပ်ကိုအထင်လွဲနေပြီ ကျုပ်မုစန့်ကို သတ်စ
 ရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တွေ့ဖို့ သူ့ကိုချိန်းခိုင်းဘာ
 တော့အမှန်ပဲ”

မားကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်အချိန်မှန် ရောက်လာတယ်
ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ကိုတစ်ပတ်ရိုက်သွားတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မားကျန်၊ ကျုပ်က တခြားကိစ္စမပြီးသေးလို့
အချိန်မီရောက်မလာနိုင်တာပါ။ ကျုပ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား
ထွက်သွားပါပြီ”

“ခင်ဗျားက တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ခင်ဗျားက မှန်ကန်တယ်ဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းနေရတာ
လဲ”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားက မင်းမှုထမ်း၊ ကျုပ်က တရားခံ
ပြေး ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ရမှာလဲဗျာ”

မားကျန်သည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုငါ တွေ့ရုံတွေ့မှာပဲ
မဖမ်းသေးပါဘူး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထိုလူ အသံထွက်နေရာသို့ ခုခံ
သော ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

“ဒီမှာမားကျန် ကျုပ်အနားကို တိုးမလာပါနဲ့”

ထိုလူက သတိပေးလိုက်သည်။

မားကျန်သည် စကားမပြောဘဲ အသံလာရာသို့ချဉ်းကပ်
နေ၏။ ရုတ်တရက်...

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်”

သိမ်းငုတ် (စု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ဗျောက်အိုးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
မြင်းများသည် ဗျောက်အိုးသံကြောင့် ထိတ်လန့်ကာ ထွက်
ပြေးလာကြသည်။

မားကျန်သည် မြင်းများ တဟုန်ထိုးပြေးထွက်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

နောက်သို့ထွက်ပြေးရန်မှာလည်း အချိန်မရတော့ပါ။

သူသည် ကပျာကယာ အပေါ်သို့ခုန်၍မြင်းစောင်း၏ ထုပ်
လျှောက်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

မြင်းများသည် သူ့အောက်မှပြေးလွှား ခုန်ပေါက်ကာ ထွက်
ပြေးသွားကြလေသည်။ သူသည် မြင်းများထွက်သွားတော့မှ...

အောက်သို့ပြန်လည်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သို့သော် မြင်းစောင်းထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ
တော့ချေ။

မားကျန်သည် သူ၏မြင်းကိုစီး၍ ပူးတင်းမြို့သို့ ပြန်လည်
ထွက်ခွာလာသည်။

သူသည် မင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာရာ မကြာမီ...

ကန်ကော်ပင်များ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိနေသော မြေဝါ
လမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

သူသည် ကန်ကော်ပင်များကြားမှ ဖြတ်ကျော်သွားသော

၁၂၈ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

အခါ သူ၏မြင်းသည် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း အောက်သို့ကွေးကျသွားကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရှိန်ကြောင့် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားလေသည်။

“ဖုတ်”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်နှင့်ထိမိပြီးနောက်... သူသည် သတိမေ့မြောသွားလေတော့သည်။

မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

မားကျန် သတိရလာသောအခါ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်ကို ရှေးဦးစွာခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အင်အားချိနဲ့နေ၏။

မျက်လုံးကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

အလွန်ခန်းနားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ရှင် သတိရလာပြီလား”

သူ၏နားထဲသို့ ချို့လွှင့်သောအသံတစ်ခု ဝင်လာသည်။

သူသည် လူးလိမ့်၍ထလိုက်သောအခါ...

မမျှော်လင့်ဘဲ ယိုလိမ်လှုံအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...မင်းကိုး”

မားကျန်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

❖ သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မပါ”

“နေပါဦး...ဒီနေရာက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ မင်းကဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာရောက်နေတာလဲ”

ယိုလိမ်လှုံက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါက သူဌေးကြီး ‘ချ’ ရဲ့ညီအိမ်ပါရှင်”

“သူဌေးကြီး ‘ချ’ ရဲ့ညီ ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူတုန်း”

“ဇနီးမဲ့က ချစ်ဟူပါ”

“နေပါဦး ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့အိမ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

“ရှင် မြင်းပေါ်ကကျပြီး ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပြီး သတိမေ့သွားလို့ သူကရှင်ကို ဒီခေါ်လာတာပါ”

မားကျန်သည် သူ့အဘယ်ကြောင့် မြင်းပေါ်မှကျလာသည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။

“တန်တော့ ချစ်ဟူက ကျုပ်အလာမှာ မြင်းရောကျုပ်ပါလဲကျသွားအောင် လုပ်တာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ရှင့်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခုလိုချင်လို့ပေါ့”

“ဘာပစ္စည်းများလဲ”

“ဆေးလုံးပါ”

မားကျန် အံ့သြသွားသည်။

“ဆေးလုံး ဟုတ်လား”

၁၃၀ ❖ စိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်ရှင်ကိုယ်မှာလည်း ဆေးလုံးရှာလို့မတွေ့ဘူးဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်မပြောပါရစေနဲ့”

သူသည် ယိုလိမ်လုံအား ဖေဖေကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်က စိတ်ပူနေလိုက်ရတာ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ချပ်ဟဲ့လူကိုး”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ယိုလိမ်လုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုတော့ သိပြီ မဟုတ်လား”

ထိုစဉ်မှာပင် သန့်မာထွားကြိုင်းသော လူသုံးယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် မျက်နှာအမာရွတ်ရှိသောလူက ယိုလိမ်လုံအား...

“ဘယ်နှယ်လဲ မေးပြီးပြီလား...သူ့ဆေးလုံး ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မ မေးပါတယ်ရှင် စကားမပြောဘူး”

ထိုလူသည် ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုခေါင်းမာလို့ ဘယ်ရမလဲကွ”

သူသည် ပြောယင်း မားကျန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ရှင်တို့ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့”

ယိုလိမ်လုံက ဟန့်တားထားလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ယိုလိမ်လုံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“မင်းက သူ့ဆီကဆေးလုံးရအောင် ယူနိုင်လို့လား”

“ဒါကတော့ရှင် ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ရှင်တို့သာ အပြင်ထွက်သွားကြပါ”

“အေးလေ ရယ်ပြီးတာပဲ၊ တော်ကြာ ဆရာကြိမ်းမောင်းနေဦးမယ်”

ထိုလူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားလေတော့သည်။ ယိုလိမ်လုံသည် မားကျန်ထံသို့ လျှောက်လာပြီး...

ကုတင်အနီး၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဒီမှာ အစ်ကိုမားကျန် ကျွန်မကိုယုံစမ်းပါ”

မားကျန်သည် သူမအား ဖေဖေကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါဘာယုံရမှာလဲ”

“ဆေးလုံး သူတို့ကိုပေးလိုက်ယင် အစ်ကိုကိုဘေးမသိရန်မမ ပြန်ပို့ဖို့ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်”

မားကျန်က ခဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ် အခု ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်တော့ဘူးဗျ”

ယိုလိမ်လုံသည် အသံချိုသာစွာဖြင့်...

“ဒီမှာ အစ်ကိုမားကျန် ကျွန်မအခုပြောတာ သူတို့အတွက် ချဉ်းပဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ အမှန်ပြောနေတာပါ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီနေရာမှာ တွေ့တော့ ကျွန်မကသူ့လူဖြစ်ရမယ်လို့ ရှင်အထင်လို့နေတယ်”

၁၃၂ ❖ နိုးကျွန်းသူ

“ဘာလဲ...မင်းက မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချင်သေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ကျွန်မကိုလည်း သူတို့ကဖမ်းလာတာ ပါ။ ကျွန်မက သူတို့နဲ့ပေါင်းပါမယ်ဆိုပြီး ပရိယာယ်နဲ့ အခုလိုနေရတာ ပါရှင်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သူတို့လူစုက တော်တော်ရက်စက်တယ်၊ အကယ်၍သာ သူတို့တွေလိုချင်တဲ့ဆေးလုံးမပေးယင် အစ်ကို့ကို သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

“ကျုပ်က ဆေးလုံးပေးယင်ကော ကျုပ်ကိုလွှတ်မယ်လို့ မင်းထင်သလား”

“ဒါကတော့ သူတို့မလွှတ်ယင်လည်း ကျွန်မကကြံဖန်ပြီး ကူညီရမှာပေါ့”

မားကျန်သည် သူမအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် သူတို့ကိုပြောလိုက် ကျုပ်ဆေးလုံးမပါဘူး၊ မြို့ထဲမှာကျန်ခဲ့တယ်လို့ သူတို့က ကျုပ်ကိုမြို့ထဲ လိုက်ပို့ယင် ကျုပ်က ဆေးလုံးယူပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ပြောပေးပါမယ်”

သူမသည် အပြင်သို့ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရာ...

“ခဏနေဦး”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောဦးမလို့လဲရှင်”

“မင်းကတိအတိုင်း ကျုပ်ကိုကူညီရမယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“မြို့ထဲရောက်ယင် သူက ကျုပ်ကိုလွှတ်ဖို့ အခြေအနေမမြင်စာင်တော့ မင်းကဌာနချုပ်ကိုသွားပြီး သတင်းပို့ပေးရမယ် ဘယ်မှယီလဲ”

“စိတ်ချပါရှင်၊ ကျွန်မလည်း သူတို့လက်ကလွှတ်ချင်တာ ကြာပါပြီရှင်”

နောက်တစ်နေ့...

မြင်းလည်းသည် အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

မားကျန်၏ဒဏ်ရာသည် ပျောက်ကင်းခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ယိုလိမ်လုံကပင် သူ့အားပေးမ၍ မြင်းလည်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

မြင်းလည်းသည် ရုက်ချင်းပင် မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွား၏။

မြင်းလည်းနောက်တွင် လူ(၆) ယောက်က မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာ၏။

မြင်းလည်းထဲ၌ ယိုလိမ်လုံနှင့်မားကျန်တို့သာ ထိုင်လျက် လိုက်ပါသွားကြသည်။ မြင်းလည်း၏ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း အလုပ်ဝတ်ထား၏

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

မားကျန်က တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“နေထွက်စပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မြို့နဲ့ တယ်လောက်ဝေးသေးလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် မြင်းလည်းမောင်းတဲ့လူကို ပြောလိုက်ပါ။ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်က ဝင်မယ်။ ဟိုရောက်ယင် ကျုပ်ကပဲ ရပ်ခိုင်းပါမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ယိုလိမ်လုံသည် မြင်းလည်းမောင်းသမားအား လှမ်း၍မှာ ကြားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်...

သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းလည်းသည် မြို့၏အရှေ့ဘက်မှ မြို့ထဲဝင်သွားသည်။

“အစ်ကိုမားကျန် မြို့ထဲရောက်ပြီ၊ ဘယ်မှာရပ်ခိုင်းရမလဲ”

“နေရာရောက်ယင် ကျုပ်ရပ်ခိုင်းပါမယ်”

မြင်းလည်းသည် အချိန်မှန်မှန်သွားနေသည်။

မကြာမီ မြင်းလည်းသည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

လမ်းဆုံးသွားသောအခါ...

မြင်းလည်းသမားသည် ဝဲဘက်လမ်းအတိုင်း ချိုးကွေ့သွားသည်။

“ယိုလိမ်လုံ...မြင်းလည်းသမားကို ပြောပေးပါ။ ဆင်တံဆိပ်ဆေးခန်းရှေ့မှာ ရပ်ပေးပါလို့”

ယိုလိမ်လုံက ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်..

မြင်းလည်းသည် ဆင်တံဆိပ်ဆေးခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွား၏။

မားကျန်သည် အသံတိုးတိုးဖြင့်..

“ယိုလိမ်လုံ အခုနေအခါမှာ သူတို့က ဒီဆေးခန်းကို ဂရုစိုက်နေကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းက ဒီဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားပေတော့”

“ဖြစ်ပါ့မလားရှင်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ”

“နောက်ကော ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“အခြေအနေကြည့်ရတာ ကျုပ်ကို သူတို့က လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ဌာနချုပ်ကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး သတင်းပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မြင်းလည်းနောက်မှ လိုက်လာကြသော လူများသည် ဆင်တံဆိပ်ဆေးခန်းရှေ့သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။

လူတစ်ယောက်က မြင်းလည်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ မားကျန် ခင်ဗျား မြင်းလည်းပေါ်က ဆင်းမလာပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဆိုင်ရှင်ကိုခေါ်ပေးမယ်၊ ထွက်ပြေးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

မားကျန်က ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏ဒဏ်ရာသည် လုံးဝပျောက်ကင်းခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ထိုလူများနှင့်မယှဉ်နိုင်ဟူ၍လည်း ကြိုတင်တွက်ထားလေသည်။
မကြာပါချေ။

ဆိုင်ရှင်သည် မြင်းလှည်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ...

“မားကျန်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဆိုင်ထဲကို မဝင်တော့ဘူးလား”

“ကျုပ်မ အားသေးလို့ပါဗျာ... အယင်ပေးထားတဲ့ ဆေးလုံးကို ပြန်ပေးစမ်းပါ”

“ဒီဆေးလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ဆိုင်ထဲကို ခဏလောက်ဝင်ပါဦးလား”

မားကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အခု ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားစရာရှိသေးလို့ ဆေးလုံးကိုသာ ပြန်ပေးပါ”

ဆိုင်ရှင်သည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးတစ်လုံးယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်...

ဘေးတွင်ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်က ကြားဖြတ်ပြီး ယူသွားလေသည်။ ဆိုင်ရှင်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ခါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

မားကျန်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကိုပေးလိုက်ယင်လည်း ရပါတယ်ဗျာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြင်းလှည်းတံခါးမှာ ဝိတ်သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းကလည်း ချက်ချင်းပင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဟေ့... မင်းတို့က ငါ့ကို မလွှတ်တော့ဘူးလား”

သို့သော် မည်သူကမျှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ မြင်းလှည်းကို ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

အခြေအနေ မဟန်မှန်း မားကျန်ကသိလိုက်လေတော့သည်။ သို့သော်...

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး အင်အားရှိနဲ့နေသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် မြင်းလှည်းသည် မြို့ပြင်သို့ဦးတည်ကာ မောင်းနှင် သွားလေတော့သည်။

မြင်းလှည်းသည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ... မားကျန်သည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ဟေ့ ယိုလိမ့်လုံ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟုအော်၍ မေးလိုက်လေသည်။

၁၃၈ ❖ နိုးကျော်သူ

မြင်းလည်းသည် တို့ခနဲ အရှိန်သတ်လိုက်သည်။
 နောက်မှနေ၍ လိုက်လာသော လူတစ်ယောက်သည်...
 မြင်းလည်းတံခါးအား ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။
 ယိုလိမ်လှ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေတော့သည်။
 ထိုလူက မြင်းလည်းအား ရပ်တန့်စေလိုက်လေသည်။
 “က...ရဲဘောတို့ ယိုလိမ်လှတော့ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ တို့
 ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“သူက မြို့ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

“က...ဒါဖြင့် ပြန်ရှာကြမယ်”

မြင်းလည်းမောင်းသမားက မားကျန်အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး

“ဒါဖြင့် သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဆရာကြီး မှာထားတဲ့အတိုင်း မင်းဆက်လုပ်လိုက်ပေါ့

ကွာ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက်...

မြင်းလည်းတံခါးအား ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

မြို့ထဲသို့ ပြန်လှည့်ကာ မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

မြင်းလည်းမှာမူ ရှေ့သို့သာ ဆက်လက်၍ မောင်းနှင်သွားသည်။ မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ချပ်ဟူသည် မိမိအား အသေသတ်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

မြင်းလည်းသည် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေ၏။

လမ်းများက မညီမညာဖြစ်နေသဖြင့်...

မြင်းလည်းမှာ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ရုတ်တရက် မြင်းလည်း၏နောက်ပိုင်းသို့ လူတစ်ယောက် တက်လာသည်ကို မားကျန် သတိပြုမိလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

ပြတင်းပေါက်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

လူရိပ်တစ်ခုသည် လျှပ်တပြက် ခုန်ဝင်လာလေသည်။

“ဟင်...ရှောက်လူ”

ဟုတ်ပါ၏။

မြင်းလည်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ခုန်ဝင်လာသူမှာ ရှောက်လူ ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရှောက်လူသည် သူ့အား အသံမထွက်ရန် လက်ဟန် ခြေဟန် ပြလိုက်သည်။ ဗိုို့နောက်...

သူသည် မားကျန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ချီလိုက်ပြီးလျှင်...

ပွင့်နေသော မြင်းလည်းတံခါးပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် လုံးထွေးရစ်ပတ်ကာ လမ်း၏နံဘေး

သို့ လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

သူတို့သည် လူးလိမ့်၍ ထထိုင်လိုက်သောအခါ...

မြင်းလည်းသည် ဝေးလံသောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းလည်းသည် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်နေ၏။ မကြာပါချေ။

မြင်းလည်းသည် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။ မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် အရှိန်ကိုလျှော့ချလိုက်၏။

မြင်းလည်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်း၏ နှုတ်စမ်းခြံရပ်တန်သွားလေသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည်-မြင်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီးလျှင် မြင်းလည်းနှင့်မြင်းကို ဆက်သွယ်ထားသော ကြိုးများကို ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး...

မြင်းလည်းအား ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ တွန်းချလိုက်သည်။

မြင်းလည်းသည် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားပြီးနောက်...

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး..

မြင်းကိုစီးကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး အဆောက်အဦးမှာ မီးထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဝင်သူဝင် ထွက်သူ ထွက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

မားကျန်၏ သတင်းပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ လေးရက်ခန့် ပင်ရှိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း...

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်ရှာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ယိုလိမ်လုံ၏ သတင်းပို့ချက်အရ..

လူဆိုးများက မားကျန်အား ခေါ်ဆောင်၍ သတ်လိုက်ပြီဟု ထင်မှတ်ကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့်...

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးတို့က မခံမရပ်နိုင်ဘဲ...

ပြင်ထန်စွာ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းစွေးသည် မားကျန်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငြင်းခုံပြောဆိုတတ်သည်မှန်သော်လည်း...

မားကျန်အပေါ် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မားကျန်အား လုပ်ကြံသော လူတစ်စုကိုဖော်ထုတ်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေ၏။

သို့သော် ဝမ်းစွေး၏ရင်ထဲမှာ သံသယတစ်ခုဝင်လာသည်။

အကြောင်းမှာ...

မားကျန်ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တုအင်းက တက်တက်ကြွကြွလှုပ်ရှားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ အကယ်၍သာ...

ယိုလိမ်လုံ လာရောက်သတင်းပို့သည့် အချိန်တွင်...
တုအင်းကသာ ချက်ချင်းလှုပ်ရှားလိုက်လျှင်...
မားကျန်အား ကယ်တင်နိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။
သို့သော် ယိုလိမ်လုံက လာရောက်သတင်းပို့စဉ်က...
တုအင်းသည် ယိုလိမ်လုံ၏စကားကို အယုံအကြည်မရှိဘဲ

လျစ်လျူရှုထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းစွေးသည် တုအင်းကို အားမကိုးဘဲ...
မိမိသဘောဖြင့်သာ အပြင်းအထန်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်၏။

တုအင်းသည် အခန်းထဲ၌ မူခင်း၏အသွားအလာများကို
စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။ ရုတ်တရက်...

ပြတင်းပေါက်မှ လူရိပ်တစ်ခု ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

မားကျန်ပင် ဖြစ်သည်။
မားကျန်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် နှေးကွေးနေ၏။
“ဟင်..မားကျန်”
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ တံခါးမကြီးကမလာဘဲ ပြတင်းပေါက်
က လာတာလဲ”

သိမ်းငုတ် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

“ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ”

“ပြောပါ”

“ယိုလိမ်လုံ ဒီကိုလာတယ် မဟုတ်လား”

“လာတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို လူဆိုးတွေဖမ်းသွားတဲ့အကြောင်း လာသ
တင်းပို့သလား”

“ပို့ပါတယ်”

“ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမလှုပ်ရှားရတာလဲ”

“ကျုပ်က သူ့ကိုမယုံကြည်လို့ပါ”

“ထားပါတော့ဗျာ...နောက်မရှင်းတာတစ်ခု မေးချင်ပါ
တယ်”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော် စုယန်းဖင်တုန်းက ဆရာရုပ်ဖျက်ပြီး မြင်း
စောင်းထဲက ထွက်လာတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရှင်းပြဖို့ လိုသေးသလား”

“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ရဲ့အထက်အရာရှိဆိုတော့ ရှင်းမပြ
သည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ရှင်းရှင်းပြောရယ် ဆရာကို ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူးဗျာ”

“ဘာကွ...မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုသံသယဖြစ်ရတာ”

“ခင်ဗားက ဘာဖြစ်လိ သတင်းလာပိတ် ယိုလိမ်လုံကို ချုပ်

ထားရတာလဲ”

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ယိုလိမ်လုံကို ကျွပ်က နည့်ခန်းထဲမှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးထားပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမယ့် အပြင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်တွေချထားရတာလဲ”

“ဒါကတော့ သူ့ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက်ပါ”

မားကျန်သည် တုအင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

တုအင်း၏ဖြေရှင်းချက်ကို သူမကျေနပ်နိုင်ပါ။

တုအင်းသည် သူ၏ပန်းအား အသာအယာ ပုတ်လိုက်၏။

“ကဲ...မားကျန် မင်းအတော် ပင်ပန်းနေပြီ သွားပြီးအနား ယူလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ မင်းဒဏ်ရာကုသပေးဖို့ သမားတော်ကြီး တစ်ယောက် လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

မားကျန်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ...

အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်သည် အိပ်၍မပျော်နိုင်သေးပါ။

သူ၏ဒဏ်ရာများသည် သမားတော်ကြီးက သေသေချာချာကုသပေးသောကြောင့် အနောက်ကလေး သက်သာလာပြီဖြစ်ပါ

သည်။ သို့သော်...

သူသည် ကြုံတွေ့နေရသော မူခင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်စွပ်နေသဖြင့် အိပ်၍မပျော်ပါ။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

မားကျန်က ထ၍ထိုင်ယင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းဇွေးပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မင်း အိပ်မပျော်သေးယင်တော့ ငါမင်းနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း အိပ်မပျော်သေးလို့ အတော်ပဲ”

မားကျန်သည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းဇွေးသည် လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“မင်းကိစ္စ အခုထိ အခြေအနေမကောင်းသေးဘူးလား”

မားကျန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ဒါပေမယ့် မဖြစ်မနေ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ”

ဝမ်းဇွေးသည် ဘေးဘီသို့တစ်ချက် မသိမသာကြည့်ပြီး...

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်ပါတယ်...ပြောသင့်မပြောသင့်ဆိုတာ စဉ်းစားနေတယ်”

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းစွေးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုကွ ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို ကျုပ်တော့ သိပ် မသင်္ကာဘူးကွ”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဗျာ ဘာကြောင့်လဲ”

“တို့ဆရာဟာအခုတလော ဟန်မူရာပြောင်းလဲနေတာကို ကျုပ်သတိပြုမိတယ်”

“ဟုတ်လား ဆိုစမ်းပါဦး”

“မင်းကြည့်လေ သိမ်းငှက်ဖမ်းဖို့ကိစ္စဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ မင်းလည်း ဘယ်လောက်ပင် ပန်းနေပြီဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ဆရာကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ”

“ဒါကတော့ဗျာ သူက ကြိတ်ပြီးကြိုးစားနေသလားမှ မပြောတတ်ပဲ”

ဝမ်းစွေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီလိုမဆင်ဘူး”

“နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာတွေတွေ့ထားမိလို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ”

“ဗျာ မားကျန် ငါရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ တစ်နေ့ ကျုပ်က ကိစ္စရှိလို့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်၊ သူ့ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ထွက်မလို့ လုပ်တုန်းမှာပဲ သူ့ဘီဒိုက နည်းနည်းဟနေတာ

သိမ်းငှက် (၇-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

တွေ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးက အလိုလိုရောက်သွားတယ်၊ ဘီဒိုထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ သိသလား”

မားကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ဝမ်းစွေးသည် မျက်နှာရှုံ့မိစွာဖြင့်...

“ဘီဒိုထဲမှာ ရွှေချောင်းတွေ တော်တော်များများ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

မားကျန်သည် ဝမ်းစွေး၏စကားကြောင့် အံ့သြသွား၏။

ဝမ်းစွေးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒါတွေဟာ သူ့လာဘ်စားထားလို့ရတဲ့ ရွှေချောင်းတွေပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုအထက်က အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လည်း သူကဂရုမစိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုယင် ကျွန်တော်တို့ဆရာကိုလည်း ကွင်းဆက်တစ်ခုလို ထည့်ပြီး စဉ်းစားရမှာပေါ့ဗျာ”

မားကျန်သည် အိပ်ရာမှမိုးလာသောအခါ...

နေရောင်ခြည်များသည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာပြီးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲမှ ကမန်းကတန်းထလိုက်သည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သူ့ထံသို့ စာတစ်စောင်လာပေးသွား

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ ဝမ်းစွေး၏စာပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာထဲတွင် သူသည် ချစ်ဟူထံသို့သွားရောက်စုံစမ်းမည်ဟု ပါရှိသည်။

မားကျန်သည် ဝမ်းစွေးပြောပြထားသည့် အကြောင်းအရာ များကို လေးနက်စွာစဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဖွင့် ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မားကျန်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ... တုအင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် မားကျန်အားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့...မားကျန် မင်းတော်တော် သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မားကျန်သည် တုအင်း၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆရာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ”

“ပြောပါ”

“ဆရာနဲ့ချစ်ဟူတို့ အဆက်အသွယ်များ ရှိခဲ့သလား”

တုအင်းသည် အဖြေမပေးဘဲ မားကျန်အား စေ့စေ့ကြည့်

လိုက်ပြီး...

“အေး...ရှိတယ်”

“ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးသလဲ”

“သုံးလေးကြိမ် ဆိုပါတော့”

“အရင်တုန်းကဆိုယင် ဆရာဟာ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆက်အသွယ်မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် အခြေအနေကမှ မတူတော့ဘဲ ဟာ”

“ဆရာက ချစ်ဟူနဲ့ဆက်သွယ်တာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကော ကျွန်တော်သိခွင့်ရှိနိုင်မလား”

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့သူ ဆက်သွယ်တာဟာ သိမ်းငုတ်တို့ ဖမ်းမိဖို့ပါပဲ”

“ချစ်ဟူက သိမ်းငုတ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေလို့လား”

“ရှိတယ်...ကျုပ်အထင်မမှားဘူးဆိုယင် သိမ်းငုတ်က ဘုရင် ဇံကိုသတ်တာဟာ ချစ်ဟူရဲ့စေခိုင်းချက်ကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆထားတယ်”

“ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာက ချစ်ဟူနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဆုံကြပါသလဲ”

“ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေးမှူးဆိုတော့ လျှို့ဝှက်စွာပဲ တွေ့ဆုံရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် စုယန်းဖင်ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဘက် မြင်းစောင်းမှာပဲ တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်”

တုအင်း၏စကားကြောင့်...

မားကျန်သည် တစ်ချိန်တုန်းက မြင်းစောင်းတွင် တုအင်း အားတွေ့ရသည့်အကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်လိုက်လေ

သည်။ သူသည် စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာနဲ့ ချပ်ဟူ ဆက်သွယ်တဲ့ကိစ္စကို တခြားဘယ်သူသိသေးသလဲဗျ”

“မသိဘူး ကျုပ်ထင်တာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင်...

ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်မှ လူနိပ်တစ်ခု တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မားကျန်က အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနိပ်၏လက်ထဲမှာလည်း ဓားတစ်လက်ကိုင်လျက်...

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဓားသည် နေရောင်ခြည်ကြောင့် ဖွေးခနဲ လက်သွားသည့်အတွက် မားကျန်သည် အခြေအနေကို သိလိုက်ရလေသည်။

သူသည် တုအင်းကိုဆွဲဖက်ကာ အောက်သို့လှဲချလိုက်လေသည်။ သို့သော်...

တုအင်းသည် မားကျန်က သူ့အားတိုက်ခိုက်သည်ဟုထင်မှတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

ပြတင်းပေါက်မှလူသည် ဓားကိုပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

“အား”

ဓားသည် တုအင်း၏ရင်ဝကို စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

မားကျန်သည် ကဗျာကယာ ထလိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ လူသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်သည်...

ဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်သွားသော လူ၏နောက်သို့ မလိုက်နိုင်ပါ။ သူသည် ဓားထိသွားသော တုအင်းအား ကမန်းကတမ်း ညွှတ်ထားလိုက်သည်။

သွေးများသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။

ထိုအချိန်တွင်...

အခန်းဝမှ အစောင့်များသည် ပြေးဝင်လာကြသည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ တချို့က လူစုခွဲပြီး လူဆိုးနောက်ကိုလိုက်သွားကြ၊ တစ်ယောက်က သမားတော်ကြီးကို အမြန်ဆုံးခေါ်ခွဲ”

မားကျန်သည် ယင်းသို့ အမိန့်ပေးပြီးနောက်...

တုအင်းအား အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြုချီသွားလေတော့သည်။

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ဌာနချုပ်တွင်...

ထောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ယောက်အား ရောင်းမြောင်းလုပ်ကြံခြင်းခံရသည်မှာ...

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ခုလုံးအတွက် မဟာအရှက်တော်ကွဲသည်မှာ ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

မားကျန်သည် ခံပြင်းသောစိတ်၊ ဒေါသထွက်သောစိတ်များသည်ရောယှက်လျှက်လှဲစွာ ခံစားနေရသည်။

သူသည် အကောင်းဆုံးသော သမားတော်လေးယောက်

အားဝင့်ဖိတ်ကုသစေခဲ့သည်။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ပေါ်စေရန် အစောင့်များကို ကြပ်တည်းစွာချထားသည်။

ထို့ပြင် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို စုရုံးလိုက်လေသည်။

သို့သော် တပ်ဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်အားလုံး စုရုံးရောက်ရှိလာကြသော်လည်း ဝမ်းစွေးတစ်ယောက်မှာမူ အစအနပင် မတွေ့ရပါချေ။

မားကျန်သည် အတွေးရခက်သွားသည်။

ဝမ်းစွေးသည် တုအင်းအား ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်လော။

ဤသို့ဆိုလျှင် မုစန့်အား သတ်သွားသူမှာလည်း ဝမ်းစွေးဖြစ်ရမည်။

တပ်ဖွဲ့ထဲမှ ရန်သူ၏သူလျှို့မှာလည်း ဝမ်းစွေးပင် ဖြစ်နေသလော။

ပူးတင်းမြို့၏ လူဂုဏ်တန်နေထိုင်သော ရပ်ကွက်တွင်...

အလွန်ခန်းနားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှိသည်။

ယင်းအိမ်ကြီးသည်...

ချ သူဌေးကြီး၏ညီဖြစ်သူ ချပ်ဟူ၏အိမ်ဖြစ်၏။

ပူးတင်းမြို့သူမြို့သားများသည်...

ချပ်ဟူအား ကြောက်ရွံ့နေကြသည်။

ထိုရပ်ကွက်သို့ရောက်လျှင် ထိုအိမ်အနီးမှ ဖြတ်ကျော်

သွားလာခြင်း မပြုဝံ့ကြချေ။

အဝေးမှ ရှောင်တိမ်းသွားကြရသည်။

သို့သော်...

ယခုမှာမူ လူတစ်ယောက်က ချပ်ဟူ၏အိမ်သို့ ခဲ့စွာတက်သွားလေသည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသောအစောင့်များက ထိုလူအား ခက်ထန်သောအသံဖြင့်...

“ဟေ့...သေချင်လို့လား သူဌေးအိမ်ကို ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ”

ဟုအော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ သူဌေး ချပ်ဟူ ဘယ်မှာလဲ”

ထိုလူက အသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

အစောင့်များသည် သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်၍ အကဲခတ်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“ထောက်လှမ်းရေးက မားကျန်လို့ပြောလိုက်”

မျက်မျှင်းပင် အစောင့်များ၏မျက်နှာများသည်ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

အသံမှာလည်း ရုတ်တရက် ချို့လွင်လာသည်။

“ဪ...ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကို...သူဌေးမင်းရှိပါ

တယ်”

“ဒါဖြင့်...ကျုပ်သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ပါမယ်
ခဏလေးစောင့်ပါဦး”

အစောင့်များအနက် လူတစ်ယောက်က ကမျာကယာ
အထဲသို့ပြေးဝင်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

ထိုလူက ပြန်လည်ထွက်ခွာလာပြီး မားကျန်အား ခဏခန့်
ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ကြပါစင်ဗျာ...ကြပါ”

ချပ်ဟူက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ တုအင်းကို လူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလိုက်လို့ အခု
သေမလား ရှင်မလားဆိုတာ မသိသေးဘူးဗျ”

မားကျန်က စကားပလ္လင်မခံဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဗျာ”

ချပ်ဟူက အံ့သြသွားသည်။

မားကျန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ချပ်ဟူ
အား အကဲခတ်ကြည့်သင်...

“ထောက်လှမ်းရေးမှူးက မှာလိုက်တယ်...ခင်ဗျားကိုစောင့်
ရှောက်ပေးပါလို့”

“ဗျာ”

ချပ်ဟူက ပို၍အံ့သြသွားသည်။

“ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်ခိုင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်
ကလည်း သိပ်အလုပ်များနေတယ်ဆိုတော့ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားကို
ထိုင်ပြီးစောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

ချပ်ဟူသည် နားစွင့်နေသည်။

မားကျန်၏စကားများကို ချင့်ချိန်နေပေသည်။

မားကျန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ပူးတင်းမြို့မှာဆိုယင် ကျုပ်တို့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟာ
အလုံခြုံဆုံးပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို လုံလုံခြုံခြုံဖို့ ကျုပ်
တို့ဌာနချုပ်ကို လိုက်နာပါ”

ယခုမှ မားကျန်က မိမိအား နည်းပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်
ရန်ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာလေသည်။

သူ၏နဖူးတွင် ချွေးများလိမ့်ဆင်းလာလေသည်။

“ကျုပ်ကို မမမ်းလို့မရဘူးလားဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေ
ယင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မေးပါဗျာ...ကျုပ်သိတာဆိုယင် ပြောပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီ ပထမမေးခွန်းက ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့
သိမ်းငှက်ကို မရမကလိုက်သတ်နေတာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“အို...မဟုတ်တာ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းငှက်ကိုသတ်ရ

မှာလဲဗျ”

“ဒီမှာ ချစ်ဟူ ခင်ဗျား ဒီလိုဗူးကွယ်နေယင် ထောက်လှမ်း
ရေးမှူးက ကျုပ်ကိုပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်
ဆောင်ရွက်ရမှာလဲ”

“နေပါဦး ခင်ဗျားကို ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ဘယ်လိုတာ
ဝန်မျိုး ဆောင်ရွက်ခိုင်းလို့လဲ”

“ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို ရွှေ့ချောင်းတွေပေး
လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ချစ်ဟူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မားကျန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးမှူးက သိမ်းငှက်ကိုမိအောင်
မကြိုးစားဘဲ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက် ကျုပ်တို့လက်ထဲ မရောက်မီ
အသေသတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ချစ်ဟူသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

“ကျုပ်ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို တွေ့ချင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုသူက သတိလုံးဝမှ မရသေးဘဲ
တွေ့လို့တာထူးဦးမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ပါ့မ
လား”

“ရတာပေါ့”

“ဒီလိုဆို သူ့ကိုအမြန်ဆုံး သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့

သိမ်းငှက်ကို သတ်ချင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိချင်သေးတယ်”

မားကျန်သည် သူ၏လှည့်ဖျားပြောဆိုသော စကားများကို
ချစ်ဟူက ယုံကြည်သွားသည်ဟု အကဲခတ်မိ၍ ယခုကဲ့သို့ လိုရင်းကို
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ချစ်ဟူသည် အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေရာမှ သက်ပြင်းရှည်
တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း...ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ခင်ဗျားကိုပြောပြီးမှတော့
ကျုပ်က ဖုံးကွယ်ထားလို့မရတော့ပါဘူးလေ”

သူသည် မားကျန်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သေသွားတဲ့ ဘုရင်ခံဟာ စွန်ကီဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချန်းချင်း
နဲ့အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပဲ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်”

“ချန်းချင်းက ဘုရင်ခံရဲ့အာဏာကိုမှီပြီး စီးပွားဖြစ်တယ်၊
ဘုရင်ခံကလည်း ချန်းချင်းကိုမှီပြီး ကြီးပွားလာတယ်၊ ဒါကြောင့်
ဘုရင်ခံဟာ ချန်းချင်းဆီမှာ ဆန်တွေရော ငွေတွေပါ အများကြီးအပ်
ထားခဲ့တယ်”

“ဪ...ဒီလိုကိုး”

“နောက်တော့ ဘုရင်ခံကလည်း နယ်ပြောင်းရမယ့်သတင်း
ထွက်လာတယ်၊ ဘုရင်ခံက ချန်းချင်းဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ဆန်တွေနဲ့
ငွေတွေ ပြန်တောင်းတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ချန်းချင်းက ဒါ
လောက်များတဲ့ ငွေတွေကို ပြန်မပေးချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူက အကြံ
တစ်ခုထုတ်လိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုအကြံတွေလဲ”

၁၅၈ ❖ စိုးကျော်သူ

“ချန်းချင်းက ဘုရင်ခံကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဖုရိက်ကြတယ်။ ဘုရင် ခံစွဲယင် သူ့အပ်ထားတဲ့ ဆန်နဲ့ငွေကို လုံးဝမယူရဘူး။ နိုင်ခဲ့ယင် ချန်းချင်းဟာ စွန့်ကိဆန်ဆိုင်ကို ဘုရင်ခံလက်ထဲ ထိုးအပ်ရမယ်”

“အဲဒီတော့ သူတို့က လောင်းဖြစ်ကြသေးလား”

“လောင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူက နိုင်သွားသလဲ”

“ဘုရင်ခံက နိုင်သွားပါတယ်”

မားကျန်သည် ဘုရင်ခံအသတ်ခံရသည့် အကြော၊ များကို နားလည်သဘောပေါက်လာလေသည်။

ချပ်ဟူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ချန်းချင်းက ရွံသွားတော့ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို လက်၊ မခံချင်တာနဲ့ အကောက်ကြံပြီး ဘုရင်ခံသတ်ဖို့ ကျုပ်အ သူဌေးကြီးချဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့အစ်က သိမ်းငှက်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ဘုရင်ခံကို သတ်ခိုင်းလိုက်တ ဘုရင်ခံသတ်ပြီးတဲ့နောက် နေပြည်တော်က တော်တော်စိတ်ဆို သိမ်းငှက်ကို မရမကဖမ်းဆီးရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တော့ ရ ချန်းက သိမ်းငှက်အဖမ်းခံရယင် သူ့အပေါ် အမူပတ်လာမှာ စိုး ကျုပ်အစ်ကိုသူဌေးကြီးချဆီလာပြီး သိမ်းငှက်သတ်ဖို့ အကူအ တောင်းလာပြန်တယ်”

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ခင်ဗျားအစ်ကို သူဌေးကြီးချဟာ သိမ်းငှက်က သတ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း သိမ်းငှက်က သိသွားပြီး ခင်ဗျားရဲ့အစ်က

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ကိုသတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝံပုလွေကော ဘယ်လိုလဲ”

“အစ်ကိုအသတ်ခံရပြီးနောက် ချန်းချင်းက သိမ်းငှက်ရဲ့ရန် ကိုကြောက်လို့ ဝံပုလွေကို ငွေပေးပြီး အစောင့်အရှောက်ခိုင်း ထား တာပါ”

“သူက ဘယ်လိုပဲကြိုးစား ကြိုးစား သေသွားရတာပဲ မ ဟုတ်လား”

ချပ်ဟူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ မသေပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူသေတာကို ကျုပ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဟန်ဆောင်သေနေတာပါ”

“ကျုပ် နားမလည်ပါလားဗျာ”

မားကျန်သည် ချန်းချင်း ဟန်ဆောင်၍သေသည့်အကြောင်း ကိုတုအင်းက ပြောပြထားသည်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ ပါ။

ယခု ချပ်ဟူက ပြောပြသည်ကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသော အခါ မယုံကြည်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ချပ်ဟူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါကတော့ ချန်းချင်းဟာ ဆေးလုံးတစ်မျိုးစားလိုက်တဲ့အ တွက် မသိတဲ့လူက သူသေသွားပြီလို့ ထင်နေတာဗျ”

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

၁၆၀ ❖ နိုးကျော်သူ

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သိုင်းလောကမှာ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့ ဆေးလုံးမျိုးတွေ အများကြီး”

“ကဲ...ထားပါတော့ မုစန့်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ”

“သူက ဆက်သွယ်တဲ့လူပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ဆက်သွယ်တာလဲ”

“သိမ်းငှက်ကို”

“ဒါဖြင့် မုစန့်ကို ဘယ်သူက သတ်လိုက်တာလဲ”

ချစ်ဟူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့လည်းပါတယ်၊ သိမ်းငှက်လည်း ပါတာပေါ့ဗျာ”

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ကြတာလဲ”

“သဲလွန်စ ပြတ်သွားအောင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ...ကောင်းပြီ ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို ရွှေချောင်းတွေပေးပြီး ဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“သူက ပြောမပြဘူးလား”

“သူက ခင်ဗျားဆီက ရွှေချောင်းရပြီး ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှလုပ်မပေးရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တာပါ၊ ကဲ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ သိမ်းငှက်က ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ရောက်သွားယင် စစ်ဆေးရေးမြန်းမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ချန်းချင်းနဲ့ကျုပ်တို့ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ချင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်အမှုကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်ထားဖို့ပါ”

“ဒါ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အထက်က သိမ်းငှက်ကို အမြန်ဆုံးပမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတယ်ဗျာ”

“ဒါကို ကျုပ်လည်း သိထားပါတယ်၊ မပူစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သိမ်းငှက်ကို မကြာခင် အသေသတ်လိုက်မှာဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့က သေချာလှချည်လားဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကို အထင်မသေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်လက်အောက်မှာ သိုင်းသမားလေးဆယ်လောက်တော့ ရှိပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်ကို ရှာလို့ တွေ့မလား”

“ဒီအတွက် သေချာပါတယ်”

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်ကို ဘယ်မှာသွား တွေ့မှာလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့မပြောနိုင်ပါဘူး”

မားကျန်သည် ချစ်ဟူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ချစ်ဟူ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မယုံလို့လား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်၊ လုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ငွေတွေ ယူထားတယ်ဆိုတာ မစေ့ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ငွေယူထားလို့လည်း ကျုပ်က အခုလိုမေးရတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ယင်ဘာ ခင်ဗျား အခုလိုဘယ်နေလို့ရမလဲ၊ အချုပ်ခန်းထဲထည့်လိုက်ပြီဆိုတာ

၁၆၂ ❖ ဇိုးကျော်သူ

နားလည်စမ်းပါ”

ချစ်ဟူသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ...ခင်ဗျား ဒါလောက်သိချင်ယင် ပြောပြပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကတိတစ်ခုပေးရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က သိမ်းငှက်ကိုမသတ်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်”

ချစ်ဟူက ကျေနပ်သွားသည်။

သူသည် အသံကိုနှိမ်ချလိုက်ပြီး...

“ကနေည ကျုပ်တို့ သိမ်းငှက်ကို ချိန်းထားတယ်”

မားကျန်သည် ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟုတ်လား ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားတာလဲ”

“စုယန်းဖင်”

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“စုယန်းဖင် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက လာပါ့မလား”

“လာမှာပါ”

“ခင်ဗျားက သေချာလှချည့်လား”

“သေချာဆို သူ့ချစ်သူကို သီလရှင်ကျောင်းက သွားပြီးဖမ်းခေါ်ထားလို့ သူမလာဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဗျာ ဟား...ဟား...ဟား”

ချစ်ဟူသည် သူ၏အကြံအစည်ကို အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ပြောပြသင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

မားကျန်သည် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

“ကဲ...ချစ်ဟူ ကျုပ်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းမိယင် ကျုပ်တို့ဌာနကိုလာပြီး ပို့ပေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

“သူ သေသွားယင်ကော”

“သူသေလည်း သူ့ရဲ့အလောင်းကို လာပို့ပေါ့ဗျ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

မားကျန်သည် ချစ်ဟူ၏အိမ်မှ ထွက်လာလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ကျသွားသည့်အလား သက်သာရာရသွားသည်ဟု စံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

စုယန်းဖင်...

ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်သည်...

မီးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော မီးရောင်နှင့်ဟပ်၍...

ဝါကျင့်ကျင့် အရောင်ဖြစ်နေသည်။

နေရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ရာ...

ဤအချိန်သည် လူအစည်ကားဆုံးသောအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ယနေ့ ဤနေရာသို့ လာရောက်၍စားသောက်သူများ...

၁၆၄ ❖ မိုးကျသော

သူများကား...

တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အလွန်ထူးခြားသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ငွေကောင်တာတွင်ထိုင်၍ စာရင်းကို ငုံ့၍

တွက်နေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ကုလားထိုင်တွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်နေလေ

သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

မီးထွန်းချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှ ဆိုင်ထဲသို့ ဧည့်သည်များ ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့

ရှိရသည်။

များများတော့ မဟုတ်ပါ။

လူလေးယောက်မျှသာ ရှိကြသည်။

ထိုလူလေးယောက်တို့သည် အသက်ငယ်ရွယ်သူများပင်

ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့၏လှုပ်ရှားဟန်မှာ တည်ငြိမ်လှပေသည်။

သူတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်...

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ...

ထိုလူများသည် မည်သည့်အစားအစာများ စားကြမည်ကို

ဆန်းစစ် (၃-အိမ်) ❖ ၁၆၅

မှာကြားခြင်းမရှိပါ။

ဆိုင်လုလင်ကလည်း သူတို့အား သွားရောက်မေးမြန်း

မရှိပါ။

သူတို့၏ပုံဟန်မှာ...

ဤဆိုင်သို့ လာရောက်စားသောက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ...

ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ရောက်လာသည်နှင့် တူလှပေသည်။

“ကဲ...ဘယ်ကစရာမှာလဲ”

ထိုလူငယ်လေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က စတင်မေး

လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆိုင်ခန်းမှာပဲ စရာမှာပေါ့”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“မလိုဘူးထင်တယ်၊ ဆိုင်ခန်းမှာ အားလုံးမြင်တွေ့နိုင်သား

ပဲ၊ တာမှမှတ်လို့ မရဘူး၊ ဂရုစိုက်ရမှာက မြင်းစောင်းလိုနေရာမျိုး

ကွ”

“ဟေ့ ဆိုင်ရှင်၊ လာပါဦး”

တစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာပါပြီခင်ဗျာ”

ဆိုင်ရှင်က စာရင်းစာအုပ်များကိုချ၍ ကပျာကယာထလာ

လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ဧည့်သည်တွေများ ရှိသေးသလား

ဗျ”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ...ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ဧည့်သည်တို့မှ လတ်

၁၆၆ ❖ မိုးကျသံ

မခံရဘူးဆိုလို့ ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ ဧည့်သည်တွေတောင် ပြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဆိုင်ထဲမှာ အလုပ်သမား စုစုပေါင်း ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲ”

ဆိုင်ရှင်သည် လက်ချိုးရေတွက်လိုက်ပြီးမှ....

“ယောက်ျားရော မိန်းမပါ စုစုပေါင်းဆယ့်သုံးယောက်ရှိပါတယ်”

“အင်..သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်ယင် ခင်ဗျားအပါအဝင် အားလုံး ကိုယ့်အခန်းထဲမှာကိုယ် နေကြပါ။ ထွက်မလာကြပါနဲ့၊ ထွက်လာတဲ့လူအတွက် အသတ်ခံရယင် ကျုပ်တို့ တာဝန်မယူဘူးနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ...ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ရဲ့ အလုပ်သမားဝတ်စုံ သုံးလေးစုံယူပြီး လာပို့ထားပါ။ ကျုပ်တို့ ခဏလောက်ကြာယင် ဝတ်ရတော့မှာ”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်...ဟင်းလျာများချက်ပြီးယင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီအနားမှာ မနေပါနဲ့၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်နေကြပါ”

ဆိုင်ရှင်သည် လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်နှင့်

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

အလုပ်သမားသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ထိုလူငယ်လေးယောက်တို့သည်။

ဆိုင်လုလင်ဝတ်စုံယူ၍ လဲလှယ်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံးအား ရှာဖွေနေကြလေသည်။

ဆိုင်ခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့မှ သူတို့ကျေနပ်သွားကြလေသည်။

သို့သော်...

သူတို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကိုမူ လုံးဝမတွေ့မိပါ။

အပေါ်မှလူသည် သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကို အားလုံးတွေ့ရှိထားလေသည်။

ထိုလူကား မားကျန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

◆ ◆ ◆

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခေါင်...ခေါင်...ခေါင်”

အုန်းမောင်းခေါက်သံသည် သုံးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆိုင်ထဲတွင်....

ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်မှအပ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

အမှန်မှာ...

ထိုဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်သည်..

လူငယ်လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က ရုပ်ဖျက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ...

မီးဖိုချောင်ထဲ၌ စောင့်နေ၏။

ထိုစဉ်...အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းတစ်ကောင်သည် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မားကျန်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြည့်နေသောကြောင့်

မြင်းပေါ်မှလူသည် ရှောက်လူဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

ရှောက်လူသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဆိုင်ထဲသို့အေး

အေးဆေးဆေး လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ရုပ်ဖျက်ထားသော ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်တို့သည် ကုယာ

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ကယာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“လူကြီးမင်း ဘာများသုံးဆောင်ပါမလဲ ခင်ဗျာ”

“ခဏစောင့်ပါဦး၊ တော်ကြာ ကျုပ်ကိုကျွေးမယ့်လူ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ရှောက်လူက ယင်းသို့ပြောပြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ငွေကောင်တာနောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ထွက်လာလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေသော မားကျန်ပင်လျှင် ထိုလူ

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူသည် ရှောက်လူရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက မေးလိုက်သည်။

ရှောက်လူက အဖြေမပေးသေးဘဲ လက်ထဲမှ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်အား စားပွဲပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ယင်းစာရွက်သည် သိမ်းငှက်အား ချိန်းဆိုသော စာရွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သိမ်းငှက် ဟုတ်လား”

ရှောက်လူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်မဟုတ်ယင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်က သူ့မိတ်ဆွေပါ”

၁၇၀ ❖ ဖိုးကျော်သူ

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့က သူတစ်ယောက်ထဲ လာပါလို့ ချိန်းထားပါတယ်”

“သူ စောစောထဲက ရောက်လာပါပြီ၊ ကျုပ်က သူ့အတွက် အလောင်းတွေ လာသိမ်းဖို့ပါ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူ့ စောစောထဲက လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက စကားတစ်ခွန်းတောင် မှာလိုက်သေးတယ်”

“ဘာတွေ မှာလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က သူ့ချစ်သူကို ပြန်ပေးဆွဲထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ချစ်သူကို ပြန်မလွှတ်ယင် သူက ခင်ဗျားတို့ကိုလား မတွေ့တဲ့အပြင် ခင်ဗျားတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကိုလည်း ချေမှုန်းပစ်မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒါ သူ့စကားက အတော်ကြီးကျယ်နေပါလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ သူ့မှာသလိုပဲ ပြောပြရတာပဲ”

“ဒီမှာ သိမ်းငှက်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ သူ့ချစ်သူက တို့လက်ထဲမှာရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လာတွေ့မှ သူ့ချစ်သူကို လွှတ်ပေးမယ်လို့ပြောပါ”

“ဒါက သက်သက်ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ပဲ”

“ဒါကတော့ သူထင်ချင်ရာထင်ပေါ့၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုတစ်နာရီပဲ အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်နာရီပြည့်လို့မှ သိမ်းငှက်က ကျုပ်တို့ကို လာမတွေ့ယင် ဒီမိန်းကလေးကို တို့သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ရုတ်တရက်...

ဓားတစ်လက်သည် ထိုလူ၏ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

မားကျန်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆီး၍ကြည့်နေသော်လည်း ထိုဓားသည် မည်သည့်နေရာက ပစ်လွှင့်လာသည်ကို မသိလိုက်ပါချေ။

ဤဓားသည် ထိုလူအား ခြိမ်းခြောက်လိုက်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်..

ထိုလူက ဣန္ဒြေမပျက်ပါ။

အံ့အားသင့်သွားသောသူမှာ ရှောက်လှုပ်ငြိမ်ပါသည်။

ထိုလူသည် သူ့အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကိုဓားလက်ဆောင် ပေးတာလား”

“အင်း”

ရှောက်လူ၏အသံသည် တိုးတိုးလေးထွက်လာသည်။

အမှန်မှာ ဤဓားသည် မည်သူကပစ်လွှင့်၍ မည်သည့်နေရာကလာမှန်း သူမသိပါချေ။

ထိုလူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်က ပို့ခိုင်းလိုက်လို့လား”

“အင်း”

“ဟား...ဟား...ဟား...အေး သူ့ချစ်သူကိုသတ်ဖို့ ကျုပ်တို့ဓားမရှိမှန်းလို့ ပို့လိုက်တာနဲ့ တူတယ်ကွ”

၁၇၂ ❖ ခိုးကျွန်သူ

ရှောက်လှူက ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီဗျ”

“ဘယ်လိုအထင်လွဲတာလဲ ပြောစမ်းပါဦးကွ”

“ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ရဲ့ချစ်သူကို နည်းနည်းထိလိုက်တာနဲ့ ဒီဓားက ခင်ဗျားရဲ့ရင်ဝကို စိုက်သွင်းမိလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးလိုက်တာပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သိမ်းငှက်က ဒီလောက်နာမည်ကြီးပြီး ယောက်ျားပီပီတာဖြစ်လို့ ထွက်မတွေ့ဝံ့တာလဲ”

ရှောက်လှူက သူ့အား အေးတီအေးစက် ကြည့်လိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ငါ့ဗျားသိရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ် အခုပြောနေတဲ့စကားကို သိမ်းငှက်ကြားမယ်လို့ ထင်တယ်၊ သူ့သတ္တိရှိယင် ထွက်ခဲ့ပေါ့”

ရှောက်လှူသည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုလူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေ သိမ်းငှက်ထွက်မလာယင် ထွက်လာအောင် ကျုပ်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်လေသည်။

သန်မာထွားကြိုင်းသော လူလေးယောက်သည် ပုန်းကွယ်

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ရာမှ လျှပ်တပြက် ထွက်လာပြီးလျှင်...

ရှောက်လှူအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူသည် ရှောက်လှူအား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီလူက သိမ်းငှက်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ သူ့ကိုစည့်ခံလိုက်တို့ဦး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့်...

ထိုလူလေးယောက်တို့သည် ရှောက်လှူအား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ရှောက်လှူသည် ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းပညာလည်း အသင့်အတင့် တတ်မြောက်ထားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် စားပွဲကို တွန်းချလိုက်ပြီးနောက်...

တိုက်ခိုက်လာသော လူလေးယောက်အား ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လေသည်။

သို့သော်...

တစ်ယောက်နှင့် လေးယောက်ဖြစ်နေ၍...

သူသည် တစ်ဘက်လူအား နိုင်ရန်မှာ ခဲယဉ်းနေမည်ကို ကြိုတင်တွက်ထားလေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှကြည့်နေသော မားကျန်သည် ထင်ရှားကယ်တင်ခြင်းမရှိပါ။

သူသည် သိမ်းငှက်ထွက်အလာကိုသာ ချောင်းနေ၏။
သိမ်းငှက်သည် ဧကန်မလွဲ ထွက်လာမည်ဟုလည်း သူယုံ
ကြည်နေ၏။

တိုက်ပွဲကား သိပ်မကြာလှပါ။
အများနှင့်တစ်ယောက်၊ နောက်ဆုံး ရောက်လူသည် အား
မတန်မာန်လျော့ကုကာ ရှုံးနိမ့်သွားလေတော့သည်။
ထိုလူလေးယောက်၏ ခေါင်းဆောင်သည် ကျေနပ်စွာပြုံး
လိုက်သည်။
သူသည် မောဟိုက်၍မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသော ရှောက်
လူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..
“ကဲ ပြောစမ်း သိမ်းငှက် ဘယ်မှာရှိသလဲ”
“မသိဘူး”
“နောက်ထပ်ပြောစမ်း”
“မသိဘူး”
“ဖြန်း”
ထိုလူ၏လက်ဝါးသည် ရှောက်လူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ တအား
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။
ရှောက်လူ၏မျက်နှာသည် ညိုမည်းသွားလေသည်။
“ကဲ...ပြောစမ်း သိမ်းငှက်ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”
ထိုလူက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
“မင်း ခေါင်းမမာချင်စမ်းပါနဲ့ မှန်မှန်ပြောယင်ကောင်း လိမ့်
မယ်”
“မသိဘူး”
ထိုလူသည် စားပွဲပေါ်၌ စိုက်နေသောစားကို သွားယူဆွဲ
နှုတ်လိုက်ပြီး..
ထိုစားဖြင့် ရှောက်လူ၏ရင်ဝကို ထောက်ထားလေသည်။
“ကဲ...မင်းမှန်မှန်မပြောယင် မင်းရင်ဝကို စိုက်သွင်းလိုက်
မယ်ဆိုတာ ကျုပ် နောက်ဆုံးပြောထားမယ်”
ခေါင်မိုးပေါ်မှ မားကျန်သည် ရှောက်လူအား ကယ်တင်ရန်
ခါးမှစားမြှောင်တစ်လက် ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...
ထိုလူအား ပစ်ပေါက်ရန် ချိန်ခွယ်ထားလိုက်လေသည်။
ရုတ်တရက်....
လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ့အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကာ...
လက်ထဲမှ စားမြှောင်ကို လှယူသွားလေသည်။
မားကျန်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားလေသည်။
အကြောင်းမှာ...
သူ၏အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူရိပ်တစ်ခုမျှ မတွေ့ရပါချေ။
သူသည် ရှောက်လူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ထိုသူက ရှောက်လူအား မသတ်ဘဲ စားမြှောင်ကို ပြန်လည်

၁၇၆ ❖ မိုးတော်သူ

ရုတ်သိမ်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်းကို ငါမသတ်သေးဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါသတ်ချင်ယင် အချိန်မရွေး သတ်လိုရတယ်ဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

မားကျန်သည် ရှောက်လူတစ်ယောက် အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။

“ဒီမှာ မားကျန်”

အမှောင်ထဲမှ အသံတိုးတိုးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မားကျန်သည် အသံလာရာသို့ မျက်လုံးအားယူကြည့်လိုက်

သည်။

လူရိပ်ဟူ၍ မတွေ့ရပါချေ။

“ဘယ်သူလဲ”

မားကျန်က ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီက

နေ ထွက်သွားပေးစမ်းပါဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောမှဖြစ်မယ်”

“ကျုပ် သိမ်းငှက်ပါ”

“ဟင်...သိမ်းငှက်”

မားကျန်သည် သိမ်းငှက်ဟု ကြားလိုက်သည်နှင့်...

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မှောက်နေရာမှ ကပျာကယာထလိုက်

သည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လျှပ်တပြက် ခုန်အုပ်လိုက်လေ

သည်။

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“ဝုန်း”

သူ၏ဓန္ဒာကိုယ်သည် အုတ်ကြွပ်ပြားနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်မိသဖြင့် အုတ်ကြွပ်ပြားများမှာ ကွဲအက်သွား၏။

သူ၏ခြေနှစ်ဘက်စလုံးသည် အောက်သို့ကျကျသွား၏။

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစဉ်မှာပင်...

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား ဆွဲမပေးလိုက်လေသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အုတ်ကြွပ်များသည် အောက်သို့ ပြိုကျသွား

သဖြင့်..

“ဟေ့...ခေါင်မိုးပေါ်မှာ”

အောက်မှလူများက ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ ဆက်လက်နေရန် မသင့်

ဟု သဘောပေါက်လာလေသည်။

သူသည် ခေါင်မိုးနှင့်ကပ်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့

ကပျာကယာ ခုန်ကူးသွားလေသည်။

သူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့်...

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လူ(၅) ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကို

တွေ့ရလေသည်။

ထိုလူ(၅) ယောက်တို့သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အပေါက်ကြီး

တစ်ခုကို တွေ့ရသည်မှအပ...

ဘာမှမတွေ့ရသဖြင့် အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွားကြလေ

တော့သည်။

ထိုလူ(၅) ယောက်တို့သည်...
ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ...
ရှောက်လူပါ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

“ဟင်...ဒီကလူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”
တစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်တော့မှ...
ဤလူများသည် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကြသည်။
“ဒီလူက သိမ်းငှက်ဖြစ်ရမယ်”
“ဟုတ်တယ်...တော်တော်အစွမ်းထက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ကွ”

“အိုး...ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ သူအသက်လောက်ချစ်
တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ”

“အခု...တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ထိုလူ(၅) ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြော
ဆိုနေကြသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကို သူတို့
သတိမပြုမိကြပါ။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား၏။

ကြီးများသော ခမောက်တစ်လုံးကို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကွယ်
သည့်အထိ ဆောင်းထားသည်။

မီးရောင်များသည် ခပ်မှိန်မှိန်ဖြစ်နေ၍...

သူက သတိမပြုလျှင် တွေ့မြင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ထိုလူ(၅) ယောက်တို့ကလည်း သူ့ကို မမြင်ကြသေးဝေ။
ထိုလူ(၅) ယောက်အနက် ခေါင်းဆောင်သည် တစ်ယောက်
တစ်ခွန်းပြောဆိုနေကြသော လူများအား လက်ကာ၍ တန့်တားလိုက်
သည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ခေါင်းဆောင်သည် သူ့နောက်မှ အသက်ရှူသံကို သတိပြု
မိလေသည်။

သူသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော လူအား တွေ့
မြင်သွားလေသည်။

“မိတ်ဆွေ ခေါင်းကို ဘာလို့ငုံထားတာလဲ”

သူက စကားစတင်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မီးရောင်တို့ ကြောက်တယ်ဗျ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူ၏ အသံမှာ တိုးတိုး
ညင်ညင်ရှိလှသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ မီးကိုငြိမ်းလိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းသားပဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက တကယ်ပင် မီးကိုငြိမ်းလိုက်လေ
သည်။ ယခု...

၁၈၀ ❖ ခိုးကျွတ်သူ

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေ၏။

အသက်ရှူသံမှအပ အခြားဘာသံမှ မကြားရပါ။

အတန်ကြာ...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူ၏ အသံက တိုးတိုး
ညင်ညင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားနာမည် ဝေမင်း မဟုတ်လား”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။

“ဝေမင်း မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နာမည် မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့။ မင်းနာမည်က ဝေမင်း၊ သိုင်းလောကမှာ
ကြေးစာနီးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်လို့ အများက အသိအမှတ်
ပြုထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ..မင်းကို အခုဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်လို့ လှုပ်ရှား
နေတာလဲ”

“ဒါ..ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ကျုပ်က သူများအတွက် လှုပ်ရှားပေးတဲ့လူ
ကိုမသတ်ချင်ဘူးကွ”

“ဪ...မင်းက လူသတ်ဖို့လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် လုပ်လေဗျာ”

သိမ်းငှက် (၅-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

“ကျုပ်က လူသတ်တဲ့နေရာမှာ စားကိုအသုံးပြု ခေါ်ပါ
ဘူးဗျ”

သူတို့ အချီအမျှပြောနေစဉ်မှာပင်...

ဝေမင်း၏လက်အောက်လူ (၄) ယောက်တို့သည် အသံ
ထွက်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ဝေမင်းသည် သူ၏လူများက ရန်သူကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ပြီး
သည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်နှင့်...

“ကဲ ကျုပ်လူတွေကတော့ မင်းကိုဝိုင်းထားလိုက်ပြီ မင်း
ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျုပ် မပြောဘူးဆိုယင်ကော”

“မပြောယင်တော့”

ဝေမင်း၏စကားမဆုံးသေးပါ။

စားလေးလက်သည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကို နှစ်
၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

စားပွဲခုံများ လဲကျသွားသောအသံ...

ကုလားထိုင်များ ကျိုးပဲ့သောအသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

သို့သော်...

အတွေ့အကြုံရှိသော လူတစ်ယောက်မှာ
ထိုအသံများအနက် မည်သည့်စားချက်မှ

ပေါ်သို့ စုတ်မိသည့်အသံဟူ၍ မရှိသည်ကို စိုးရိမ်မိနိုင်သည်။

ဧဝမင်းသည် ရန်သူ၏လက်လျင်မြန်ပုံကို တွေ့ရသည့်အတွက် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်တွင်...

သူ၏နောက်ကျောသို့ အေးစက်သောစားတစ်လက် လာရောက်ထောက်ထားခြင်း ကိုခံစားလို ရလေသည်။

“ဧဝမင်း မင်းမလုပ်နဲ့ လုပ်ယင် ဒီစားကမင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

အသံတစ်သံက သူ၏နားမှာကပ်၍ ပွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ပြောစမ်း မင်းကိုဘယ်သူက ခိုင်းလို့လုပ်ရှားနေတာလဲ”

ဧဝမင်းသည် စကားမပြောဘဲ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။

စားဖျားသည် သူ၏အသားထဲသို့ အနည်းငယ်တိုးဝင်လာသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဧဝမင်း...မင်းပြောမလား မပြောဘူးလား”

“ကျုပ်မပြောဘူး၊ ကျုပ်တို့ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားရဲ့ စည်းကမ်းချက်အရ လူအသေခံမယ်၊ ခိုင်းတဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ ဖော်မပြောဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို အရိပ်အကဲလောက်ကော ပြော

လို့မဖြစ်ဘူးလား”

“ကျုပ် အသက်သာ အသေခံမယ် ဘယ်တော့မှမပြောဘူး”

“မင်းမဆိုးဘူး၊ မင်းက ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားဖြစ်ပေမယ့် သစ္စာရှိတယ်၊ မင်းကို ကျုပ်လေးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုသတိပေးရဦးမယ်”

“အပြင်ဘက်မှာ ချပ်ဟူတို့လူစု တိတ်တဆိတ်ဝိုင်းထားတာ တူပဲတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်လို့များ သူကငွေပေးပြီး မင်းကိုခိုင်းယင်မင်း ဒီဆိုင်ကထွက်တာနဲ့ သူကမင်းကို သတ်မှာသေချာတယ်”

“မင်းကဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ချပ်ဟူက ဒီလိုပဲ သူက လူတစ်ယောက်ကိုငွေပေးပြီးခိုင်းတယ်၊ သူ့အလုပ်လုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ အဲဒီလူကိုသတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပဲ”

ဧဝမင်းသည် ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ...

စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ သိမ်းငှက်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သိမ်းငှက်ရဲ့ ချစ်သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ကျုပ်မသိဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်နောက်ဆုံးတစ်ခု မင်းဆီအကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ပြောပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ချပ်ဟူဆက်သွယ်ယင် ဘယ်လိုလုပ်

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆက်သလဲ”

“ဒါကို ကျုပ်ပြောပြယင်တော့ ကျုပ်ကို သူတို့သတ်မှာ သေချာတယ်”

“ဒီမှာဝေမင်း ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်းအခုနေအခါမှာ အမှားပြင်ပြီး အမှန်ဘက်ကိုလိုက်မယ်ဆိုယင် မင်းအသက်ချမ်းသာရာရမယ်၊ လူထုအပေါ်မှာလည်း အကျိုးသက် ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ဘက်ကကူညီပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

ဝေမင်းက စဉ်းစားချင့်ချိန်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တွေကို မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ”

“ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်”

“ကဲ...ဝေမင်း ကျုပ်က ပူးတင်းမြို့ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က ဝမ်းစွေးပါ”

ဝေမင်းသည် ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ဝမ်းစွေး၏အကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဝမ်းစွေးမှာ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သည်။

သစ္စာရှိသည်။

အမှန်တရားကို လိုလားသည်။

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သိမ်းနက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

“ကောင်းပြီလေ...ကျုပ်ပြောပြမယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်လုံခြုံမှုကိုတော့ ခင်ဗျားတာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

ဝေမင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ကိစ္စအောင်မြင်လို့ မီးပန်းလွှတ်ပြီး အချက်ပြလိုက်ယင် ချပ်ဟူတို့ ရောက်လာမှာပဲ”

ဝမ်းစွေးသည် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ဝေမင်း ဒီအထုပ်ကလေးထဲက ဆေးမှုန့်နဲ့ မင်းကျောကုန်းမှာရှိတဲ့ ဒဏ်ရာကိုထည့်လိုက်၊ နောက်ပြီး မင်းရဲ့တပည့်တွေကို မီးပန်းလွှတ်ခိုင်းလိုက်တော့”

ဝေမင်းသည် ဆေးထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့်...

ဝမ်းစွေး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တပြက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝေမင်းသည် ဝမ်းစွေး၏ လျင်မြန်လှသော ကိုယ်ဖော့ပညာကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်...

စိတ်ထဲ၌ကြိတ်၍ ချိုးကျူးမိလေသည်။

၁၈၆ ❖ မိုးတော်သူ

မီးများ ပြန်လည်ထွန်းညှိလိုက်သောအခါ...
အမန်းတစ်ခုလုံးကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်ရလေသည်။
ငွေမင်း၏တပည့်များသည် သူ့ထံသို့ စုရုံးရောက်လာကြ
သည်။

“ဆရာ ခုနကဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ ဟင်”
“မမေးနဲ့”

ငွေမင်းသည် ဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်ယင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်
“မင်းတို့ကို ငါမေးမယ်၊ အသက်ကအရေးကြီးသလား၊ ငွေ
အရေးကြီးသလား”

“အသက်က အရေးကြီးတာပေါ့ ဆရာ”
တပည့်များက ပြိုင်တူဖြေလိုက်လေသည်။
“ဒါဖြင့် မင်းတို့က ငါနဲ့အတူလှုပ်ရှားကြမလား”
“ဆရာနဲ့အတူ လှုပ်ရှားပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် အပြင်
ဦးပြီး မီးပန်းလွှတ်ပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဒီမှာစုရုံးနေကြ၊ မီးပန်း
လွှတ်တဲ့လူကလည်း မီးပန်းလွှတ်ပြီးတာနဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်လာနဲ့”
တပည့်တစ်ယောက်က နားမလည်ဘဲ...

“ဆရာ သိမ်းငှက်မလာသေးဘဲ မီးပန်းလွှတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မ
လား”

“မင်းတို့ ဘာမှမမေးနဲ့ ငါပြောသလိုသာလုပ်”
တပည့်များက ထပ်မံမမေးကြတော့ပါ။
တပည့်တစ်ယောက်က အပြင်သို့ပြေးထွက်သွားပြီး မီးပန်း

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ကိုကောင်းကင်ပေါ်ထောင်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။
မီးပန်းသည် ကောင်းကင်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။

မီးပန်းများက မြေပြင်သို့ကျမသွားသေးပါ။
အရှေ့ဘက်၌ မြင်းခွာသံများသည် ရုတ်တရက် ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တဆက်တည်းမှာပင်...
အနောက်ဘက်မှလည်း မြင်းခွာသံများသည် ဆူညံစွာ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

မကြာပါချေ။
မြင်းတပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီ...
ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

မြင်းတပ်စုတစ်စုတွင် လူနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။
ထိုလူများမှာ ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင်
ခားကိုယ်စီဖြင့် ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုလူများမှာ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်မှာ
သိသာလှပေသည်။

ထိုမြင်းတပ်ဖွဲ့သည် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်ကို ဝိုင်းရံ
ထားပြီ...

တံခါးပေါက်တွင် နေရာအနည်းငယ် ချန်ထားလိုက်လေ၏။
 မြင်းတပ်ဖွဲ့တို့က ဝိုင်းရံထားပြီးနောက်...
 မြင်းနှစ်ကောင်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆိုင်ရှေ့သို့
 ရောက်ရှိလာလေသည်။
 မြင်းနှစ်ကောင်သည် တံခါး၌ ယှဉ်၍ရပ်လိုက်သည်။
 မြင်းပေါ်မှလူသည် ချပ်ဟူပင်ဖြစ်သည်။
 သူနှင့်ယှဉ်ရပ်နေသောလူမှာ သူ၏ကိုယ်ရံတော်ဟု ထင်ရ
 လေသည်။
 ဆိုင်တံခါးသည် ပွင့်နေ၏။
 ချပ်ဟူသည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 “ဘယ့်နယ် မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဖြစ်နေပါလား”
 “ဟုတ်တယ် ဝေမင်းကိုလည်း မတွေ့ပါလား”
 သူနှင့်ယှဉ်ရပ်နေသောလူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 ချပ်ဟူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “အင်း...ကြည့်ရတာတော့ အခြေအနေ မဟန်ဘူးကွ”
 “သူရဲ့လူက ကျုပ်လက်ထဲမှာရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့
 အခုလူစုကလည်း နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ကြောက်စရာမရှိပါဘူးဗျာ”
 သူ၏တပည့်က ပြောဆိုလိုက်သောကြောင့်...
 သူသည် စိတ်သက်သာရာရသွားလေသည်။
 သူသည် သူ၏တပည့်တစ်ယောက်အား...
 “ကဲ ဝေမင်းကို ခေါ်လိုက်စမ်း”
 သူ၏တပည့်တစ်ယောက်သည် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

“ဒီမှာ ဝေမင်း ထွက်ခဲ့ပါ။ သူဌေးကြီးရောက်နေပါတယ်”
 မကြာပါချေ။
 ဝေမင်းသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်။
 “ဟေ့ ဘယ်လိုလဲကွ၊ သိမ်းငှက်လာရဲ့လား”
 “ရောက်နေပါပြီဗျာ”
 “ဘယ်မှာလဲ”
 “ဆိုင်ထဲမှာ ရှိပါတယ်”
 “မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မီးမထွန်းတာလဲ”
 “သိမ်းငှက်က သူ့ရဲ့မျက်နှာကို မပြချင်လို့တဲ့”
 “သူက ဘာပြောသေးလဲ”
 “သူက သူဌေးနဲ့မှ ကိုယ်တိုင်မျက်နှာဆုံပြီး ပြောမယ်လို့
 ပြောပါတယ်”
 “သူက သိမ်းငှက်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “သူက တစ်ယောက်ထဲပဲလား”
 “ဟုတ်ပါတယ် တစ်ယောက်ထဲပါ”
 “လက်နက်ကော ပါလားသေးလား”
 “သူ့ကိုရှာပြီးပါပြီ ဘာလက်နက်မှ မပါပါဘူး”
 “ကောင်းပြီလေ”
 ချပ်ဟူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
 သူသည် တပည့်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...
 “ဟေ့...မင်းတို့လေးယောက်လောက် ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့

ကြစမ်း”

“မခေါ်ပါနဲ့ သူဌေးကြီး”

ဝေမင်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“သိမ်းငှက်က သူဌေးကြီးနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းပဲ ဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ချစ်ဟူ တွေဝေသွားသည်။

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပြီးသာ သွားတွေ့ပါ သူဌေးမင်း၊ အထဲမှာလည်း ကျုပ်တပည့်လေးယောက်ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဆိုင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း သူဌေးကြီးရဲ့တပ်ဖွဲ့က ဝိုင်းထားသားပဲ”

ချစ်ဟူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ သူက ငါ့ကိုကိုးယိုကားယားလုပ်ယင် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် ရင်ကိုကော့ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေသည်။

ချစ်ဟူသည် မျက်လုံးအားယူ၍ ကြည့်သော်လည်း... လူရှိပုံတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။

“ဟေး...သိမ်းငှက် မင်းတယ်မှာလဲ”

သူ၏အသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ သို့သော်...

မည်သို့မျှ တုန်ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

“ဒီမှာ သိမ်းငှက်၊ ကျုပ်က မင်းကိုချိန်းထားတာတ ကျွန်ုပ်တို့ ယောက်အထင်လွှဲနေတာတွေကို ရှင်းပြချင်လို့ပါ၊ မင်းရဲ့မိန်းကလေးကို ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပါတယ် စိတ်မပူပါနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အသံတစ်သံ တိုးတိုးညင်ညင်ထွက်လာသည်။

သို့သော်...

ချစ်ဟူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

“ကျုပ် မီးထွန်းလို့ဖြစ်မလားဗျ”

“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား မီးထွန်းချင်ယင်လည်း ထွန်းလိုက်ပါ”

ချစ်ဟူသည် အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူပြီးခြစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်လေသည်။

ယခု...

ချစ်ဟူသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ လူရိပ်ဟူ၍ တစ်ခုမှမတွေ့ရပါ။

သူသည် မျက်မှောက်ကပ်သွားသည်။

“ဒီမှာ သိမ်းငှက်၊ ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲဗျ”

“ဒီမှာ သိမ်းငှက်ရှိနေလို့လား”

ချစ်ဟူ၏နောက်မှ အသံတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

ချစ်ဟူ ကြည့်လိုက်သောအခါ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတူအင်း

ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်...ထောက်လှမ်းရေးမှူးပါလား”

ချစ်ဟူ၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

တူအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်လားမယ်လို့ မထင်မိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒဏ်ရာက တော်

တော်အပျောက်မြန်တာကိုး”

“မင်းတို့ ပစ်လိုက်တဲ့ခားက ကျုပ်အဖို့ နှစ်ရာသိပ်မလိုပါဘူး

ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

ချစ်ဟူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ညိုမည်း၍သွားသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သူသည် အရှက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“နက ခင်ဗျား သိမ်းငှက်ကို အော်ခေါ်နေတာ ဟူ...”

“ပါတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ သူနဲ့ ချိန်းထားလို့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“သူက ခင်ဗျားကို ချိန်းတာလား၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုချိန်းတာ

လား”

“သူက ကျုပ်ကိုချိန်းတာပါ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ချိန်းတာလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူးဗျ”

တူအင်းသည် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဒီမှာ သူဌေးမင်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့လည်း ကတိပြုထားတာရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်သတင်းရရခြင်း ကျုပ်ကိုလားအကြောင်းကြားရမယ်လေ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလားပြီး အကြောင်းမကြားပါလား”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ဒဏ်ရာရနေတယ်ဆိုတော့”

“ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ နောက်တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားရှင်းပြဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“ဘာများလဲ”

“သီလရှင်ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်သီလရှင်ကြီးက အမှုတစ်ခုလာတိုင်သွားတယ်၊ သူ့ကျောင်းမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့

သီလရှင်တစ်ဦးကို လူဆိုးတွေက ပြန်ပေးဆွဲတယ်တဲ့၊ ကျုပ်က အမှု စုံစမ်းတဲ့အခါ သီလရှင်ကိုပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ လူတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ တာဝန်တွေဖြစ်နေပါလား။”

“ဒါ...ဒါကတော့ ဒီသီလရှင်ဟာ သိမ်းငှက်ရဲ့ချစ်သူမို့လို့ သိမ်းငှက်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့မှ ခေါ်လို့ရမယ်ထင်ပြီး လုပ်မိတာပါဗျာ” တုအင်းက မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ သူဌေးမင်း...ကျုပ်က ဥပဒေကို စောင့်ထိန်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ဆိုတာကော ခင်ဗျားမေ့နေပြီထင်တယ်၊ ဒီလိုဥပဒေမဲ့ လုပ်တာကို ကျုပ်ကလက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလား။”

ချစ်ဟူသည် တုအင်းက ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်ကို အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး သူများရဲ့ငွေယူယင် သူများ အတွက် အကျိုးပြုရတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။”

“သူဌေးမင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ”

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ရွှေချောင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသေးရဲ့လား။”

“မှတ်မိပါတယ် အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှားလဲ...ခင်ဗျားကို ရွှေချောင်းအလကားပေး တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ အကြောင်းရှိယင် ကူညီယိုင်းပင်းဖို့ပါ”

“နေပါဦး...ကျုပ်က သိမ်းငှက်ဘက်က လိုက်နေတယ်လို့ သူဌေးမင်းက ထင်နေတာလား။”

“နို့ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒီမှာ သူဌေးမင်း ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို အသတ်ခံရတာ ဘာ ကြောင့်လဲ...”

“သိမ်းငှက် သူ့အကြောင်းပေါ်မှာစိုးလို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး...သိမ်းငှက်ဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရဲရဲတင်းတင်း လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့က သူဌေး ကြီးချ် ကိုသတ်တာဟာ နှုတ်ပိတ်တာမဟုတ်ဘဲ တခြားအကြောင်း ကြောင့်ဖြစ်ရမယ်...”

“ခင်ဗျားက သိလို့လား။”

“သိတာပေါ့။”

“ဒါဖြင့် ပြောပြပါလားဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ သိချင်ယင် ပြောပြရမှာပေါ့”

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဗျာ”

တုအင်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“အကြောင်းက ဒီလိုပါ...စွန်ကီဆန်ပိုင်ရှင် ချန်းချင်းနဲ့ ဘုရင် ခံတို့က ပူးပေါင်းပြီး မတရားစီးပွားရှာကြတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ် ယောက်စလုံး လောဘတက်လာပြီး တစ်ယောက်အပေါ်တစ် ယောက် အကောက်ကြိုကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ချန်းချင်းက သူဌေးကြီး ချန် ခင်ဗျားဆိုက အကူအညီတောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက် ကိုအဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးဘုရင်ခံဟာ လူထုအပေါ် မတရားခွန် ကောက်တယ်၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တယ်ဆိုပြီး သိမ်းငှက်ကို ငွေပေးပြီး

၁၉၆ ❖

မိုးကျော်သူ

သတ်နိုင်တယ်၊ သိမ်းငှက်ဟာ ဘုရင်ခံရဲ့ မတရားမှုကိုသိထားတော့ သူက လက်ခံလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကငွေကိုလက်မခံဘဲ သူ့ကို ပေးမယ့်ငွေကို ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အကျိုးပြုတဲ့လုပ်ငန်းတွေ မှာ အသုံးပြုဖို့ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီးချီဟာ ပေးတဲ့ ကတိအတိုင်းမလုပ်ဘဲ သူ့ကိုပေးမယ့်ငွေကို အပိုင်စီးတဲ့အပြင်ကြေး တန်းစား လူသတ်သမားတွေကို ငှားပြီး သူ့ကိုလိုက်သတ်နေတဲ့အ တွက် သူက မမိမရပ်ဖြစ်ပြီး သူဌေးကြီးချီကိုသတ်လိုက်တာပေါ့”

ချပ်ဟူသည် တုအင်းက သူတို့၏အတွင်းရေးတွေကို ဤမျှ အထိသိထားသည်ကို အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလောက်တောင် သိထားတာကိုး”

“ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်က ပူဇော်ခဝေး ထားပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဘာလဲ..ခင်ဗျားမေ့သွားပြီလား”

“ကျုပ် မမှတ်မိတော့ဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း မှတ်မိအောင် ပြောရမှာပေါ့”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျားကိုပေးတာလေ၊ ရွှေချောင်းအချောင်း(၅၀) ဟဲ့”

“ဪ...ဒါလား၊ ကျုပ်မှတ်မိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီရွှေချောင်း က ကျုပ်ကိုပေးတာမှ မဟုတ်ပါ၊ ရပ်ရွာလုပ်ငန်းအတွက် ပေးတာပဲ”

သိမ်းမှတ် (၄-သိမ်း)

❖ ၁၉၇

ချပ်ဟူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲဗျာ”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ မတရားသ ဖြင့် ရထားတဲ့ ရွှေချောင်းတွေကို ကျုပ်က ပြည်သူ့ကောင်းကျိုးအ တွက် ကျုပ်တံတားဆောက်ဖို့အတွက် အသုံးပြုလိုက်တယ်လေ”

ချပ်ဟူသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ဒေါသ ချောင်းချောင်းထွက်လာလေသည်။

“ဒီမှာတုအင်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေတယ်များ မှတ်နေသလား”

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုခြိမ်းခြောက်တာလား”

ချပ်ဟူက အေးတိအေးစက်ပြီးလိုက်ပြီး..

“ဒီမှာ တုအင်း ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား အလိုက်မသိယင်တော့ ကျုပ်က...”

သူသည် ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သိမ်းငှက်ချစ်သူ

ယခု...

မားကျန်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှတဆင့် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ...

သူသည် တုအင်းနှင့်ချပ်ဟူတို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေ သည်များကို ကြားရသောအခါ။

မည်သို့မျှ အဓိပ္ပါယ်မပေါက်ဘဲ အံ့အားသင့်နေလေသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

တုအင်း၏အသံ ပြန်လည်ထွက်လာလေသည်။

“ဒီမှာ ချပ်ဟူ ကျုပ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ကျုပ်ကို မင်းကခြိမ်း

ခြောက်လို့ရပေမယ့် ကျုပ်မိတ်ဆွေကိုတော့ မင်းခြိမ်းခြောက်လို့ရ မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

ချပ်ဟူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးသလဲ သိမ်းငှက်ဟုတ် လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့အားအထားရဆုံး ထောက်လှမ်းရေးသမား မား ကျန်ပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချပ်ဟူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မားကျန်က ခေသူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ယုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အခု ဒီမှာမှမရှိဘဲ”

“သူ အခုဒီမှာမရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားပြောနိုင်လို့လား”

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ မားကျန်သည် တုအင်း၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

မိမိအိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည်ကို သူသိထားနေလော့။

ချပ်ဟူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူရှိနေလို့ကော ကျုပ်ကမူရမှာလား၊ ဒီမှာတူအင်း ကျုပ် မှင်းရှင်းမေးမယ်၊ ခင်ဗျားအခု ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ဥပဒေအရ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဖို့လာတာပဲ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဖမ်းချင်ပေမယ့် သိန်းငှက်

ကတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိမ်းငှက်မှာချစ်သူတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီချစ်သူက ငါ့ရဲ့ လက်ထဲမှာရှိတယ်ကွ၊ မင်းက ငါ့ကိုဖမ်းယင် သိမ်းငှက်ဟာချစ်သူအတွက် မင်းကိုရန်ရှာမှာ သေချာတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်လူတွေကလည်း အားလုံးကို ဝိုင်းထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ”

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အိပ်မက် မက်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

သူသည် တစ်နေရာဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။
ချပ်ဟူသည် တုအင်းညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...
သူ၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။
အကြောင်းမှာ...

ငွေကောင်တာနောက်ကွယ်မှ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းစွေးနှင့် သိမ်းငှက်၏ချစ်သူ သီလရှင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တုအင်းသည် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲ ချပ်ဟူ မင်းအေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံမလား”

ချပ်ဟူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူသည် အလွန်ရယ်စရာကောင်းသည့် အကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည့်အလား တဟားဟား ရယ်မောနေ လေတော့သည်။

တုအင်းသည် သူ့အားတိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေသည်။

ချပ်ဟူသည် ရယ်မောခြင်း ရပ်တန့်သွားတော့မှ-

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲဗျ”

“ဒီမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ကျုပ်အဖမ်းခံမယ်လို့ ပြောယင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဖမ်းရဲမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်း ကျုပ်ဖော်မှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့”

“ကျုပ်က ဘာအကြောင်းရှိလို့ ခင်ဗျားဖော်ထုတ်ရမှာလဲဗျ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ”

“ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ခင်ဗျားဟာ

အလွန်ညာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ညာဏ်ကောင်းတဲ့လူဟာ တစ်ခါတစ်ရံ သူလည်းချွတ်ချော်တတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ပထမ ခင်ဗျားဒဏ်ရာရပြီး သမားတော်ကြီးကို ကုသခိုင်းတဲ့ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားအကြံအစည်တစ်ခုဆိုတာ နိဂုံးစီမံလာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဒဏ်ရာက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားက အကြီးအကျယ်ရသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ကျုပ်ကိုလိမ်ခဲ့တယ်၊ ဒါတင်မကသေးဘူး ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့သားမားကျွန်ကိုပါ လိမ်ခဲ့တယ်၊ ဒါမှလည်းခင်ဗျားဟာ တဆိတ်လုပ်ချင်ရာကို လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ခဏ်ရာပြင်းထန်စွာ-

လိုထင်နေတုန်းမှာ ခင်ဗျားက တိတ်တဆိတ်ထွက်လာပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူကို သွားကယ်တယ် မဟုတ်လား”

တုအင်းသည် မျက်မှောင်ကုန်သွားသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျုပ် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ပါ လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချပ်ဟူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ တုအင်း သိမ်းငှက်ဆိုတာ ခင်ဗျားပါ။ ကျုပ်ကိုလိမ် လို့မရတော့ပါဘူးဗျာ”

တုအင်းသည် ဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေးကြီး ကျုပ်ကတော့ သိမ်းငှက်ပါပဲ၊ ရှင်းရှင်း ပြောရယ် ခင်ဗျားတို့လို လူကြီးလူကောင်းမျက်နှာဖုံးတပ်ပြီး မတ ရားသဖြင့် နောက်ကွယ်မှာ လုပ်နေတဲ့လူတွေကို ဥပဒေက အပြစ် ယူလို့မရတဲ့အတွက် ကျုပ်က တနည်းတဖုံနည်းလမ်းရှာပြီး ခင်ဗျား တို့ကို တိုက်ခိုက်နေရတာဗျ”

ထိုစဉ် မားကျန်သည် မနေနိုင်တော့ပါ။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် တုအင်းအား လေးစားခဲ့ပြီး သိမ်းငှက်ကိုလည်း လေးစားခဲ့သည်။

ယခုမှာမှ...

သိမ်းငှက်သည် တုအင်းဖြစ်နေသည်။

တုအင်းမှာလည်း သိမ်းငှက်ဖြစ်နေသဖြင့်...

သူသည် စိတ်၏လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ယခုကဲ့ သို့ခုန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူခုန်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချပ်ဟူကလည်း လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

သူသည် ဓားတစ်လက်ကိုလျှင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

တုအင်းဆီသို့ ပစ်လွှင့်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ဓားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကိုပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏ဓားပစ်ပေါက်သည့်ပညာက နုနယ်သေး သည့်အတွက် ဓားသည် မီးအိမ်ကိုမြေပေါ်သို့ လဲကျသွားစေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် မြေပေါ်သို့ တမဟုတ်ခြင်းပျံ့နှံ့ သွားလေသည်။

မားကျန်နှင့်တုအင်းတို့ကလည်း ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်လေ သည်။

သူတို့သည် ချပ်ဟူထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ချပ်ဟူသည် အပြင်မှသူ၏တပည့် သိုင်းသမားများကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ တို့လူတွေ မြန်မြန်ဝင်ခဲ့ကြဟေ့”

သို့သော် အပြင်မှသူ၏လူများသည် ဝင်ရောက်လာခြင်းမ ဖြစ်ဘဲ တုပ်တုပ်မျှပင်မလှုပ်ပါ။

ချပ်ဟူသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

၂၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကယျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။
 တဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခါးမှငှက်ထားသော စားနှစ်
 လက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 ထို့နောက် မားကျန်နှင့်တူအင်းတို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
 လိုက်လေ၏။
 သို့သော် သူနောက်ကျသွားချေပြီ။
 ဝမ်းဗျား၏စားတစ်လက်သည် သူ၏နောက်ကျောသို့ စိုက်
 ဝင်သွားလေတော့သည်။

သိမ်းငှက် (၃-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

မီးထဲများပါသွားပြီလား

မီးတောက်မီးလျှံများသည် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်အား
 ဝါးမျိုနေလေသည်။
 မီးခိုးလုံးများသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထောင်တက်နေ၏။
 ချပ်ဟူ၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတို့အား ထောက်လှမ်း
 ရေးတပ်ဖွဲ့များက မလှုပ်သာအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။
 ဝမ်းဗျားသည် သီလရှင်အား အကာအကွယ်ပြု၍ မီး
 ကျွမ်းနေသော ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။
 သို့သော် တူအင်းနှင့်မားကျန်တို့က ထွက်လာ
 ပါ။ ဝမ်းဗျားသည် မီးတဟုန်းဟုတ်း တောက်ထောင်
 ဆောက်အညီအားကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်

သီလရှင်မှာမူ ဖြေပေါ်၌ ခူးတုပ်ကာ ငိုကြွေးနေ၏။
မီးတောက်မီးလွှဲများသည် ဝို၍ကြီးမားလာသည်။
မကြာပါချေ။
မီးညွန့်များ အရှိန်သေသွားသည်။
ယုန်သားဆိုင်တစ်ခုလုံးသည် မီးလောင်ပြာကျသွားသည်။
သို့သော် မားကျန်နှင့်တူအင်းတို့နှစ်ယောက်၏ အစအနကို
လုံးဝပင်မတွေ့ရပါ။
သူတို့သည် မီးထဲ၌ပါသွားသည်လော။
မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သည့်နောက်ဆုံး...
ဝမ်းစွေးသည် သီလရှင်အား ဖေးမလိုက်ပြီး...
သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ကာ ချပ်ဟူတို့၏လက်ရွေးစင်
သိုင်းသမားတို့နှင့်အတူ ဌာနချုပ်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေတော့
သည်။

တူအင်း(ဝါ) သိမ်းငှက်သည် သေဆုံးသွားပြီလော။
မားကျန်သည် တူအင်းမှာ သိမ်းငှက်ဖြစ်သည်ကို သိ၍ တ
ရားဥပဒေအရ လိုက်လံဖမ်းဆီးယင်း...
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မီးထဲသို့ပါသွားလေသလော။
ဤသည် ဝမ်းစွေး၏ခန့်မှန်းယူဆချက် ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော်...
မဟုတ်ပါ။
မားကျန်မသေပါ။
သိမ်းငှက်အမည်ခံ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတူအင်းလည်း

BURMESE CLASSIC

မသေပါ။
ယခု သူတို့သည် မီးလောင်ပြင်နှင့် သုံးစိုင်ခန့်ကွာသောနေ
ရာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည်။
သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။
အတန်ကြာမှ တူအင်းသည် သူ၏ရင်ဝမှ တံဆိပ်ကိုဖြုတ်
ယူလိုက်၏။
ထို့နောက် မားကျန်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။
“ဒီမှာ မားကျန် မင်းဟာ အညွန့်တလူလူတက်နေတဲ့ လူ
တစ်ယောက်ပါ။ သတ္တိကောင်းတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်၊ တာဝန်သိတယ်၊
ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကိုကျွပ်က ထောက်လှမ်းရေး
ရာထူး အပ်နှင်းလိုက်ပြီ...”
“ဗျာ”
မားကျန်က အံ့အားသင့်သွားသည်။
“ဆရာက...”
တူအင်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။
“ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်မားကျန်၊ အခုအချိန်ကစပြီး
မင်းဟာ ထောက်လှမ်းရေးမှူးဖြစ်သွားပြီ၊ တပ်ဖွဲ့ထဲပြန်သွားပါ။
တပ်ဖွဲ့ထဲရောက်တာနဲ့ ကျွပ်က သိမ်းငှက်ကိုလိုက်ဖမ်းယင်း ဒဂုန်
ရာပြင်းထန်စွာရပြီး ဒေသဆုံးသွားပြီလို့ ကြေငြာလိုက်ပါ”
“ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ”
တူအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

၂၀၈ ❖ မိုးတော်သူ

“ကျုပ်က တခြားတစ်နေရာသွားပြီး ဥပဒေကို လက်တစ်
ပုံးခြားရောင်တိမ်းပြီး မတရားမှုပြုနေတဲ့လူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့
သတ်ပစ်မှာပဲ၊ မင်းက တပ်ဖွဲ့ရုံးရောက်တဲ့အခါမှာ သိမ်းငှက်ကို ပစ်
သတ်လိုက်ပြီလို့ အထက်ကိုသတင်းပို့လိုက်ပါ”

မားကျန်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ပါဆပ်ဟလိုက်သည်။

တုအင်းက သူ၏ပန်းအား တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး..

“အခုအချိန်ကစပြီး သိမ်းငှက်ဟာ လောကကြီးမှာ မရှိ
တော့ဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ကဲ ကျုပ်သွားပြီ”

တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ပြီးထွက်
ခွာသွားလေတော့သည်။

နေရောင်ခြည်များသည် ခေါင်းပြုလာပြီဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်သည် ဝေး၍ဝေး၍ သွားနေသော တုအင်း၏
နောက်ကျောအား ဝေး၍ကြည့်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC